

ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

พระสุริยา สุริโย (สมกาย)

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการปกครอง
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
พุทธศักราช 2566

ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

พระสุริยา สุริโย (สมกาย)

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการปกครอง
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
พุทธศักราช 2566
(ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย)

THE P0PULARITY OF PEOPLE TO P0LITICAL PARTIES IN THE AREA OF SINGHANAKHON DISTRICT, SONGKHLA PROVINCE

PHRASURIYA SURIYO (SOMKAY)

A THEMATIC PAPER SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF POLITICAL SCIENCE
PROGRAM IN GOVERNMENT
FACULTY OF SOCIAL SCIENCES
MAHAMAKUT BUDDHIS UNIVERSITY
2023

(COPYRIGHT OF MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY)

หัวข้อสารนิพนธ์	:	**ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา**
ชื่อนักศึกษา	:	**พระสุริยา สุริโย (สมกาย)**
ชื่อปริญญา	:	**รัฐศาสตรมหาบัณฑิต**
สาขาวิชา	:	**การปกครอง**
ปีพุทธศักราช	:	**2566**
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	:	**ดร. สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา**
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	:	**ดร. สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร**

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย อนุมัติให้นับสารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง

คณบดีคณะสังคมศาสตร์ .....
(พระครูปลัดสุวัฑฒนพรหมจริยคุณ)

คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์ :
ประธานกรรมการ .....
(พระครูอรุณสุตาลังการ, รองศาสตราจารย์ ดร.)

กรรมการ (อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก) .....
(ดร. สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา)

กรรมการ/อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม .....
(ดร. สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร)

กรรมการ .....
(รองศาสตราจารย์ ดร. กันตภณ หนูทองแก้ว)

กรรมการ .....
(พระมหาเอกกวิน ปิยวีโร, ดร.)

(ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย)

Thematic Topic	:	The Popularity of People to Political Parties in the Area of Singhanakhon District, Songkhla Province
Student's Name	:	PhraSuriya Suriyo (Somkay)
Degree Sought	:	Master of Political Science
Program	:	Government
Anno Domini	:	2023
Advisor	:	Dr. Sitthipong Sitthiphataraprabha
Co-Advisor	:	Dr. Supreecha Chamnanphuttiphon

Accepted by the Faculty of Social Sciences, Mahamakut Buddhist University in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of Master of Political Science (Government)

Dean of Faculty of Social Sciences .....
(Phrakhrupaladsuwatthanaphromajariyakhun)

Thematic Committee :

Chairman .....
(Phrakhruarunsutalangkarn, Assoc. Prof. Dr.)

Member (Advisor) .....
(Dr. Sitthipong Sitthiphataraprabha)

Member/Co-Advisor .....
(Dr. Supreecha Chamnanphuttiphon)

Member .....
(Assoc. Prof. Dr. Kantaphon Nuthongkaew)

Member .....
(Phramaha Ekkawin Piyaweero, Dr.)

(Copyright of Mahamakut Buddhist University)

บทคัดย่อ

หัวข้อสารนิพนธ์	:	**ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา**
ชื่อนักศึกษา	:	**พระสุริยา สุริโย (สมกาย)**
ชื่อปริญญา	:	**รัฐศาสตรมหาบัณฑิต**
สาขาวิชา	:	**การปกครอง**
ปีพุทธศักราช	:	**2566**
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	:	**ดร. สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา**
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	:	**ดร. สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร**

สารนิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ 1.) เพื่อศึกษาความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา 2.) เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางในการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 382 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (n) ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย พบว่า :

1. ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยรวมทั้ง 3 ด้าน โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\overline{x}$ = 3.80, S.D. = 0.92) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\overline{x}$ = 3.82, S.D. = 0.99) รองลงมาคือ ด้านผู้นำพรรคและพรรคการเมือง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\overline{x}$= 3.80, S.D. = 0.97) และด้านนโยบายของพรรค มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\overline{x}$ = 3.79, S.D. = 0.80) ตามลำดับ

2. เมื่อสรุปผลเชิงคุณภาพ พบว่า 1. ด้านนโยบายของพรรค ควรมีนโยบายที่สามารถทำได้จริง และนโยบายที่ตรงต่อระบบราชการรวมศูนย์กระจายอำนาจ กระจายคน กระจายงบประมาณที่ยกระดับเศรษฐกิจฐานรากของเกษตรกร ที่เป็นประชาชนนิยม แต่ไม่ควรจะมากเกินความจำเป็น และควรมีนโยบายที่สามารถเปิดข้อมูลรัฐ กำจัดทุจริต สร้างรัฐโปร่งใส ให้อำนาจตรวจสอบอยู่ในมือประชาชน 2. ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง พบว่า ควรเป็นผู้มีความอดทน สามารถทนแรงกดดันจากสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี จิตใจดี และมีความยุติธรรม เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์สวนตน ควรเป็นผู้ที่ประชาชนเข้าถึงง่าย ประชาชนรู้จักให้การยอมรับนับถือ ไม่ถือตัว

ช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจเสมอ สามารถประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ได้ ควรเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานด้านการเมืองการปกครอง มีวิสัยทัศน์สามารถคาดการณ์ แนวโน้มสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับองค์กร และสามารถแก้ไขปัญหาได้เร็ว และควรมีการแต่งกายที่สะอาดเรียบร้อย เหมาะสมกับกาลเทศะ มีกิริยามารยาทเรียบร้อย วางตัวเหมาะสมเข้ากับคนอื่นได้ 3. ด้านผู้นำพรรคและพรรคการเมือง พบว่า ผู้นำพรรคควรเป็นผู้มีบุคลิกที่ดี มีความสามรถในการสื่อสาร มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล เป็นคนรุ่นใหม่กล้าคิดกล้าทำกล้าเปลี่ยนแปลง มีอุดมการณ์ด้านการสร้างการเมืองใหม่ และเปิดกว้างให้ประชาชนมีส่วนร่วม มีการทำกิจกรรมทางการเมืองในเขตพื้นที่อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

คำสำคัญ : ความนิยมนักการเมือง, พรรคการเมือง

ABSTRACT

Thematic Topic	:	**The Popularity of People to Political Parties in the Area of Singhanakhon District, Songkhla Province**
Student's Name	:	**PhraSuriya Suriyo (Somkay)**
Degree Sought	:	**Master of Political Science**
Program	:	**Government**
Anno Domini	:	**2023**
Advisor	:	**Dr. Sitthipong Sittipatprapha**
Co-Advisor	:	**Dr. Supreecha Chamnanputtiporn**

This thematic has the objectives as follows: 1. to study the popularity of the people towards political parties in Singhanakhon district, Songkhla province. 2. to analyze problems and guidelines for suitable development for political parties in Singhanakhon district, Songkhla province. This research is a quantitative research and qualitative research. The sample group used in this research was 382 people. The tools used in the research were: number of samples ($\boldsymbol{n}$), frequency, percentage, mean ($\overline{\boldsymbol{x}}$) and the standard deviation (S.D.).

The results of the research found that;

1. The Popularity of people to political parties in the area of Singhanakhon district, Songkhla province. Overall, 3 aspects the average level is high. ($\overline{\boldsymbol{x}}$ = 3.80, S.D. = 0.92). When considering each aspect, ranked in order of average from highest to lowest found that the side with the highest mean is candidates for election. The average is at a high level. ($\overline{\boldsymbol{x}}$ = 3.82, S.D. = 0.99) and followed by party leaders and political parties. The average is at a high level. ($\overline{\boldsymbol{x}}$= 3.80, S.D. = 0.97) and the policy of the party, the average is at a high level. ($\overline{\boldsymbol{x}}$ = 3.79, S.D. = 0.80) respectively.

2. When summarizing the qualitative results found that 1. Party's policy; there should be a policy that can be implemented and policies that are directly related to

the decentralized bureaucratic system scatter people budget spread Uplifting the basic economy of farmers that is popular but should not be more than necessary and there should be a policy that can open up government information eradicate corruption build a transparent state put the power of audit in the hands of the people.

2. Candidates for election found that should be patientable to withstand pressure from various situations good hearted and fair sees the common good rather than the personal benefit. It should be people who are easily accessible. People know to respect. not arrogant always help others willingly. Able to coordinate with other departments should be a person with knowledge the ability to perform tasks in politics and administration visionary, able to predict trends of things that will happen to the organization, be able to resolve problems quickly and there should be a neat and clean dress suitable for the occasion, have good manners, be able to fit in well with others. 3. Party leader and political parties found that party leaders should be good personalities, have the ability to communicate have a broad vision, be a new generation, dare to think, dare to do, dare to change. There is an ideology for creating a new politics and open to the public to participate, there has been political activity in the area of Singhanakhon district, Songkhla province continuously and consistently.

Keywords: Politician Popularity, Political Party

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย ..... จ

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ ..... ช

กิตติกรรมประกาศ ..... ฌ

สารบัญ ..... ญ

สารบัญตาราง ..... ฐ

สารบัญภาพ ..... ฑ

บทที่

1 บทนำ **1**

1.1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา 1

1.2.คำถามการวิจัย 2

1.3.วัตถุประสงค์ของการวิจัย 3

1.4.ขอบเขตการวิจัย 3

1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย 3

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 4

2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง **5**

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับพรรคการเมือง 5

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับความนิยมทางการเมือง 9

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสารและการสื่อสารทางการเมือง 14

2.4 ทฤษฎีเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกตั้ง 27

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ 39

2.6. บริบทพื้นที่ที่ศึกษา 42

2.7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 49

2.8. สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย 55

3 วิธีดำเนินการวิจัย **57**

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 57

3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง 58

สารบัญ(ต่อ)

หน้า

3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง 58
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 58
3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 60
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล 60
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ 61
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย 62

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 64

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 65
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา 67
4.3 สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนครจังหวัดสงขลา 72
4.4 ผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 73

5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 81

5.1 สรุปผลการวิจัย 81
5.2 อภิปรายผลการวิจัย 85
5.3 ข้อเสนอแนะ 93

บรรณานุกรม 95

ภาคผนวก 103

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย 104
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย 106
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการวิจัย 110
ภาคผนวก ง หนังสือขออนุญาตสัมภาษณ์การวิจัย 112
ภาคผนวก จ รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์การวิจัย 119
ภาคผนวก ฉ รูปภาพประกอบผู้ให้สัมภาษณ์การวิจัย 121
ภาคผนวก ช แบบสอบถาม 125
ภาคผนวก ซ ตารางแสดงผลจากโปรแกรมสำเร็จรูป 134

ประวัติผู้วิจัย 139

สารบัญตาราง

ตางรางที่ **หน้า**

ตารางที่ 3.1 แสดงรายชื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 58
ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน และร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม 65
ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นที่มีต่อความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา 67
ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นที่มีต่อความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านนโยบายของพรรค 68
ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นที่มีต่อความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง 69
ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นที่มีต่อความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง 71
ตารางที่ 4.6 สรุปผลด้านนโยบายพรรคมีการกำหนดนโยบายเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นตามความต้องการของประชาชน อย่างไร 78
ตารางที่ 4.7 ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้งมีความสุภาพเรียบร้อยไม่ถือตัวและทักษะทางด้านการบริหารงานท้องถิ่นหรือไม่อย่างไร 79
ตารางที่ 4.8 ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมืองสามารถเป็นแรงจูงใจในการตัดสินใจและการเปิดให้มีการรับฟังปัญหาต่าง ๆ ของประชาชนอย่างไร 80

สารบัญภาพ

ภาพที่ **หน้า**

2.1 แบบจำลองการสื่อสารของลาสเวลล์ 17
2.2 แบบจำลองการสื่อสารทางการเมืองของไบรอัน แมคแนร์ 20
2.3 แบบจำลองการสื่อสารทางการเมืองประยุกต์ โดย ดร.นันทนา นันทวโรภาส 21
2.4 แสดงการสื่อสารทางการเมืองในกระแสโลกาภิวัตน์ภายใต้สื่อใหม่ 26
2.5 แสดงสรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย 56

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ลงได้ด้วยการความอนุเคราะห์จากมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมโศกราช ขอกราบขอบพระคุณ พระครูสิริธรรมาภิรัต ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รองศาสตราจารย์ ดร. กันตภณ หนูทองแก้ว, รองศาสตราจารย์ ดร. เดชชาติ ตรีทรัพย์, ดร. สุปรีชา ชำนาญพุฒิพร และอาจารย์ประจำหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง ทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัย อีกทั้งได้สละเวลาในการชี้แนะแนวทางตลอดจนการตรวจแก้ไขจนสำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณท่าน ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และดร.สุปรีชา ชำนาญวุฒิพร เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ได้ให้คำปรึกษาตลอดจนตรวจสอบข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขเนื้อหาของสารนิพนธ์ฉบับนี้ จนสำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมโศกราช ที่ได้อนุเคราะห์อำนวยความสะดวกช่วยเหลือด้านต่าง ๆ และเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ตลอดจนนักศึกษา สาขาวิชาการปกครองทุกท่าน ที่กรุณาให้กำลังใจรวมทั้งความห่วงใยที่มอบให้ผู้วิจัยตลอดมา

ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้มีความรู้ทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสัมภาษณ์เป็นอย่างยิ่ง

คุณงามความดีและประโยชน์อันใดอันเกิดจากสารนิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอใช้เป็นเครื่องสักการบูชาคุณพระรัตนตรัย พระคุณของมารดา บิดา ครูอาจารย์ ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ที่มีคุณค่ายิ่ง รวมถึงเพื่อนนักศึกษาที่ช่วยเหลือ เป็นกำลังใจในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบคุณทุกท่านที่ไม่ได้กล่าวถึง ที่มีส่วนช่วยเหลือให้การทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ลุล่วงไปด้วยดีมา ณ โอกาสนี้

พระสุริยา สุริโย (สมกาย)

ผู้วิจัย

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยเป็นรัฐโดยมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนในการเข้าไปมีส่วนร่วมในการบริหารประเทศผ่านการเลือกตั้ง ตามที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดสิทธิเสรีภาพด้านการเลือกผู้แทนไว้ในหมวดที่ 1 บททั่วไป มาตรา 14 การเสนอรายชื่อบุคคลตามมาตรา 13 (2) ผู้ได้รับการเสนอชื่อต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามที่จะเป็นรัฐมนตรีตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ และไม่เคยทำหนังสือยินยอมตาม (1) ให้พรรคการเมืองอื่นในการเลือกตั้งคราวนั้น และ ส่วนที่ 2 ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง มาตราที่ 31 ไว้ว่า บุคคลผู้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้เป็นผู้มีสิทธิเลือกตั้ง และมีหน้าที่ไปใช้สิทธิเลือกตั้งอย่างอิสระโดยคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมของประเทศเป็นสำคัญ (1) มีสัญชาติไทย แต่บุคคลผู้มีสัญชาติไทยโดยการแปลงสัญชาติ ต้องได้สัญชาติไทยมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี (2) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีในวันเลือกตั้ง (3) มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตเลือกตั้งมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับถึงวันเลือกตั้ง และมาตรา 32 บุคคลผู้มีลักษณะดังต่อไปนี้ในวันเลือกตั้ง เป็นบุคคลต้องห้ามมิให้ใช้สิทธิเลือกตั้ง (1) เป็นภิกษุ สามเณร นักพรต หรือนักบวช (2) อยู่ในระหว่างถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งไม่ว่าคดีนั้นจะถึงที่สุดแล้วหรือไม่ (3) ต้องคุมขังอยู่โดยหมายของศาลหรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย (4) วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบซึ่งเป็นการเลือกตัวแทนประชาชนเข้าไปทำหน้าที่บริหารประเทศแทน (พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. 2561 หน้า 53)

การเลือกตั้งจัดเป็นรากฐานสำคัญประการหนึ่งในสังคมประชาธิปไตยที่ให้พลเมืองต้องมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศ มีสิทธิเสรีภาพและการมีส่วนร่วมของประชาชน โดยผ่านการเลือกตั้งที่ประชาชนสนใจในตัวนโยบายซึ่งมีตัวแทนซึ่งเรียกว่าผู้แทนเข้าไปทำหน้าที่แทนประชาชน และมีสังกัดพรรคการเมือง คือองค์กรทางการเมืองที่รวมบุคคลที่มีอุดมการณ์เดียวกัน นั่นคือมีแนวความคิดทางการเมือง สังคม และเศรษฐกิจ แบบเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน เพื่อส่งบุคคลเข้ารับเลือกตั้ง เพื่อให้ได้เสียงข้างมากในรัฐสภาและจัดตั้งรัฐบาลเข้ามาบริหารประเทศตามแนวความคิดหรือนโยบายที่สอดคล้องกับอุดมการณ์ของกลุ่ม ในการปกครองระบอบประชาธิปไตย พรรคการเมืองจะเป็นสถาบันทางการเมืองที่มีความสำคัญมากและขาดไม่ได้ในกระบวนการปกครอง เพราะการปกครองระบอบประชาธิปไตยเป็นการปกครองที่ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองและมีอิทธิพลเหนือรัฐบาลโดยผ่านทางสภาผู้แทนราษฎร พรรคการเมืองต่างๆจึงได้นำเอาปัญหาหรือความต้องการของ

ประชาชนมาเสนอเพื่อสร้างนโยบาย แล้วนำไปปฏิบัติหรือดำเนินกิจกรรมทางการเมืองตามนโยบายซึ่งทำให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองกับพรรคได้มากขึ้น

การเลือกตั้งมิได้มีความสำคัญพียงแค่เป็นสัญลักษณ์ของการเป็นประชาธิปไตยในสังคมนั้น ๆ แต่ยังหมายถึงการสะท้อนความคิดและความต้องการของประชาชนผ่านกระบวนการสรรหาที่ประชาชนได้เป็นผู้กำหนดชะตาชีวิตของตัวเอง เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในสังคมผ่านกระบวนการรัฐสภา โดยการเลือกตั้ง เป็นวิธีการที่ทำให้ประชาชนได้ไปมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองตามหลักการประชาธิปไตย โดยประชาชนใช้ตัวแทนของตนที่ได้มาจากการเลือกตั้งนั้นไปทำหน้าที่แทนตนในรัฐสภาและในคณะรัฐบาล การเลือกตั้งเป็นการเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการปฏิวัติรัฐประหาร เมื่อรัฐบาลไม่สามารถบริหารประเทศหรือแก้ไขปัญหาต่างๆไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของประชาชนได้ก็จะคืนอำนาจให้ประชาชน ด้วยการยุบสภาผู้แทนราษฎรเพื่อจัดการเลือกตั้งใหม่ให้ประชาชนตัดสินใจว่าสมควรจะเลือกใครเป็นผู้บริหารประเทศต่อไป ดังนั้นการปกครองในระบอบประชาธิปไตยการเลือกตั้งเป็นกระบวนการที่ไม่อาจจะขาดได้เพราะการเลือกตั้งหมายถึงการที่ประชาชนได้ใช้สิทธิของตนเองลงคะแนนเลือกตัวแทนตนให้ไปทำหน้าที่แทนตนในการปกครองประเทศหรือปกครองท้องถิ่น การเลือกตั้งที่เป็นประชาธิปไตยนั้นต้องเป็นการเลือกตั้งโดยสะอาด บริสุทธิ์ ยุติธรรม ไม่มีการให้อามิสสินจ้างหรือบังคับขู่เข็ญผู้มีสิทธิเลือกตั้งและยังต้อง เปิดโอกาสให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีอิสระในการใช้สิทธิของตนเอง

ดังนั้น ประชาชนในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา จะมีความนิยมทางการเมืองกับนักการเมืองโดยเฉพาะพรรคการเมืองที่ส่งสมาชิกเข้าแข่งขันรับเลือกตั้งเป็นตัวแทนของประชาชนเข้าไปบริหารท้องถิ่น มีความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมอย่างไรนั้นยังไม่เป็นที่ทราบกันแน่ชัด เพราะยังไม่มีการศึกษาวิจัยอย่างแน่ชัด เมื่อผู้วิจัยเห็นความจำเป็นดังกล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการที่จะศึกษาวิจัยเรื่องความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ที่เกิดขึ้นนั้นมีปัจจัยมาจากอะไร พร้อมกับหาแนวทางการส่งเสริมความนิยมทางพรรคการเมืองของนักการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลาให้ดียิ่งขึ้นไปอีก

1.2. คำถามการวิจัย

1.2.1 ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลาอยู่ในระดับใด

1.2.2 ปัญหาและแนวทางในการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา เป็นอย่างไร

1.3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

1.3.2 เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางในการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

1.4. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาวิจัยไว้ ดังนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากร แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม

1.4.1.1 ประชากรสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีรายชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา จำนวน 61,951 คน (ข้อมูลสถิติประชากร เมื่อวันที่ 15 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ.2560)

1.4.1.2 ประชากรสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา และปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียดอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา รวม 5 คน

1.4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา ได้แก่ ศึกษาความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา จำนวน 3 ด้าน คือ 1) ด้านนโยบายของพรรค 2) ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง และ 3) ด้านการตัดสินใจในทางการเมือง

1.4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

ได้แก่ เขตพื้นที่รับผิดชอบในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

1.4.4 ขอบเขตด้านเวลา

ระหว่างวันที่ 1 สิงหาคม 2565 - 28 กุมภาพันธ์ 2566

1.5. คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

พรรคการเมือง หมายถึง พรรคการเมืองที่ส่งผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันอาทิตย์ที่ 24 มีนาคม 2562 ในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

ความนิยมนักการเมือง หมายถึง ความชื่นชอบหรือการยอมรับนับถือนักการเมืองระดับชาติของประชาชนในพื้นที่อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

ความนิยมพรรคการเมือง หมายถึง ความชื่นชอบหรือการยอมรับนับถือพรรคการเมืองที่ส่งผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตของประชาชนในพื้นที่อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา เมื่อวันอาทิตย์ที่ 24 มีนาคม 2562

ประชาชน หมายถึง ประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ที่มีภูมิลำเนาอาศัยอยู่ในเขตพื้นที่อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

อำเภอ หมายถึง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

ผู้สมัครรับเลือกตั้ง หมายถึง ผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา เมื่อวันอาทิตย์ที่ 24 มีนาคม 2562

การตัดสินใจทางการเมือง หมายถึง การตัดสินใจดำเนินการใด ๆ เพื่อตอบสนองต่อเหตุการณ์ทางการเมือง โดยมุ่งหวังให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใดอย่างหนึ่งต่อพัฒนาการเหตุการณ์นั้น ๆ เพื่อมุ่งหวังให้เกิดผลลัพธ์อย่างใดอย่างหนึ่งทางการเมืองของประชาชนในพื้นที่อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

เพศ หมายถึง เพศกำเนิดของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ 1) ชาย 2) หญิง

อายุ หมายถึง อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ 1) ต่ำกว่า 30 ปี 2) 31–50 ปี 3) 51 ปีขึ้นไป

การศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ 1) ประถมศึกษา 2) มัธยมศึกษา 3) อนุปริญญาหรือเทียบเท่า 4) ปริญญาตรีขึ้นไป

อาชีพ หมายถึง อาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ 1) นักเรียน / นักศึกษา 2) รับจ้างทั่วไป / เกษตรกรรม 3) ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ 4) ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว 5) อื่นๆ

รายได้ หมายถึง รายได้ของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ 1) ต่ำกว่า 10,000 บาท 2) 10,000 -15,000 บาท 3) 15,000-20,000 บาท 4) 20,000 บาทขึ้นไป

1.6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

1.6.2 ทำให้ทราบปัญหาในการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

1.6.3 สามารถทราบแนวทางและข้อเสนอแนะในการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลาต่อไป

บทที่ 2
เอกสารทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอแนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง และแนวคิดที่มีความเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง มีรายละเอียดดังนี้

2.1. แนวคิดเกี่ยวกับพรรคการเมือง

2.2. แนวคิดเกี่ยวกับความนิยมทางการเมือง

2.3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสาร และการสื่อสารทางการเมือง

2.4. ทฤษฎีเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกตั้ง

2.5. แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

2.6. บริบทพื้นที่ที่ศึกษา

2.7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.8. สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

2.1. แนวคิดเกี่ยวกับพรรคการเมือง

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับพรรคการเมือง

โจเซพ ลา พาลัมบาราและไมรอน ไวเนอร์ (Joseph La Palombara & Myron Wiener, 1966) ได้ให้คำจำกัดความของพรรคการเมืองว่า พรรคการเมืองคือการรวมตัวกันของกลุ่มคนที่มีอุดมการณ์ร่วมกันและมีความมุ่งมั่นที่จะนำนโยบายของพรรคไปสู่การบริหารประเทศ

วิลเลียม กู๊ดแมน (Willam Goodman, 1960) กล่าวว่า พรรคการเมือง คือองค์กรซึ่งเป็นที่รวมกันของสมาชิกที่มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกัน โดยมีจุดประสงค์ที่ชัดแจ้งที่หวังจะได้รับชัยชนะในการเลือกตั้ง อันจะได้สิทธิ์เข้าไปใช้ในการบริหารและได้ประโยชน์จากการเข้าไปมีอำนาจทางการเมือง

ความหมายและลักษณะของพรรคการเมือง คำว่า "พรรคการเมือง" นั้นมีรากศัพท์มาจากคำในภาษาละตินว่า " pars" ซึ่งมีความหมายตรงกับคำว่า "ส่วน" (Part) ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า "Political Party" และตรงกับคำว่า "partie politique" ในภาษาฝรั่งเศส ส่วนในภาษาเยอรมันตรงกับคำว่า "Politischepartai" ซึ่งทั้งหมดนี้มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินทั้งสิ้นเหตุนี้ พรรคการเมืองจึงมีความหมายว่า "ส่วน ของราษฎรและ / หรือส่วนของประชาชน" หรือการที่ราษฎรแบ่งออกเป็นส่วนหรือเป็นกลุ่มตามความคิดและผลประโยชน์ร่วมกันในทางการเมือง (หยุด แสงอุทัย, 2517, หน้า 8) ซึ่งพรรคการเมืองในความหมายที่ว่าเป็น "ส่วนของประชาชน" นั้นถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของรัฐ ทั้งนี้ หมายความว่าพรรคการเมือง คือการที่ประชาชนมีความเป็นอิสระที่จะได้รับการแบ่งออกเป็น

"ส่วน" (Part) ตามความคิดเห็นอันเป็นอิสระในต้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม เช่น ความคิดทางการเมือง การบริหาร การศึกษาเศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อจุดมุ่งหมายที่ยังประโยชน์ให้กับตนเองอย่างมากที่สุด (ปรีชา หงส์ไกรเลิศ, 2524, หน้า 4)

2.1.2 คุณลักษณะของพรรคการเมือง

การพิจารณาว่าการรวมกลุ่มชนิดใดที่จัดเป็นพรรคการเมืองจะต้องพิจารณาจากคุณลักษณะ ดังนี้

1. เป็นการรวมตัวกันของผู้ที่มีอุดมการณ์ตรงกัน

2. มีการจัดโครงสร้างการบริหารชัดเจน เป็นระเบียบ มีการตัดเลือกบุคคลเข้าสู่ตำแหน่งบริหารอย่างถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของสมาชิก

3. มีจุดมุ่งหมายในทางการเมืองที่ชัดเจนและมีความพยายามดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายนั้น

4. มีกิจกรรมเผยแพร่อุดมการณ์ผ่านสมาชิกพรรคอย่างต่อเนื่อง

5. จัดตั้ง และจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมายของประเทศนั้น ๆ

6. มีการคัดเลือกผู้สมัครและส่งผู้สมัครลงรับเลือกตั้งด้วยวิธีโปร่งใส เป็นที่ยอมรับของสมาชิกและลงรับสมัครเลือกตั้งอย่างต่อเนื่อง (นันทนา นันทวโรภาส, 2557 หน้า 96-97)

2.1.3 ความสำคัญของพรรคการเมือง

พรรคการเมืองเป็นสถาบันการเมืองที่จำเป็นและสำคัญต่อการดำเนินงานของระบบการเมืองทุกระบบ (วิวัฒน์ เอี่ยมไพรวัน, 2544 หน้า 382)

ประการแรก พรรคการเมืองเป็นสถาบันทางการเมืองที่แสดงลักษณะอุดมการณ์ทางการเมืองที่จะดำเนินกิจกรรมทางการเมือง เช่น พรรคการเมืองที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองแบบเสรีประชาธิปไตย พรรคการเมืองที่มีอุดมการณ์แบบเผด็จการสังคมนิยม (พรรคคอมมิวนิสต์) พรรคการเมืองที่มีอุดมการณ์แบบอำนาจนิยม เป็นต้น

ประการที่สอง พรรคการเมืองเป็นสถาบันการเมืองที่เป็นตัวกลางเชื่อมโยงระหว่างรัฐบาลกับประชาชน กล่าวคือ พรรคการเมืองจะทำหน้าที่รวบรวมผลประโยชน์ และความต้องการที่หลากหลายของกลุ่มต่าง ๆ ในระบบการเมือง เพื่อกำหนดเป็นนโยบายของพรรคเพื่อตอบสนอง และจัดสรรทรัพยากรของสังคม พรรคการเมืองจึงเป็นสถาบันการเมืองที่ทำหน้าที่เป็นกลไกสร้างสายสัมพันธ์ระหว่างประชาชนกับรัฐบาล และเป็นสถาบันการเมืองที่ทำหน้าที่ต่อรองและตกลง สานผลประโยชน์ร่วมกันเพื่อยุติความขัดแย้งต่าง ๆ ในสังคม

ประการที่สาม พรรดการเมืองเป็นสถาบันทางการเมืองที่สนับสนุนกระบวนการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในรูปแบบต่าง ๆ ตั้งแต่การอบรมกล่อมเกลาทางการเมืองการให้ความรู้

ทางการเมือง การสร้างสำนึกทางการเมืองและวัฒนธรรมทางการเมือง การแสดงออกทางการเมือง รวมทั้งการสร้างเอกภาพและเสถียรภาพทางการเมือง

ประการที่สี่ พรรคการเมืองเป็นสถาบันการเมืองที่สรรสร้างผู้นำทางการเมือง เหตุที่พรรคการเมืองมีความเหมาะสามารถสร้างผู้นำทางการเมือง เนื่องจากผู้นำทางการเมืองต้องมีลักษณะพิเศษ กล่าวคือ ผู้นำทางการเมืองเป็นผู้กำหนดนโยบายโดยคำนึงผลประโยชน์ของประชาชนในทรรศนะของพรรคการเมือง ฉะนั้น นักการเมืองจึงต้องเข้าใจการต่อรอง การประสานผลประโยชน์ตลอดจนการสร้างความสามัคคีของกลุ่มต่าง ๆ ดังนั้น หน้าที่ในการสร้างผู้นำทางการเมืองจึงเป็นสิ่งจำเป็น

2.1.4 หน้าที่ของพรรคการเมือง

หน้าที่ของพรรคการเมือง (สมชาย ภคภาสน์วิวัฒน์, 2546 หน้า 190) โดยทั่วไปจะมีหน้าที่(Function) ที่สำคัญ 6 ประการ คือ

1. หน้าที่ในการให้ทิศทางทางการเมือง (Orientation Function) พรรคการเมืองเป็นการรวมกลุ่มของผู้มีอุดมการณ์หรือแนวคิดในทางการเมืองร่วมกัน จึงเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ในการชี้แนะทิศทางทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม โดยผ่านอุดมการณ์หรือแนวนโยบายของพรรค และเมื่อพรรคเป็นรัฐบาล อุดมการณ์ และแนวนโยบายดังกล่าวก็จะกลายเป็นทิศทางของประเทศในด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม พรรคการเมืองจึงมีบทบาทในการกำหนดทางเลือก (Alternative) ให้กับสังคมการเมือง

2. หน้าที่ในการรวมตัวของผู้มีแนวคิดร่วมกัน (Aggregation Function) พรรคการเมืองจะมีบทบาทสำคัญในการรวบรวมบุคคลที่มีแนวคิด และอุดมการณ์ที่คล้ายคลึงกันหรือร่วมกันบทบาทดังกล่าวนี้จะมีความสัมพันธ์กับบทบาทในการให้ทิศทางทางการเมือง (Orientation Function) กล่าวคือ เมื่อมีการรวบรวมบุคลากรที่มีแนวคิดทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมร่วมกันแล้ว พรรคการเมืองเหล่านี้ก็จะพยายามชี้แนะทิศทางดังกล่าวให้กับประชาชน

3. หน้าที่ในการกระจายค่านิยม (Socialization Function) พรรคการเมืองมีหน้าที่ในการสื่อสารอุดมการณ์หรือแนวคิดดังกล่าวให้กับประชาชนทั่วไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงของการเลือกตั้ง หน้าที่ดังกล่าวของพรรคการเมืองจึงมีลักษณะเป็นการกระจายค่านิยมทางการเมืองเศรษฐกิจและสังคม ให้อยู่ในวงกว้าง และหากพรรคใดได้รับชัยชนะสามารถจัดตั้งรัฐบาลก็เท่ากับว่านำเอาค่านิยมดังกล่าวมาดำเนินการในทางปฏิบัติ ซึ่งเป็นค่านิยมที่ได้รับการยอมรับจากประชาชนโดยมีผลการเลือกตั้งเป็นประจักษ์พยาน

4. หน้าที่ในการเป็นตัวแทนของประชาชน (Representation Function) พรรคการเมืองจะทำหน้าที่ในการจัดสรรบุคลากรที่จะกลายมาเป็นตัวแทนของประชาชนในการดำเนินทางการเมือง พรรคการเมืองจึงทำหน้าที่ในการเป็นตัวแทนของอำนาจอธิปไตยปวงชนส่วนหนึ่งโดยเฉพาะการ

เริ่มต้นกระบวนการทางการเมืองที่ประชาชนมีส่วนร่วมมากที่สุดอย่างการเลือกตั้งพรรคจะต้องพิจารณาเลือกบุคคลที่จะนำเสนอให้แก่ประชาชนเพื่อเป็นตัวแทนอย่างรอบคอบ

5. หน้าที่ในการคัดสรรบุคลากรทางการเมือง (Recruitment Function) พรรคกรเมืองมีหน้าที่สรรหา และคัดสรรบุคคลเข้าสู่ระบบการเมือง โดยการจัดส่งบุคคลที่มีความเหมาะสมเพื่อเสนอให้ประชาชนพิจารณาเลือกตั้ง และเมื่อบุคคลดังกล่าวได้รับการเลือกตั้งก็จะเข้ามาทำงานในฝ่ายบริหาร และหรือฝ่ายนิติบัญญัติ ในลักษณะดังกล่าว พรรคการเมืองจึงทำหน้าที่เปรียบเสมือนผู้คัดสรรบุคลากรเข้าสู่ระบบการเมือง กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พรรคการเมืองจะทำหน้าที่เป็นสะพานเชื่อม (Bridge) ระหว่างโครงสร้างเบื้องล่าง (Infrastructure) นั้นหมายถึง สังคมกับโครงสร้างเบื้องบน (Superstructure) อันหมายถึง ระบบการเมือง นั่นเอง

6. หน้าที่ในการสร้างความชอบธรรม (Legitimacy Function) บทบาทของพรรคการเมืองที่สำคัญประการหนึ่ง คือ เป็นกลไกในการสร้างความชอบธรรมของการขึ้นสู่อำนาจ และการรักษาอำนาจทางการเมืองของกลุ่มบุคคล โดยเฉพาะในประเทศที่กำลังพัฒนาพรรคการเมือง มักจะมีบทบาทในลักษณะนี้อย่างเห็นได้ชัด

2.1.5 ระบบของพรรคการเมือง ในโลกนี้แบ่งออกเป็น 3 ระบบ

1. ระบบพรรคเดียว (Single party System) เป็นระบบที่ใช้ในประเทศสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ที่กำหนดให้มีพรรคคอมมิวนิสต์เป็นพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวของประเทศปัจจุบันประเทศที่อยู่ในระบบนี้ ได้แก่ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน สาธารณรัฐประชาธิปไตยเกาหลี สาธารณรัฐคิวบา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม สาธารณรัฐประชาธิปไตยอาหรับซาห์ราวี และรัฐเอริเทรีย

2. ระบบสองพรรค (Two parties System) เช่น เป็นระบบที่มีพรรคการเมืองใหญ่ 2 พรรค ผลัดกันขึ้นเป็นรัฐบาลบริหารประเทศ เช่นในสหรัฐอเมริกา ส่วนบางประเทศแม้จะมีพรรคมากกว่า 2 พรรค แต่พรรคที่นอกเหนือจาก 2 พรรคใหญ่ ก็จะเป็นพรรคเล็กที่ได้จำนวนสมาชิกไม่มากพอที่จะจัดตั้งรัฐบาลได้ ซึ่งลักษณะเช่นนี้เรียกว่า **Two parties Dominant** เช่น ประเทศอังกฤษ

3. ระบบพรรคการเมืองหลายพรรค (Multi - party System) เป็นระบบพรรคการเมืองหลาย ๆ พรรคได้จำนวนผู้แทนไม่มากพอที่จะจัดตั้งรัฐบาลพรรคเดียวได้ จึงต้องรวมเสียงกับพรรคการเมืองอื่น ๆ จัดตั้งรัฐบาลผสม ระบบหลายพรรคนี้เกิดขึ้นในยุโรปหลายประเทศรวมทั้งประเทศไทยซึ่งเคยเป็นระบบหลายพรรค จนกระทั่งในปี พ.ศ.2548 พรรคไทยรักไทยได้รับเลือกตั้งจำนวน 377 เสียง สามารถจัดตั้งรัฐบาลพรรคเดียว แต่ไม่สามารถบริหารประเทศได้นานเนื่องจากได้ถูกรัฐประหารโดยพลเอกสนธิ บุณยรัตกลิน และนับจากนั้นเป็นต้นมา ประเทศไทยก็กลับเข้าสู่ระบบหลายพรรคเช่นเดิม (นันทนา นันทวโรภาส, 2558 หน้า 96-97)

2.1.6 การศึกษาวัฒนธรรมทางการเมือง (political culture)

การศึกษาวัฒนธรรมทางการเมือง (political culture) เป็นการศึกษาที่อาศัยแนวคิดทางวัฒนธรรมมาทำการศึกษาและวิเคราะห์วัฒนธรรมทางการเมืองโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาวัฒนธรรมทางการเมืองที่เป็นส่วนประกอบหนึ่งของระบบการเมือง ปัจจุบันมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความสนใจและความหมายของคำดังกล่าวไวดังนี้

อัลมอนดและเพาเวลล (Almond & Powell, 1966 p.50) อ้างถึงใน ขนิษฐาจิราภรณ์สิริกุล) ได้อธิบายว่า วัฒนธรรมทางการเมืองคือแบบอย่างของทัศนคติ (attitudes) และความโน้มเอียงซึ่งบุคคลในฐานะสมาชิกของระบบการเมืองที่มีต่อการเมือง

พาย (Pye, 1966 p.p 104-105) ให้ความหมายของวัฒนธรรมทางการเมืองว่า เป็นเรื่องของทัศนคติความเชื่อความรู้สึกเกี่ยวกับกระบวนการทางการเมือง ซึ่งเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมของบุคคลในระบบการเมืองครอบคลุมทั้งอุดมการณทางการเมืองและปทัสถานในทางปฏิบัติของบุคคล ดังนั้น วัฒนธรรมทางการเมืองจึงเป็นการแสดงออกทางจิตวิทยาและความนึกคิดทางการเมือง

ยิงเจอร (Yinger, 1962) กล่าวถึงวัฒนธรรมทางการเมืองว่าเป็นทัศนคติและการอบรมกลอมเกลาที่แต่ละคนได้รับจากระบบการเมืองนั้น ซึ่งประกอบด้วยความรู้สึกนิยมและไมนิยมต่อระบบการเมืองและการประเมินค่าต่อเหตุการณ์ทางการเมือง

ทินพันธุ นาคะตะ (2543) ได้อธิบายว่าวัฒนธรรมทางการเมืองเป็นผลลัพธ์ที่ได้มาจากกระบวนการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมทางการเมืองของสังคมนั้น ๆ จากการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นและจากประสบการณกับกระบวนทางการเมืองในทุกขั้นตอนของชีวิต รวมทั้งสถาบันต่าง ๆ ที่มีส่วนต่อการกลอมเกลาวัฒนธรรมให้เรียนรูเกี่ยวกับสิทธิหรือบทบาทของแต่ละบุคคลในการปกครอง

สรุปได้ว่าวัฒนธรรมทางการเมือง เป็นความเชื่อความรูสึกการรับรูและการประเมินค่าของบุคคลที่มีต่อความเป็นไปของระบบการเมืองโดยเกดจากการถ่ายทอดการเรียนรูในสังคมที่แตกต่างกันไป จนมีพฤติกรรมการแสดงออกหรือไมมีพฤตกรรมการแสดงออกทางการเมืองก็ได้หรืออาจกล่าวว่า “บุคคลในฐานะสมาชิกของระบบการเมือง” ในการศึกษาวัฒนธรรมทางการเมืองเป็นการศึกษาคนว่ามีความเชื่อต่อระบบการเมืองของสังคมอย่างไร ซึ่งมิไดศึกษาเฉพาะเป็นรายบุคคล

2.2. แนวคิดเกี่ยวกับความนิยมทางการเมือง

2.2.1 ความหมายของค่านิยม

พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา ฉบับราชบัณฑิตสถานอธิบายว่า ค่านิยม หรือ Values หมายถึงความเชื่อหรือหลักการที่เป็นนามธรรม ซึ่งสมาชิกของสังคมหรือกลุ่มยึดถือร่วมกัน โดยใช้เป็นเครื่องช่วยการตัดสินใจและช่วยกำหนดการกระทำของตน ค่านิยมยังมีส่วนสำคัญใน การกำหนดมาตรฐานความประพฤติและบรรทัดฐานทางสังคมซึ่งมีลักษณะเป็นรูปธรรมมากกว่าค่านิยม

มีผู้ให้ความหมายของคำว่า “ค่านิยม” ไว้อย่างมากมาย เช่น ก่อ สวัสดิ์พานิช (2535) ได้กล่าวไว้ว่า ค่านิยม เป็นความคิด พฤติกรรมและสิ่งอื่นใดที่คนในสังคมหนึ่งมองว่ามีคุณค่า จึงยอมรับมาปฏิบัติตามและหวงแหนไว้ในระยะเวลาหนึ่ง ค่านิยมสามารถเปลี่ยนแปลงไป ตามกาลเวลาและความคิดเห็นของคนในสังคมนั้น

พนัส หันนาคินทร์ (2537) ให้ความหมายของคาว่าค่านิยมไว้ว่า ค่านิยมเป็นการยอมรับนับถือและพร้อมที่จะปฏิบัติตามคุณค่าที่คนหรือกลุ่มคนในสังคมมีต่อสิ่งต่าง ๆ อาจจะเป็นวัตถุ ความคิดหรือการกระทาในด้านต่าง ๆ เช่น เศรษฐกิจ สังคม ซึ่งได้ประเมินจากความเห็นต่าง ๆ มาอย่างถี่ถ้วนแล้ว

Ruch (2535) อธิบายว่า ค่านิยมเป็นแรงจูงใจสำคัญที่มีผลต่อจุดมุ่งหมายใด ๆ ของชีวิต หากจุดมุ่งหมายใดได้มาแล้วคุ้มค่า เราจะกล่าวว่าจุดมุ่งหมายนั้นมีค่านิยมสูง แต่จุดมุ่งหมายใดได้มาแล้วไม่คุ้มค่า เราจะกล่าวว่าจุดมุ่งหมายนั้นมีค่านิยมในระดับที่ต่ำหากสิ่งใดที่บุคคลพยายามหลีกเลี่ยง แสดงว่า บุคคลนั้นมีค่านิยมที่ไม่ดีหรือมีค่านิยมทางลบต่อสิ่ง ๆ นั้น ค่านิยมจึงเปรียบได้ว่ามีบทบาทและอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมของบุคคล

Miller (2538) ได้นิยามความหมายไว้ว่า ค่านิยมเป็นเจตคติและความเชื่อที่ ฝังรากลึกในชีวิตของแต่ละบุคคล อีกทั้งยังมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลในทุกด้าน จากพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ง่าย เช่น การแต่งกาย การรับประทานอาหาร การใช้ชีวิตประจำวัน จนไปถึงการแสดงความเห็นและการเลือกคู่ครองจากคำนิยาม และคำอธิบายต่าง ๆ เกี่ยวกับความหมายของคำว่าค่านิยม (Values) ที่ผู้เขียนหลายท่านได้ให้ความหมายในข้างต้น สรุปได้ดังนี้ “ค่านิยม” (Values) หมายถึง สิ่งที่เป็นองค์ประกอบสำคัญในชีวิตของมนุษย์ สิ่งที่มีบทบาทและอิทธิพลต่อความคิดและพฤติกรรม ในการแสดงออกของมนุษย์ในสังคม แต่ละบุคคลจะมีการพิจารณาไตร่ตรองแล้วว่าดีและยอมรับที่ จะประพฤติปฏิบัติตามในทิศทางเดียวกันในสังคมนั้น ๆ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลาและความคิดเห็นของบุคคลในสังคมนั้น ๆ

2.2.2 ประเภทของค่านิยม

Phenix (1996) ใช้หลักความสนใจและปรารถนาของบุคคลแบ่งค่านิยม ออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. ค่านิยมทางสังคม (Social Values) เป็นค่านิยมที่ช่วยให้เกิดความรัก ความเข้าใจและความต้องการของอารมณ์ของบุคคล

2. ค่านิยมทางวัตถุ (Material Values) เป็นค่านิยมที่ช่วยให้ชีวิตร่างกาย ของคนเราสามารถดำรงอยู่ต่อไป ได้แก่ ปัจจัยสี่ คือ อาหาร ที่อาศัย เสื้อผ้า และยารักษาโรค

3. ค่านิยมทางความจริง (Truth Values) เป็นค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับความจริงซึ่งเป็นค่านิยมที่สำคัญอย่างยิ่งสาหรับผู้ที่ต้องการความรู้และข้อเท็จจริงของกฎธรรมชาติ

4. ค่านิยมทางจริยธรรม (Moral Values) เป็นค่านิยมที่ทำให้เกิดความรู้ผิดชอบชั่วดี

5. ค่านิยมทางสุนทรียะ (Aesthetic Values) เป็นความซาบซึ้งใจในความดีงามของสิ่งต่าง ๆ

6. ค่านิยมทางศาสนา (Religious Values) เป็นค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับ ความปรารถนาความสมบูรณ์ของชีวิต รวมทั้งความศรัทธาและการบูชาในทางศาสนา

2.2.3 บทบาทของค่านิยม

ค่านิยมเป็นเกณฑ์หรือมาตรฐานที่บุคคลนำไปใช้เพื่อประเมินเรื่องใดเรื่องหนึ่งในสถานการณ์ต่าง ๆ กันค่านิยมจึงมีบทบาทในการเป็นมาตรฐานที่บุคคลนำไปใช้ในลักษณะต่อไปนี้ (กรมสามัญศึกษา, 2529, หน้า 5) คือ

1) ค่านิยมเป็นมาตรฐานความเชื่อที่เรามีต่อสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันเป็นเรื่องของความคิดจิตใจอารมณ์ความรู้สึก และเจตคติเข้ามาเป็นองค์ประกอบในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ไปในลักษณะต่าง ๆ กันค่านิยมมีเรื่องของความคิดเข้ามาเกี่ยวข้องเพราะเรื่องของการคิดถึงความต้องการคนที่มีค่านิยมอย่างหนึ่งหมายความว่าเขามีความคิดมีสติปัญญาที่จะทราบว่าแนวทางที่ถูกต้องจะประพฤติควรเป็นอย่างไร และค่านิยมที่เกี่ยวข้องกับจิตใจอารมณ์ความรู้สึก และเจตคติในความหมายว่าเขามีอารมณ์ความรู้สึกเจตคติต่อสิ่งนั้นอย่างไรเห็นด้วยหรือต่อต้านดังนั้นถ้าเรายิ่งทราบค่านิยมของบุคคลอื่นมากเท่าใดเราก็ยิ่งเรียนรู้ในตัวตนมากยิ่งขึ้น

2) ค่านิยมเป็นมาตรฐานของความประพฤติในบทบาทนี้ถือว่าค่านิยมเป็นจุดหมายปลายทางที่จะนาบุคคลเปลี่ยนกิจนิสัยของเขาค่านิยมช่วยให้บุคคลได้พิจารณาสิ่งที่เขาชอบหรือไม่ชอบสิ่งใดดีหรือไม่ดีเป็นมาตรฐานความประพฤติว่าการกระทำเหมาะสม และมีคุณค่าหรือไม่เหมาะสมไม่มีคุณค่าจากบทบาทของค่านิยมดังกล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่าค่านิยมมีบทบาทในการเป็นมาตรฐานของความเชื่อที่อาศัยความคิดและเจตคติเป็นองค์ประกอบนั่นคือพุทธิพิสัย และจิตพิสัยเป็นส่วนประกอบของการสร้างความเชื่อและในฐานะที่เป็นมาตรฐานความเชื่อ และความประพฤติอาจใช้เป็นมาตรฐานแลกเปลี่ยนกันในระหว่างตัวบุคคลหรือใช้กับแต่ละบุคคลหรือแต่ละสังคมได้

2.2.4 กระบวนการเกิดค่านิยม

ค่านิยมเกิดจากการเรียนรู้ประสบการณ์ตั้งแต่วัยเด็กจากสิ่งแวดล้อมในบ้านเด็กจะรับเอาค่านิยมต่าง ๆ จากบิดามารดาบุคคลรอบ ๆ ตัวเด็กเมื่อเข้าโรงเรียนก็จะรับเอาค่านิยมจากโรงเรียนจากสถาบันทางสังคมอื่น ๆ เช่นสโมสร วัด กลุ่มเพื่อน ตลอดจนสื่อสารมวลชนต่าง ๆ ถ้าค่านิยมที่เขารับรู้ใหม่ ๆ แตกต่างจากที่เขามีมาก่อนจากบิดามารดา และเขาพอใจเขาก็จะทิ้งค่านิยมบางอย่างไปแล้วรับเอาค่านิยมใหม่ที่ตรงกับความต้องการความสนใจความนิยมชมชอบหรือบุคลิกภาพที่แท้จริงของเขา และค่านิยมนั้นก็จะอยู่ภายใต้บรรทัดฐานของสังคมหนึ่งซึ่งเขาสามารถยึดเป็นมาตรฐานในการดาเนินชีวิตของคนต่อไป

ยนต์ชุ่มจิต (2534, หน้า 171–172) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่ทาให้บุคคลเกิดค่านิยมดังนี้

1) ความคิดและประสบการณ์คนที่มีประสบการณ์มากย่อมได้รู้ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ มากทำให้เกิดความคิดถึงข้อดีข้อเสียของสิ่งที่ตนปฏิบัติและพิจารณาแล้วว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นควรทำหรือไม่ควรทำซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการตัดสินใจเลือกกระทำในสิ่งที่เห็นว่าเหมาะสมและรับเอาเป็นค่านิยมของตน

2) การอบรมสั่งสอนการอบรมสั่งสอนที่ถูกวิธีจะช่วยให้ผู้ที่ได้รับเกิดสานึกอันถูกต้องเป็นค่านิยมที่ยึดไว้เป็นแนวปฏิบัติเฉพาะตนแต่การอบรมสั่งสอนจะต้องกระทาอย่างต่อเนื่อง

3) การชักชวนจากบุคคลอื่นบุคคลที่ใกล้ชิดเป็นที่เคารพนับถือจะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทาให้บุคคลเกิดค่านิยมใหม่ได้

4) การศึกษาเล่าเรียนการศึกษาเล่าเรียนทาให้บุคคลได้รับความรู้ความคิด และประสบการณ์รู้จักวิธีการวินิจฉัยว่าสิ่งใดควรหรือไม่ควรเป็นเหตุให้เกิดค่านิยมและมีการเปลี่ยนแปลงค่านิยมใหม่ ๆ

5) การเห็นตามกันคนที่อยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะมักจะมีความเห็นความรู้สึกนึกคิดคล้าย ๆ กันเช่นกลุ่มวัยรุ่นมักจะชอบอะไรเหมือน ๆ กันเกิดเป็นค่านิยมใหม่ ๆ ที่คล้ายคลึงกันในสังคม

6) การใช้กฎข้อบังคับ การใช้กฎข้อบังคับเป็นวิธีที่ต้องการเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาบางสิ่งบางอย่างในเวลาจากัดการใช้กฎข้อบังคับนี้หากผู้ที่มีหน้าที่ในการรักษากฎระเบียบได้กระทำหน้าที่ของตนอย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่องแล้วคนที่เคยรู้สึกลำบากใจในการปฏิบัติบางสิ่งบางอย่างเมื่อทำไปนาน ๆ จนเกิดความเคยชินแล้วก็จะกลายเป็นนิสัยไปเอง

7) ความนิยมตามยุคตามสมัยเกิดขึ้นได้กับบุคคลทุกระดับแต่มีช่วงระยะเวลาไม่นาน เช่น การแต่งกายเมื่อเวลาเปลี่ยนไปทาให้ค่านิยมการแต่งกายเปลี่ยนไปด้วย

2.2.5 ค่านิยมกับการตัดสินใจ

ค่านิยมกับการตัดสินใจ ค่านิยมของผู้ตัดสินใจแต่ละคนจะมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมการตัดสินใจ ค่านิยมจะหมายถึงสิ่งที่คนแต่ละคนคิดว่าควรจะเป็น ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือไม่ก็ตาม และมักจะเป็นสิ่งที่บุคคลในกลุ่มมีความเห็นเหมือน ๆ กัน ค่านิยมเกิดจากกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ทำให้ประสบการณ์ของแต่ละคนผิดแตกต่างกันไป

ค่านิยมมีผลต่อการตัดสินใจ ดังนี้

1. ค่านิยมมีคุณสมบัติในการช่วยเลือก และการจัดลำดับความสำคัญของทางเลือกต่างๆ โดยค่านิยมจะเกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของคนที่จะเลือกจากทางเลือกต่าง ๆ

2. ค่านิยมมีความหลากหลายแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ทำให้การตัดสินใจเลือกทางเลือกต่าง ๆ ของแต่ละคนแตกต่างออกไปด้วย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าค่านิยมของแต่ละคนจะแตกต่างกัน ในสังคมหนึ่ง ๆ มักมีค่านิยมที่คล้ายคลึงกัน

3. ค่านิยมเป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษไปสู่ลูกหลานได้ โดยผ่านกระบวนการสะสมทางสังคม เป็นจริยธรรมที่จะมีอิทธิพลในการตัดสินใจ

4. ค่านิยมเปลี่ยนแปลงได้ ถึงแม้ว่าบุคคลจะมีค่านิยมที่มั่นคง ไม่เปลี่ยนแปลงง่าย ๆ และสะท้อนเป็นบุคลิกภาพของแต่ละคนก็ตาม แต่ค่านิยมก็ยังสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามประสบการณ์

5. ค่านิยมจะกำหนดเงื่อนไข บทบาท หน้าที่ ความคาดหวังต่อตำแหน่งสถานภาพของแต่ละคน

6. ค่านิยมจะกำหนดมาตรฐาน ตัวเองบุคคลมักจะใช้ค่านิยมของคนเป็นมาตรฐานวัดสิ่งต่าง ๆ

ดังนั้น ค่านิยมจึงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจ ทั้งในการตระหนักถึงปัญหาการวิเคราะห์ปัญหา การแสวงหาทางเลือก และการตัดสินทางเลือก ซึ่งมักเป็นไปในแนวทางที่สอดคล้องกับค่านิยมของตน นอกจากนี้ ในการนำทางเลือกไปปฏิบัติก็ต้องเป็นไปตามมาตรฐานของค่านิยมของตน นอกจากนี้ในการนำทางเลือกไปปฏิบัติก็ต้องเป็นไปตามมาตรฐานของค่านิยมที่ผู้บริหารได้กำหนดไว้แล้วด้วย

2.2.6 แนวคิดภูมิภาคนิยม

แนวคิดภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยม (Regionalism and Localism) มีลักษณะเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่เกิดขึ้นทางสังคมวัฒนธรรม (a sociocultural construct) เป็นแนวคิดที่มาจากการก่อตัวของความเป็นรัฐชาติสมัยใหม่แบบรวมศูนย์ มีลักษณะเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในรูปแบบที่มีความหลากหลาย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงมโนทัศน์ในทางสังคมวิทยา โดยความเป็นภูมิภาคนิยมและท้องถิ่นนิยม มักจะปรากฏขึ้นในรูปของการยึดเอาท้องถิ่นเป็นศูนย์กลาง เน้นสิทธิ เสียง และพื้นที่ของคนในท้องถิ่นนั้น ๆ โดยกระแสท้องถิ่นนิยมเองจะเกิดขึ้นมาควบคู่กับกระแสโลกาภิวัตน์เสมอ (Pattana Kititiarsa, 2003)

โดยเมื่อกล่าวถึงความเป็นภูมิภาคนิยม พบว่า เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาอย่างยาวนาน และมีความเกี่ยวเนื่องกับการเมืองมาตั้งแต่ต้น ดังที่ Nithi Iawasriwong (1996) ได้อธิบายไว้ว่า ท้องถิ่นนิยมหรือภูมิภาคนิยมเป็นความรู้สึกที่สังคมสร้างขึ้นตั้งแต่สมัยโบราณมาแล้ว รัฐเป็นผู้สร้างหน่วยท้องถิ่น เช่น แพร่ น่าน สุโขทัย เป็นชุมชนซึ่งรัฐเข้าไปปกครองแล้วเรียกชุมชนนั้นว่า “เมือง” ซึ่งเป็นหน่วยการปกครองที่เล็กที่สุดที่รัฐส่วนกลางจะยื่นเข้าไปถึงได้ รัฐเป็นผู้สร้างหน่วยท้องถิ่นที่เรียกว่าเมืองขึ้นแล้ว คนก็นิยามตัวเองว่าเราเป็นนครเมืองแพร่ เมืองน่าน ความเป็นท้องถิ่นส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการเมืองหรือรัฐสูงมาก เพราะรัฐไทยมีโครงสร้างรวมศูนย์มาตั้งแต่โบราณ ครอบงำให้คนรู้สึกว่าท้องถิ่นคือ สิ่งที่รัฐกำหนดให้เป็นเรื่องการเมืองจึงแยกออกจากเรื่องท้องถิ่นนิยมหรือภูมิภาคนิยมไม่ได้ โดยนิธิ เอียวศรีวงศ์ ได้แบ่งท้องถิ่นนิยมหรือภูมิภาคนิยมที่อยู่ในการเมืองออกเป็นสองระดับ คือ การเมืองของพลเมือง และการเมืองของนักการเมือง

โดยในส่วนการเมืองของพลเมือง พบว่า ประชาชนไทยกำลังเปลี่ยนท้องถิ่นนิยมหรือภูมิภาคนิยมไปเป็นหน้าที่ (Functional) ในชีวิตจริงมากขึ้น ในการสร้างเครือข่าย หน่วยท้องถิ่นใหม่ที่สัมพันธ์กับชีวิตจริงของประชาชน เช่น เครือข่ายขุนน้ำในภาคเหนือ ซึ่งข้ามพ้นในเรื่องของเขตจังหวัด และในส่วนท้องถิ่นนิยมหรือภูมิภาคนิยม ที่อยู่ในการเมืองของนักการเมืองที่เป็นความพยายามของนักการเมือง หรือก็คือนายทุนที่มีผลประโยชน์ในท้องถิ่นในการอาศัยอารมณ์ปลุกเร้าท้องถิ่นนิยม เพื่อฐานคะแนนของตน ท้องถิ่นนิยมหรือภูมิภาคนิยมในความเห็นของ Chai - anan Samudavanich (1996) มองว่าเป็นปรากฏการณ์ อันเกิดจากการที่ระบบการเลือกตั้ง ระบบพรรคการเมืองหรือระบบรัฐมนตรี มีแนวโน้มที่จะไประดมเสียงโดยอาศัยความผูกพันขั้นพื้นฐานที่สุด คือ ความเป็นพวกเดียวกันปักษ์เดียวกัน ความเป็นคนใต้ คนเหนือ คนอีสานด้วยกัน เพราะว่าไม่สามารถที่จะอ้างอุดมการณ์ประชาธิปไตยในการเลือกตั้งวิธีการระดมเสียงที่ดีที่สุด ไม่ได้ระดมเสียงด้วยความเป็นประชาธิปไตย แต่ระดมด้วยความเป็นพวกเดียวกัน

ระบอบประชาธิปไตยไทยยังอ่อนแอยังไม่ผนึกกำลัง อ่อนแอ เพราะว่าไม่เคยเคลื่อนไหวทางการเมืองมาก่อน เมื่อระบอบการเมืองอ่อนแอ พรรคการเมืองก็จะนำไปสู่พรรคภูมิภาค เพราะว่าพรรคไม่สามารถที่จะอ้างเอาอะไรมาระดมเสียงได้ดีเท่ากับความผูกพันกับภูมิภาคหรือท้องถิ่น การเมืองที่มีกระบวนการเลือกตั้งแบบนี้จะนำไปสู่การผนึกกำลังของภูมิภาคมากกว่าการผนึกกำลังของระบอบประชาธิปไตย

2.3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสารและการสื่อสารทางการเมือง

2.3.1 ทฤษฎีการสื่อสาร

2.3.1.1 ทฤษฎีการสื่อสารของ เดวิด เค. เบอร์โล เบอร์โล (David K. Berlo, 1960) เป็นทฤษฎีพื้นฐานที่จะทำความเข้าใจกับกระบวนการสื่อสารได้อย่างชัดเจน โดยเบอร์โลอธิบายองค์ประกอบของกระบวนการสื่อสารไว้ 6 ประการ คือ

1. แหล่งสาร (Source)
2. ผู้เข้ารหัสสาร (Encoder)
3. เนื้อหาข่าวสาร (Message)
4. ช่องสาร (Channel)
5. ผู้ถอดรหัสสาร (Decoder)
6. ผู้รับสาร (Receiver)

การสื่อสารเป็นกระบวนการเริ่มต้นจากผู้ส่งสาร ซึ่งอาจเป็นบุคคลคนหนึ่งหรือกลุ่มคนที่มีจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร ทำการส่งเนื้อหาข่าวสาร ซึ่งอาจเป็นคำพูด การเขียน สัญลักษณ์ โดยการเข้ารหัสสารผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ ไปสู่ผู้รับสาร ซึ่งผู้รับสารจะทำการถอดรหัสเพื่อรับสารนั้น

ผู้ส่งสาร (Sender)

จากกรอบแนวคิดเรื่องการสื่อสารของ เดวิด เค.เบอร์โล นั้น จุดเริ่มต้นของการสื่อสารอยู่ที่ผู้ส่งสาร ซึ่งการส่งสารจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของผู้ส่งสาร 5 ประการ ดังนี้

1. ทักษะในการสื่อสาร หมายถึง ความชำนาญในการพูด การเขียน การคิด การใช้เหตุผลในการโน้มน้าวจูงใจ ซึ่งหากผู้ส่งสารมีความสามารถในการเรียบเรียงระบบความคิดแล้ว นำเสนอด้วยบุคลิก หน้า กิริยาทำทาง น้ำเสียง ที่นำเชื่อถือ การสื่อสารนั้นก็จะมีประสิทธิภาพสูง

2. ทัศนคติ หมายถึง วิธีคิดของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งทัศนคติในการสื่อสารประกอบด้วย ทัศนคติต่อตนเอง ทัศนคติต่อประเด็นของการสื่อสาร ทัศนคติเหล่านี้มีผลต่อประสิทธิภาพการสื่อสารอย่างยิ่ง ตัวอย่างเช่น หากผู้ส่งสารมีอคติต่อ "สาร" ที่ต้องการจะนำเสนอก็ไม่อาจโน้มน้าวให้ผู้รับสารเชื่อใน "สาร" นั้นได้ คนที่ไม่เชื่อว่าการเลิกสูบบุหรี่เป็นผลดีต่อชีวิต ก็ไม่อาจรณรงค์ให้คนเลิกสูบบุหรี่ได้ ดังเช่น ศิลปินบางคนที่พยายามออกมารณรงค์ให้คนเลิกสูบบุหรี่ แต่ตัวเองยังสูบอยู่ การสื่อสารนั้นย่อมไม่บรรลุเป้าหมายอย่างแน่นอน

3. ความรู้ของผู้ส่งสาร เป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ ผู้ส่งสารจะต้องรอบรู้ในเรื่องที่ต้องการสื่อสารและสถานการณ์ต่าง ๆ รอบตัว รวมทั้งต้องวิเคราะห์ผู้รับสารให้เข้าใจอย่างลึกซึ้งก่อนที่จะทำการสื่อสาร

4. ระบบสังคม เป็นตัวกำหนดบทบาท และพฤติกรรมของบุคคลในสังคมนั้น ๆ ผู้ส่งสารจึงต้องเข้าใจระบบสังคม เพื่อที่จะปรับตัวให้สอดคล้องกับระบบ อันจะก่อให้เกิดการยอมรับของผู้รับสาร

5. ระบบวัฒนธรรม หมายถึง วิถีชีวิต ค่านิยม ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมของสังคมนั้น ๆ ผู้ส่งสารต้องทำความเข้าใจ และไม่สื่อสารในลักษณะที่ขัดแย้งกับความเชื่อ ค่านิยมของผู้รับสารเพราะนอกจากจะไม่สามารถสื่อสารให้บรรลุเป้าหมายแล้ว ยังอาจจะนำไปสู่ความขัดแย้งได้

สาร (Message)

องค์ประกอบที่ 2 ของการสื่อสารคือสาร (Message) จะต้องมีคุณลักษณะดังนี้

1. รหัสของสาร (Message Code) คือการนำเอาภาษา สัญลักษณ์ต่าง ๆ มาใช้เพื่อถ่ายทอดข้อมูลไปยังผู้รับสาร ซึ่งรหัสของผู้ส่งสารควรเป็นระบบเดียวกันกับรหัสของผู้รับสารเพื่อให้ผู้รับสารสามารถถอดรหัสสารได้ หากผู้รับสารไม่สามารถถอดรหัสสารได้ หากส่งสารนั้นก็ไม่บรรลุเป้าหมาย

2. เนื้อหา (Content) คือสาระที่ต้องการนำเสนอ ครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ ทั้งหมด เนื้อหาของสารนั้นไม่ควรที่จะยากจนเกินกว่าความสามารถที่ผู้รับสารจะเข้าใจ และไม่ง่ายจนผู้รับสารไม่มีความจำเป็นต้องรับสารแต่อย่างใด

3. การจัดสาร (Treatment) คือการจัดเรียงลำดับเนื้อหา การเลือกใช้ถ้อยคำ ภาษา ไวยากรณ์ การเน้นย้ำข้อความ ซึ่งการจัดสารนี้จะต้องมีการเตรียมล่วงหน้า หากจัดสารได้ดีก็ย่อมส่งผลต่อประสิทธิภาพที่ดีของช่องการสื่อสารด้วย ซึ่งจากการสำรวจวิธีการจัดสารจากผู้รับสารจำนวนมากพบว่า การจัดสารที่มีความสำคัญไว้ตอนต้นหรือตอนท้าย จะได้ผลในการจูงใจมากกว่าการจัดสารที่สำคัญไว้ตรงกลางเรื่อง

สื่อหรือช่องทางการส่งสาร (Channel) หรือช่องทางการสื่อสาร หรือพาหะที่นำสารไปสู่ผู้รับสาร

เบอร์โลอธิบายการนำสารไปสู่ประสาทรับรู้ทั้ง 5 ประการ ได้แก่

1. การเห็น
2. การได้ยิน
3. การสัมผัส
4. การได้กลิ่น
5. การลิ้มรส

ซึ่งช่องทางการรับสารดังกล่าวนี้ เป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้า แต่หากเป็นการสื่อสารผ่านสื่อมวลชน สื่อเหล่านี้ได้แก่ สื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ อินเตอร์เน็ตและสื่อใหม่ (New Media) ฯลฯ

ผู้รับสาร (Receiver)

องค์ประกอบที่ 4 ของการสื่อสารคือผู้รับสาร เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะวัตถุประสงค์ของการสื่อสารคือการนำสารไปให้ถึงผู้รับสารให้ได้ ดังนั้น ในกระบวนการสื่อสารสิ่งที่ต้องตระหนักถึงเป็นอันดับแรกคือผู้รับสาร ซึ่งผู้รับสารจะต้องถอดรหัสของผู้ส่งสารคุณลักษณะของผู้ส่งสารจึงเป็นองค์ประกอบเดียวกับผู้รับสารทั้ง 5 ประการ

จากกรอบแนวคิดการสื่อสารของเบอร์โลนั้น จะเห็นว่าปัจจัยร่วมระหว่างผู้รับสารกับผู้ส่งสารคือ ทักษะ ทัศนคติ ความรู้ ระบบสังคม และวัฒนธรรม นั่นหมายความว่า การสื่อสารจะบรรลุวัตถุประสงค์ ผู้ส่งสารจะต้องเข้าใจทัศนคติ ระบบสังคมวัฒนธรรมของผู้รับสาร เพื่อปรับทักษะทางการสื่อสารให้สอดคล้องต้องกันในทางการเมือง หากนักการเมืองไม่เข้าใจหรือไม่ปรับตัวให้เข้ากับผู้รับสาร ก็ยากที่จะเปิดใจให้ประชาชนยอมรับสารของตนได้

2.3.1.2 ทฤษฎีการสื่อสารของ ฮาโรลด์ ดี. ลาสเวลล์

ฮาโรลด์ ดี. ลาสเวลล์ นักรัฐศาสตร์ชาวอเมริกัน อธิบายการสื่อสารโดยกำหนดคำถามดังต่อไปนี้

ใคร (Who) คือผู้กำหนดเนื้อหาของสาร

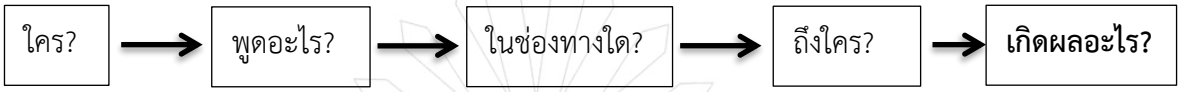
กล่าวอะไร (Said What) คือเนื้อหาของสารที่ถูกส่งออกไป

ในช่องทางใด (In Which Channel) คือสื่อหรือช่องทางที่สารถูกส่งออกไป

ถึงใคร (To Whom) คือผู้รับสาร

พร้อมด้วยผลอะไร (With What Effect) คือผลที่เกิดจากการสื่อสาร

เป็นการอธิบายว่า การสื่อสารนั้นถูกส่งจากใคร ด้วยสารอะไร ไปถึงใคร ด้วยสื่ออะไร และเกิดผลอะไรในการสื่อสาร ดังแบบจำลองการสื่อสาร ดังนี้

ภาพที่ 2.1 แบบจำลองการสื่อสารของลาสเวลล์

แบบจำลองการสื่อสารของลาสเวลล์ แตกต่างจากแบบจำลองการสื่อสารของเบอร์โลตรง ส่วนของผลจากการสื่อสาร ซึ่งในทางการเมืองนั้นถือว่าผลของการสื่อสารมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ตัวอย่างเช่น เมื่อรัฐบาลสื่อสารกับประชาชนเกี่ยวกับนโยบายที่รัฐบาลได้จัดทำ รัฐบาลย่อมต้องการทราบผลที่เกิดจากการสื่อสารว่าประชาชนพึงพอใจมากน้อยเพียงใด ซึ่งอาจทราบผลจากการสำรวจความคิดเห็นของประชาชนผ่านการทำโพล์ก็เป็นได้ (นันทนา นันทวโรภาส, 2558 หน้า 14-18)

2.3.1.3 ความสำคัญของการสื่อสารการเมือง

เพราะการเมืองเป็นเรื่องที่มีความสำคัญกับชีวิตของคนที่อยู่ในสังคม การสื่อสารการเมืองจึงมีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตและการตัดสินใจของประชาชนอย่างกว้างขวาง ศาสตร์ชนิดนี้จึงแยกออกจากการสื่อสารโดยทั่วไป ตามความแตกต่างที่มีผลกระทบต่อชีวิตของผู้คนอย่างมีนัยสำคัญ (นันทนา นันทวโรภาส, 2558, หน้า 114)

การสื่อสารทางการเมือง (Political Communication) เป็นศาสตร์ที่มีจุดเริ่มต้นมาตั้งแต่ยุคกรีกโบราณ ซึ่งเน้นในเรื่องวาทวิทยา (Rhetoric) การเมือง และจริยธรรม เป็นการนำการโฆษณาชวนเชื่อ (Propaganda) มาผสมผสานกับเนื้อหาทางการเมืองและการสื่อสารเข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในทางการเมือง การสื่อสารทางการเมืองจึงเป็นแนวทางการศึกษาที่ตระหนักถึงการสื่อสารในฐานะเครื่องมือของการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อนำไปสู่เป้าหมายทางการเมือง โดยอาศัยการสื่อสารสร้างแนวทางการยอมรับขึ้นในกลุ่มประชาชนผู้รับสาร ซึ่งในการดำเนินการทางการเมืองการปกครองของทุกสังคมจะมีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการสื่อสารทางการเมืองไม่ลักษณะใดก็ลักษณะหนึ่งทำให้เกิดการทำหน้าที่ของระบบการเมือง (10พฤศจิกายน 2565)

2.3.1.4 ความหมายการสื่อสารการเมือง

นันทนา นันทวโรภาส ได้อธิบายนิยามการสื่อสารทางการเมืองของ Manuel Pares | Maicas ไว้ 4 ข้อ ดังนี้

1. การสื่อสารใด ๆ ที่สัมพันธ์ระหว่างการเมืองกับบริบทสังคม อันได้แก่ รัฐบาล พรรคการเมือง กลุ่มกดดันทางการเมือง การเคลื่อนไหวทางการเมืองของประชาชน ซึ่งกลุ่มบุคคลเหล่านี้อาจเป็นทั้งผู้ส่งหรือผู้รับสาร

2. การสื่อสารทางการเมืองเป็นเรื่องของการโน้มน้าวใจ จัดกระทำหรือการหลอกลวงเพื่อจะนำไปสู่อำนาจ อุดมการณ์ ผลประโยชน์ ความขัดแย้ง ประชามติ ฯลฯ

3. การสื่อสารนี้อาจเป็นไปในรูปแบบของข่าว เหตุการณ์เสมือนจริง การโฆษณาชวนเชื่อ การเบี่ยงเบนข้อเท็จจริง โดยวิธีการโฆษณาและประชาสัมพันธ์

4. การสื่อสารทางการเมืองเกี่ยวข้องกับการตลาดทางการเมือง โดยเฉพาะกระบวนการเลือกตั้ง การหยั่งเสียง อันเป็นเครื่องมือสำคัญในระบอบประชาธิปไตยแบบตัวแทน (นันทนา นันทวโรภาส, 2558, หน้า 113 - 114)

วอร์เรน เค จี และคณะ มองการสื่อสารทางการเมืองว่า เป็นกระบวนการทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนข้อเท็จจริง ทัศนะและความคิดเห็น ตลอดจนประสบการณ์ทางการเมืองระหว่างบุคคลของสังคมการเมืองและทำให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมการเมือง และการสื่อสารทางการเมืองยังเป็นกิจกรรมที่แพร่หลายทั่วไป ตามความหมายของอัลมอนด์ และโคลแมน ระบุว่า การสื่อสารทางการเมืองคือกิจกรรมที่เผยแพร่ทั่วไป อันเป็นการทำหน้าที่ทั้งหลายดำเนินอยู่ในระบบการเมือง กระบวนการสังคมประกิต การสร้างโครงข่ายผลประโยชน์ การประสานผลประโยชน์ การสร้างกฎการประยุกต์ใช้กฎ และการปรับเปลี่ยนกฎ ล้วนดำเนินไปโดยอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือ

สำหรับไมเคิล รัช และฟิลลิป อัลทอฟฟ์ ให้ความหมายว่า การสื่อสารทางการเมืองหมายถึง การถ่ายทอดข่าวสารที่เกี่ยวกับการเมืองจากส่วนหนึ่งของระบบการเมืองไปยังอีกส่วนหนึ่งของระบบการเมือง และเป็นการถ่ายทอดระหว่างระบบสังคมกับระบบการเมืองนอกจากนี้ ซัฟพีกล่าวถึงการสื่อสารทางการเมืองว่ามีลักษณะเป็นระบบของการแพร่ข่าวสารทางการเมืองไปยังสมาชิกของการเมือง ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าการสื่อสารทางการเมืองเป็นแบบแผนหรือกระบวนการแพร่ข่าวสารทางการเมืองระหว่างสมาชิกกับหน่วยต่าง ๆ ในระบบการเมือง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าการสื่อสารทางการเมืองมีบทบาทเป็นตัวกลางระหว่างประชาชนและรัฐบาล โดยเป็นช่องทางในการเสนอข้อมูลข่าวสารทางการเมืองต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการตัดสินใจและนโยบายของรัฐบาลให้ประชาชนได้รับรู้ และขณะเดียวกันก็เป็นกระบวนการในการนำเอาข้อเรียกร้องและความต้องการของประชาชนไปสู่รัฐบาลที่จะทำให้การกำหนดนโยบายและการตัดสินใจของรัฐบาลสอดคล้องและสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนได้ดียิ่งขึ้น

โพล์ นักวิชาการด้านการสื่อสารชาวอเมริกันได้อธิบายความหมายของคำว่า การสื่อสารทางการเมืองทั้งในความหมายเชิงกว้างและเชิงแคบ ในความหมายเชิงกว้าง การสื่อสารทางการเมือง

หมายถึง กิจกรรมการสื่อสารที่มนุษย์กระทำขึ้นหรือเกิดขึ้นนอกบ้านเรือนของตน การยื่นข้อเรียกร้องระหว่างประเทศ หรือการกล่าวคำปราศรัยของนักการเมืองย่อมหมายถึงการสื่อสารทางการเมือง ส่วนในความหมายเชิงแคบโพล์กล่าวว่า การสื่อสารทางการเมือง หมายถึง กิจกรรมใด ๆ ของสถาบันเฉพาะซึ่งถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่ในการกระจายข้อมูลข่าวสาร ความคิด และทัศนคติ อันเกี่ยวกับเรื่องการเมืองการปกครอง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วการศึกษาเรื่องการสื่อสารทางการเมืองมักจะมองการสื่อสารทางการเมือง โดยนัยแห่งความหมายแคบนี้ เช่น การศึกษาเรื่องการรณรงค์หาเสียงในการเลือกตั้ง อาจเน้นในเรื่องการใช้โทรทัศน์ โปสเตอร์ และการกล่าวคำปราศรัยของพรรคและนักการเมือง เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่า การสื่อสารทางการเมืองเป็นกระบวนการถ่ายทอดและการแพร่ของข่าวสารทางการเมืองอันเกี่ยวกับการเมืองระหว่างผู้มีตำแหน่งทางการเมืองกับประชาชน หรือระหว่างนักการเมืองกับสถาบันทางการเมืองที่ครอบคลุม การสื่อสารในทุกกิจกรรมของมนุษย์ทางสังคมและการเมือง รวมทั้งเป็นการจัดระเบียบทางสังคมเพื่อให้คนในสังคมเกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน และอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขในสังคมการเมือง เช่น การเข้าร่วมทางการเมือง การเลือกสรรทางการเมือง (สืบค้นเมื่อ 10 พฤศจิกายน 2565)

2.3.2 ทฤษฎีการสื่อสารทางการเมือง

การสื่อสารการเมืองเป็นพื้นฐานสำคัญของระบบการเมือง จึงมีทฤษฎีที่อธิบายตัวกระบวนการสื่อสารอยู่หลายทฤษฎี ทั้งตัวทฤษฎีที่เป็นการสื่อสารทางการเมืองโดยตรง และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารทางการเมือง ดังต่อไปนี้

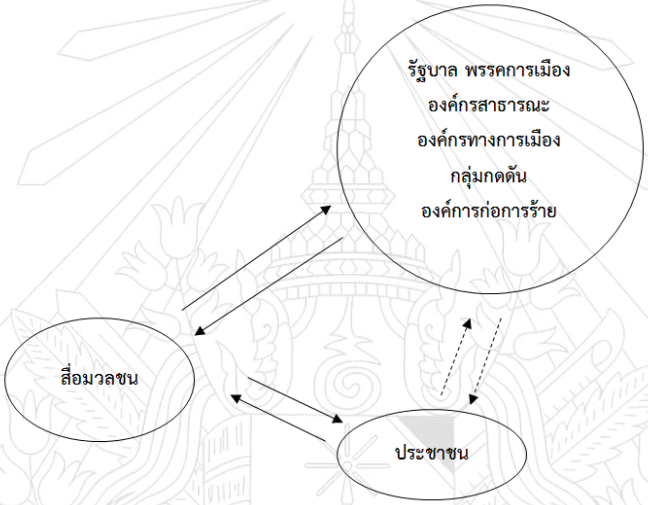
ทฤษฎีการสื่อสารทางการเมืองของไบรอัน แมคแนร์ (Brian McNair, 2011) อธิบายว่าการสื่อสารทางการเมืองนั้นเริ่มต้นจากองค์กรทางการเมือง อันได้แก่ นักการเมือง พรรคการเมือง กลุ่มผลประโยชน์ กลุ่มก่อการร้าย ฯลฯ ส่งสารไปยังสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ อันได้แก่โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ เพื่อให้สื่อมวลชนส่งข้อมูลต่าง ๆ เหล่านั้นไปยังประชาชน ซึ่งข้อมูลข่าวสารที่ส่งจากนักการเมืองนั้น สื่อมวลชนอาจจะนำเสนอหรือไม่นำเสนอ หรือนำเสนอเป็นบางส่วนก็ได้ ขณะเดียวกันสื่อมวลชนก็อาจทำหน้าที่วิพากษ์วิจารณ์การเมืองส่งไปยังผู้อ่านซึ่งมีสถานะเป็นผู้รับสาร แต่ในทำนองกลับกัน ประชาชนก็อาจทำหน้าที่ผู้ส่งสารโดยการส่งจดหมายร้องเรียน เดินขบวนประท้วง เพื่อให้สื่อมวลชนส่งสารนั้นไปยังนักการเมือง โดยแบบจำลองการสื่อสารทางการเมือง ดังนี้

จากแบบจำลองดังกล่าว กลุ่มการเมืองและนักการเมือง รวมถึงผู้เกี่ยวข้องทางการเมือง อันได้แก่ ข้าราชการ ผู้ที่เป็นตัวแสดงทางการเมือง ทำหน้าที่เป็นผู้ส่งสารโดยมีเป้าหมาย เพื่อแสวงหาความยอมรับ สนับสนุนในหมู่ประชาชน ในส่วนของผู้รับสารซึ่งเป็นประชาชนนั้นก็มิได้เป็นฝ่ายถูกกระทำเพียงฝ่ายเดียว แต่อาจแสดงบทบาทกลับมาเป็นผู้ส่งสารไปยังนักการเมืองหรือฝ่ายการเมืองได้ด้วยวิธีการสันติหรือรุนแรง เช่น การยื่นจดหมายเรียกร้องการเดินขบวนประท้วงต่อต้าน ทั้งหมดนี้

กระทำโดยมีสื่อมวลชนเป็นตัวกลางในการเผยแพร่ข่าวสาร (นันทนา นันทวโรภาส, 2558, หน้า 119-121)

2.3.3 การประยุกต์ทฤษฎีการสื่อสารการเมืองไปใช้ในมิติต่าง ๆ

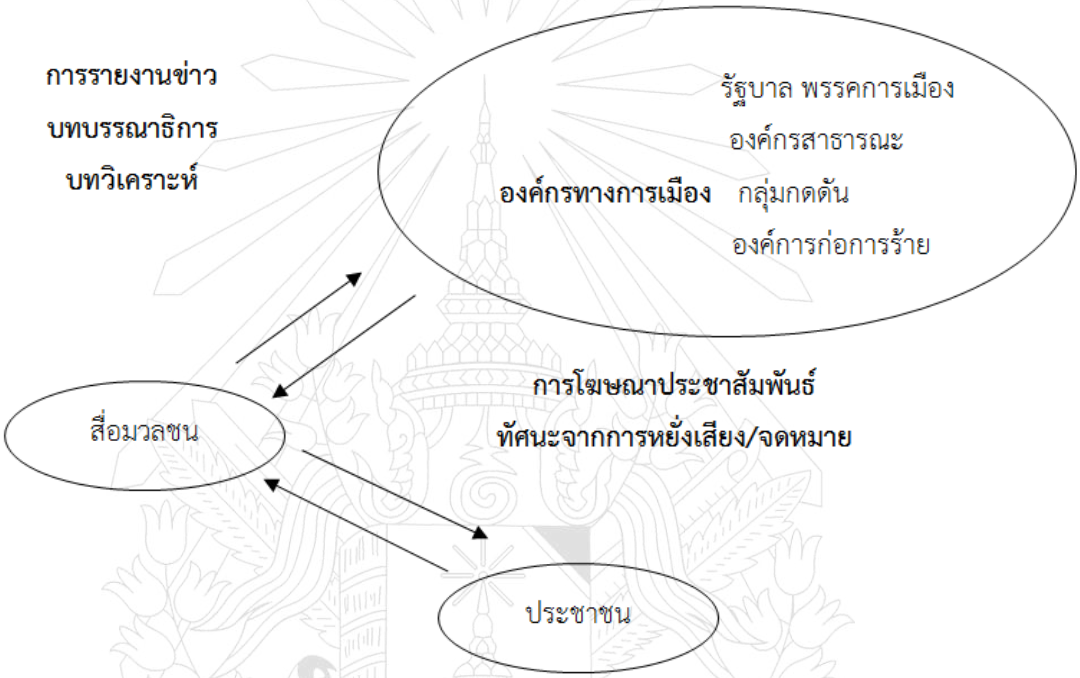
2.3.3.1 ทฤษฎีการสื่อสารของเดวิด เค. เบอร์โล เป็นทฤษฎีที่เน้นกระบวนการสื่อสาร อันมีปัจจัยหลักคือ S, M, C, R มุ่งเน้นให้ผู้ส่งสาร (S) ส่งสาร (M) ถึงผู้รับสาร (R) โดยอาจจะใช้ช่องทางการสื่อสาร (C ใด ๆ ก็ตาม เมื่อนำมาประยุกต์รวมกับทฤษฎีสื่อสารทางการเมืองของ ไบรอัน แมคแนร์ ที่เน้นกระบวนการส่งสารจากนักการเมืองผ่านสื่อมวลชนไปยังประชาชนก็อาจจะเป็นทฤษฎีที่สมบูรณ์ ตามแบบจำลอง ดังนี้

ภาพที่ 2.2 แบบจำลองการสื่อสารทางการเมืองของไบรอัน แมคแนร์ (Brian McNair, 2011) โดยนันทนา นันทวโรภาส ที่มา : นันทนา นันทวโรภาส, 2558: หน้า 120)

จากแบบจำลอง จะเห็นว่าการสื่อสารเป็นกระบวนการหมุนเวียนและผู้เกี่ยวข้องทั้งสามกลุ่ม คือ กลุ่มการเมือง กลุ่มสื่อมวลชนและกลุ่มประชาชน สามารถทำหน้าที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารซึ่งกันและกัน แม้โดยความเป็นจริงแล้วกลุ่มการเมืองมักจะเป็นผู้ส่งสารหลักในการถ่ายทอดข้อมูลต่าง ๆ ไปสู่ประชาชน ซึ่งแต่เดิมนั้นอาจต้องอาศัยสื่อมวลชนกระแสหลัก เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และวิทยุ แต่ในปัจจุบันได้มีสื่อมวลชนในรูปแบบใหม่ที่เกิดจากเทคโนโลยี อันได้แก่ สื่ออินเตอร์เน็ต โทรทัศน์ ดาวเทียม วิทยุชุมชน เคเบิ้ลทีวี ฯลฯ ทำให้กลุ่มการเมืองใช้สื่อใหม่ (New Media) สื่อสารไปยังประชาชนได้ โดยส่งข้อมูลผ่านเว็บไซด์ ทวิตเตอร์ เฟซบุค ไลน์ การตั้งโทรทัศน์ดาวเทียมของตนเอง ซึ่งการสื่อสารทางตรงนี้ผู้รับสารจะได้รับข้อมูลทั้งหมดที่ผู้ส่งสารต้องการส่ง ไม่มีการตัดทอนหรือเบี่ยงเบนประเด็นใด ๆ ทั้งสิ้น (นันทนา นันทวโรภาส, 2558 หน้า 165)

การสื่อสารทางกรเมืองมีลักษณะของความเป็นสหสาขาวิชา (Interdisciplinary) จึงไม่อาจกล่าวได้ว่ามีทฤษฎีสื่อสารทางการเมืองแท้ ๆ ทฤษฎีการสื่อสารทางการเมืองจำเป็นต้องอาศัยมโนทัศน์จากการศึกษาบทบาทหน้าที่ของการสื่อสาร ที่เป็นดั่งรากแก้วของการกำเนิดทฤษฎีสื่อสารทางการเมืองต่าง ๆ เนื่องจากทฤษฎีสื่อสารทางการเมืองแท้ ๆ นั้นไม่มีแบบทฤษฎีบริสุทธิ์ (Pure Theory)ที่เป็นของตัวเอง แต่เป็นทฤษฎีประยุกต์ (Applied Theory) ระหว่างบทบาทหน้าที่ของการสื่อสารกับการเมือง

ภาพที่ 2.3 แบบจำลองการสื่อสารทางการเมืองประยุกต์ โดย ดร.นันทนา นันทวโรภาส
ที่มา : นันทนา นันทวโรภาส, 2558 หน้า 164

เหตุนี้ จึงทำให้ในทศวรรษต่อมา เช่น ค.ศ. 1990 ก่อให้เกิดแนวคิดและทฤษฎีหลังสมัยใหม่และสื่อใหม่ขึ้น แนวคิดและทฤษฎีหลังสมัยใหม่ และสื่อใหม่ (The Post Modern Turn and New Media) นั้นเริ่มจากผลพวงของแนวความคิดหลังสมัยใหม่เกิดขึ้นจากการที่สำคัญทั้งในทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ศิลปะ แล้วมาพิจารณาบทบาทของสื่อใหม่กับชีวิตประจำวันที่ต้องการทฤษฎีใหม่ ๆ เพื่ออธิบายพื้นที่สาธารณะหรืออาณาเขตทางการรับรู้ และภูมิปัญญาที่มีต่อโลก และรูปแบบของวาทกรรม และการปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่มีผลต่อการสร้างประวัติศาสตร์ใหม่ในมิติทางสังคมวัฒนธรรมเชื่อมโยงกับระบบทุนนิยมที่มีต่อโลก สุดท้ายทฤษฎีสมัยใหม่ และสื่อใหม่จากแนวคิด

ข้างต้น จึงนำมาซึ่งทฤษฎีหลังสมัยใหม่ (Post Modem) ที่เกิดขึ้นในมิติทางสังคมวัฒนธรรมเชื่อมโยงกับระบบทุนนิยมในระดับโลกอันเป็นลักษณะหลากหลายของสื่อสมัยใหม่ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารและคอมพิวเตอร์ทำให้โลกแคบลง หรือแบนลง นำไปสู่การขยายรูปแบบใหม่ทางการเมืองที่มีผลกระทบต่อสังคมวัฒนธรรม และวิถีชีวิตประจำวันของผู้คนทั้งโลกที่ต่างไปจากเดิมมากจนยากหลีกเลี่ยงผลกระทบนี้ได้ เพราะในเมื่อสังคมโลกเข้าสู่สังคมข้อมูลข่าวสารและโลกาภิวัตน์อย่างยากหลีกเลี่ยงแล้ว การนำไปสู่ทฤษฎีนี้ก็มาจากอิทธิพลจากนักทฤษฎีหลังสมัยใหม่ อย่างเช่น Jean Baudrillard Jean-Francois Lyotard, Michel Foucault, Fredric Jameson, Celeste Olalquiaga, Angela Mcrobbie, Mak Poster และคนอื่น ๆ ล้วนให้ความสนใจกับการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างเทคโนโลยีแนวใหม่ คือ เทคโนโลยีสารสนเทศหรือการสื่อสารรูปแบบของวัฒนธรรม และอัตลักษณ์ ตลอดจนทฤษฎี และวาทกรรมแนวคิดใหม่ กับกระแสนิยมของทุนนิยมสู่ระดับโลก หรือวัฒนธรรมเชิงอุดมการณ์สมัยนิยม หรือประชานิยมระดับโลกภายใต้ทฤษฎีโลกาภิวัตน์สังคมข้อมูลข่าวสารที่มีผลกระทบต่อสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองนั่นเอง

ช่วงตันทศวรรษที่ 1960 McLuhan เสนอทฤษฎีแบบฉบับใหม่ทฤษฎีหนึ่งเกี่ยวกับชุมชนโลก (Global community) โดยกล่าวว่า วัฒนธรรมของปัจเจกบุคคลที่มนุษย์เคยรู้จักจะถูกแทนที่ด้วยสิ่งที่เรียกว่า "การพึ่งพาอาศัยทางอิเล็กทรอนิกส์" (Electronic Interdependence) ในยุคสมัยใหม่มนุษยชาติ จะเปลี่ยนแนวทางการติดต่อสื่อสารที่มีความเป็นปัจเจกบุคคลสูง ไปเป็นความมีอัตลักษณ์ร่วมกัน หรือที่ McLuhan เรียกว่า "รากฐานแบบชนเผ่า" (Tribal Base) ประดิษฐกรรมทางความคิด ซึ่งถือเป็นนวัตกรรมทางสังคมดังกล่าวของแมคลูฮัน ใช้เรียกองค์กรทางสังคมแบบใหม่ซึ่งมีลักษณะเป็น "หมู่บ้านโลก"(Global Village) ที่คนทั่วทั้งโลกสามารถติดต่อสื่อสารกันได้ผ่านเครือข่ายเทคโนโลยีสารสนเทศจนเปรียบเสมือนกับผู้คนที่อยู่ในชุมชนเดียวกัน คนทั่วโลกจะมีความสำนึกรับรู้ (Perception) และประสบการณ์ (Experience) อันเป็นสากลเฉกเช่นเดียวกัน โดยผ่านการแพร่กระจายของสื่อที่เป็นระบบโลก (Global Media System) ทำให้คนจำนวนมากสามารถรู้เรื่องราวที่ไหนก็ได้ภายในระยะเวลาที่รวดเร็วหรือเวลาเดียวกัน แม้จะมีที่อยู่ทางกายภาพคนละซีกโลกก็สามารถทราบเรื่องราวในเวลาจริงได้ผ่านสื่อ เช่น การถ่ายทอดสดโทรทัศน์ผ่าน ดาวเทียม เว็บไซต์และอินเทอร์เน็ต ดังนั้น อุปสรรคในประเด็นที่เกี่ยวกับระยะทาง หรือกาลเวลา กลายเป็นเรื่องไร้ความหมายและไม่สามารถปิดกั้นประสบการณ์ผ่านการรับรู้ทางประสาทสัมผัสของมนุษย์

นอกจากนี้ แมคลูฮันยังเชื่อว่า "สื่อ" สามารถที่จะเอาชนะความแปลกแยกที่ถูกสร้างขึ้นมาโดย ความมีเหตุผลที่เป็นนามธรรมของวัฒนธรรม หนังสือซึ่งกำลังถูกแทนที่โดยความรู้สึกเชื่อมโยงใหม่อันหนึ่ง และการทำให้เกิดการประสานกันของร่างกายและจิตใจ ความรู้สึกต่าง ๆ และเทคโนโลยี

แนวคิดของแมคลูฮันที่ว่า ตัวสื่อ คือตัวสารที่ต้องการส่ง (The media is the message) เป็นแนวคิดที่ทำให้เขามีชื่อเสียงมากที่สุด สามารถอธิบายได้ ดังนี้

ประการแรก สื่อ หรือช่องทางในการสื่อสาร เป็นส่วนสำคัญที่สุดของการสื่อสาร เขามีความเชื่อว่าสื่อมีความสำคัญกว่าสาร สื่อที่เด่นในแต่ละยุคสมัย จะสามารถส่งผลและมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของผู้คนมากกว่าสารหรือเนื้อหาที่สื่อนั้นส่งไป

ประการที่สอง สื่อ เป็นกระบวนการ หรือทักษะกระบวนการ แมคลูฮันกล่าวว่าแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนตัวอักษรออกหนึ่งตัว (จาก message เป็น massage) โครงสร้างเดิมของสื่อก็ยังคงสามารถที่จะส่งสารหรือยังคงสามารถที่จะสื่อสารความหมายตามที่ผู้ส่งต้องการได้

โดยสรุปแล้ว "ทฤษฎีสื่อคือผู้กำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ" (McLuhan's Media Law Theory) หรือ กลุ่มนักทฤษฎีที่เชื่อว่าเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นตัวกำหนด หรือเทคโนโลยีสารสนเทศและ การสื่อสารสามารถเป็นตัวชี้นำ (Technological Determinism) ที่ส่งผลต่อการกำหนดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในสังคมได้ โดยแนวคิดนี้ประกอบด้วยกฎเกณฑ์หลัก ๆ ที่เกี่ยวข้อง 4 ข้อ 40 คือ 1) กฎแห่งความ รีบเร่ง (Law of acceleration) เช่น การใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อตอบสนองต่อวิธีการสื่อสารที่รีบเร่ง รวดเร็วในปัจจุบัน 2) กฎแห่งความล้าสมัย (Law of obsolescence) เช่น การใช้วิธีการส่งจดหมายผ่านอีเมล์ (e-mail) แทนการส่งจดหมายด้วยระบบเดิม การเปลี่ยนวิธีการเก็บหนังสือในรูปแบบของแผ่นซีดีรอม (CD-ROM) แทนด้วยการเก็บแบบเดิม 3) กฎแห่งการหลอมรวม หรือการบูรณาการสื่อ (Law of synthesis or convergence) อันเป็นกรเทคโนโลยีสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างซึ่งกันและกัน เช่น การประชุม ทางไกลผ่าน video conference การใช้ห้องสนทนาอิเล็กทรอนิคส์กับคนเฉพาะกลุ่มในเฉพาะในบางประเด็น และ 4) กฎแห่งการสืบค้น (Law of retrieval) ที่เทคโนโลยีสารสนเทศ สามารถที่จะเอื้อประโยชน์ได้ เช่น การออกแบบระบบฐานข้อมูลต่าง ๆ

"เทคโนโลยีการสื่อสาร" เป็นคำที่ใช้ในความหมายซึ่งครอบคลุมถึงศิลปะการสื่อสาร วิธีการ กระบวนการ เครื่องมืออุปกรณ์ที่มีความเปลี่ยนแปลงก้าวหน้าและส่งเสริมเพิ่มพูนสมรรถนะ คุณภาพ ประสิทธิผลและประสิทธิภาพการสื่อสารของมนุษย์ รวมถึงการแสวงหาข่าวสาร การเก็บสาร การส่งสารและผลสะท้อนกลับ การสื่อสารทางการเมืองในยุคสื่อเก่านั้นเป็นการส่งสารผ่านช่องทางสื่อที่มีลักษณะเป็นแนวดิ่ง โดยมีเป้าหมายเพื่อการครอบงำในรูปของบทบรรณาธิการ บทวิเคราะห์ข่าว ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาล และสถาบันการเมืองอื่น ๆ ที่ต้องการให้ประชาชนได้รับรู้

การสื่อสารที่มีเป้าหมายเพื่อการครอบงำดังกล่าวทำให้ประชาชนส่วนหนึ่งมีปฏิกิริยาตอบโต้การสื่อสารทางการเมืองใน 2 ลักษณะ คือ "กลัวและหลีกเลี่ยงที่จะสื่อสาร" กับ "เบื่อ และเกิด

การเพิกเฉยที่จะติดตามข่าวสารการเมือง" ซึ่งปฏิกิริยาทั้งสองแบบนี้ล้วนแต่ส่งผลเสียกับระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่ประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมืองทั้งสิ้น

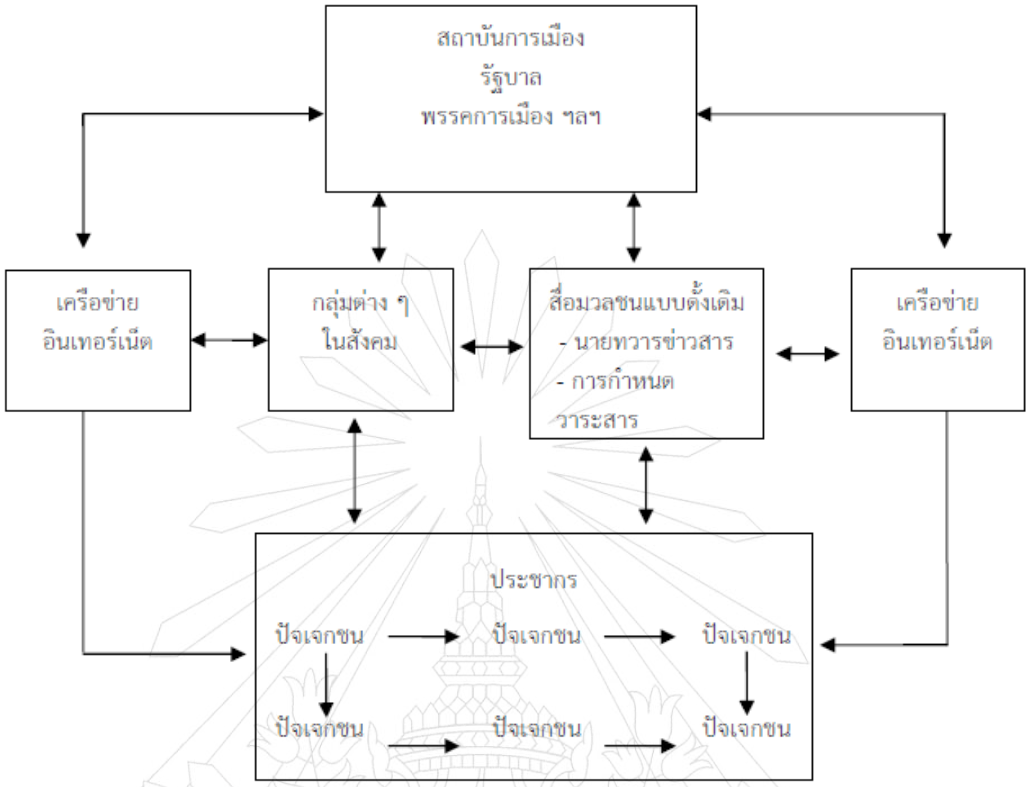
อย่างไรก็ตาม การสื่อสารในยุคปัจจุบันนั้นทำให้อุปสรรคด้านระยะทาง และเวลากลายเป็นเรื่องไร้ความหมาย การมีโทรศัพท์ทำให้เราสามารถที่จะติดต่อสื่อสารกับบุคคลที่อยู่ห่างไกลได้ตลอดเวลา ระบบโทศัพท์ทำให้เราเห็น และได้ยินเรื่องราวที่อยู่ไกลตัวภายในเวลาอันรวดเร็วยิ่งขึ้น การเกิดขึ้นของการถ่ายทอดรายการสดผ่านดาวเทียม ทำให้คนที่อยู่ห่างไกลจากเหตุการณ์นับเป็นหมื่น ๆ ไม่ได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาจริงอย่างแทบไม่น่าเชื่อ อาจกล่าวได้ว่าเทคโนโลยีการสื่อสารนั้นเข้ามาช่วยขยายประสบการณ์ด้านการรับสัมผัสของมนุษย์ให้กว้างออกไป

พัฒนาการของเทคโนโลยีการสื่อสารนั้นส่งผลต่อระบบสังคมการเมืองในแง่ของการเพิ่มช่องทางเลือกในการรับรู้ข่าวสารของประชาชนให้มากขึ้น ส่วนในระดับปัจเจกบุคคลนั้น พัฒนาการของเทคโนโลยีการสื่อสารทำให้เกิดการเรียนรู้ เกิดทัศนคติตลอดจนจิตสำนึกทางการเมืองในเรื่องใดเรื่องหนึ่งร่วมกันโดยไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเขตแดนทางภูมิศาสตร์อีกต่อไป

เทคโนโลยีการสื่อสารนั้นได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องมาจนถึงยุคปัจจุบันที่มีสื่อใหม่ (New media) เกิดขึ้นซึ่งหมายถึง สื่อที่ใช้เทคโนโลยีแผนใหม่ ทั้งคอมพิวเตอร์และระบบสื่อสารดาวเทียม ซึ่งทำให้แยกสื่อใหม่ออกได้เป็นสองประเภท คือ ประเภทที่ 1 สื่อที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐาน (Computer mediated communication: CMC) สื่อชนิดนี้เป็นสื่อแบบปฏิสัมพันธ์ (Interactivity) เช่น อินเทอร์เน็ต และสื่อใหม่ที่กำลังจะเปิดตัวที่มีลักษณะเชื่อมโยงโทรศัพท์ โทรทัศน์ และคอมพิวเตอร์เข้าด้วยกัน สื่อใหม่ประเภทที่ 2 คือ สื่อโทรคมนาคมผ่านดาวเทียมซึ่งยังคงรูปแบบการสื่อสารทางเดียวที่มีพลังในการป้อนข่าวสารและความบันเทิงไปได้ทั่วโลก และสามารถเข้าถึงประชาชนที่เชื่อมต่อกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตไม่ได้ คุณลักษณะที่โดดเด่นของสื่อใหม่เหล่านี้ คือ ปฏิสัมพันธ์ และการนำไปใช้ร่วมกับอาณาจักรของสื่อเดิมได้ เช่น การส่งอีเมล์แทนการส่งจดหมาย การประชุมผ่านระบบ video conference แทนการนั่งประชุมร่วมกันในห้อง และใช้เป็นส่วนเติมเต็มของสื่อมวลชนแบบดั้งเดิม หรืออาจกล่าวสรุปได้ว่า สื่อใหม่นั้นสามารถจะเข้ามาทำงานในทุกบริบทที่สื่อชนิดอื่น ๆ ได้ปฏิบัติการอยู่แล้ว กรณีตัวอย่างของการใช้สื่อใหม่ที่เห็นได้ชัด คือ การสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นเครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่เชื่อมโยงคอมพิวเตอร์นับล้าน ๆ เครื่องทั่วโลกเข้าด้วยกัน โดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นอุปกรณ์ปลายทางในการรับส่งข้อมูลข่าวสารภายใต้มาตรฐานการรับส่งข้อมูลแบบเดียวกัน อินเทอร์เน็ตเริ่มมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก และมีการขยายตัวออกไปอย่างรวดเร็วเมื่อมีการนำมาใช้เพื่อการพาณิชย์เป็นครั้งแรกใน ค.ศ. 1991 จนกระทั่งถึงในปัจจุบันที่มีจำนวนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตกว่าร้อยล้านคนทั่วโลก โดยมีโครงข่ายโยงใยไปใน 168 ประเทศ อัตราการเติบโตของอินเทอร์เน็ตนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็วมาก ใน ค.ศ. 1998 มีการติดต่อสื่อสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ตมากกว่าการติดต่อสื่อสารผ่านระบบโทรศัพท์ระหว่างประเทศถึง 4 เท่า ทั้งนี้มีอัตราการ

เติบโตของประเทศต่าง ๆ ในทวีปเอเชียเป็นไปอย่างรวดเร็วที่สุด คือประมาณ 5000 ต่อปี มากกว่าประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเติบโตเพียง 3009 ต่อปี โดยในทวีปเอเชียนั่นประเทศญี่ปุ่นมีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุดราว 8 ล้านคน ซึ่งคิดเป็น 2 ใน 3 ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในทวีปเอเชียทีเดียว บรูซ บิมเบอร์ (Bruce Bimber) นักรัฐศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ซานตา บาบารา ตั้งข้อสันนิษฐานไว้ว่าการสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ใน 2 แนวทาง แนวทางแรกเรียกว่า populist คือ การที่สื่ออินเทอร์เน็ตทำให้ปัจเจกชนมีอิทธิพลต่อรัฐบาลและระบบการเมืองมากขึ้น เนื่องจากบุคคลเหล่านั้นสามารถที่จะติดต่อผ่านอินเทอร์เน็ตไปยังบุคคลต่าง ๆ ในรัฐบาลได้โดยตรง โดยที่ไม่เพียงแต่พวกเขาจะสามารถติดตามข่าวสารทางการเมืองและแสดงความคิดเห็นของเขาไปยังรัฐบาลได้เท่านั้น แต่ยังทำให้เขาสามารถที่จะลดการพึ่งพาทั้งในระหว่างปัจเจกชนด้วยกันและในระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ทางการเมืองอีกด้วย แนวทางที่สองเรียกว่า community คือ การสร้างสรรค์และการทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของชุมชน เทคโนโลยีการสื่อสารใหม่ ๆ นั้นจะนำมาซึ่งการปรับปรุงระเบียบทางสังคม และเทคโนโลยีแบบใหม่นั้น จะทำให้กลุ่มชุมชนในระดับชาติมีกิจกรรมร่วมกันได้ราวกับว่ามันเป็นชุมชนของคนบ้านใกล้เรือนเคียงที่กำลังพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันทำให้อุปสรรคเรื่องระยะทางและเวลาหมดไปนั่นเอง เพราะถึงแม้ว่าจะเป็นชุมชนระดับชาติแต่ทุกคนก็สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็วและรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างพร้อมเพรียงในเวลาเดียวกัน การสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นทำให้ความห่างไกลทางกายภาพไม่มีผลต่อการเกิดขึ้นและการคงอยู่ของชุมชนอีกต่อไป ชุมชนนั้นสามารถที่จะเกิดขึ้นได้เสมอเมื่อบุคคลหนึ่งมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ผ่านเครือข่ายเป็นระยะเวลานานพอที่พวกเขาจะพัฒนาความสัมพันธ์นั้นให้ยั่งยืนขึ้น โดยที่ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องระยะทางพื้นที่ หรือแม้แต่ความแตกต่างทางวัฒนธรรม

อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แนวคิด populist เน้นที่การเปลี่ยนแปลงทางด้านการสื่อสารจากพลเมืองไปยังรัฐบาล หรือเป็นผลกระทบในแนวดิ่งระหว่างสังคมกับสถาบันการเมืองทำให้มีการสื่อสารสองทาง (two-way communication) เกิดขึ้น ในขณะที่แนวคิด community เน้นที่การขยายขอบเขตทางด้านการสื่อสารระหว่างพลเมืองด้วยกันเองหรือเป็นผลกระทบของการสื่อสารในแนวนอนระหว่างปัจเจกชนกับปัจเจกชนในสังคม ซึ่งทั้งสองด้านนั้นต่างก็เป็นผลกระทบของเทคโนโลยีทางการสื่อสารแบบใหม่ที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ดังนั้น เมื่อประมวลความคิดจากพัฒนาการของเทคโนโลยีการสื่อสารแบบใหม่ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและแนวคิดเรื่องผลกระทบของการสื่อสารผ่านเครือข่ายของสื่อใหม่ที่มีต่อระบบการเมือง หรือการสื่อสารทางการเมืองของ บรูซ บิมเบอร์แล้ว อาจสรุปได้ดังแผนภูมิดังต่อไปนี้

ภาพที่ 2.4 แสดงการสื่อสารทางการเมืองในกระแสโลกาภิวัตน์ภายใต้สื่อใหม่
ที่มา: https:/www.stou.ac.th/Schoonew/polsci/UploadedFile/81713-8.pcf,
สืบค้นเมื่อ 10 พฤศจิกายน 2565

กระบวนการสื่อสารทางการเมืองในยุคโลกาภิวัตน์ สามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้ คือ สถาบันทางการเมืองต่าง ๆ โดยเฉพาะรัฐบาลและพรรคการเมืองอาศัยกลุ่มต่าง ๆ (กลุ่มผลประโยชน์) ในสังคมและสื่อมวลชนเป็นช่องทางการสื่อสารที่สำคัญในการถ่ายทอดสาร ซึ่งได้แก่ ผลของการตัดสินใจและนโยบายในเรื่องต่าง ๆ ของรัฐบาลที่ต้องการให้ประชาชนรับรู้ สารซึ่งไม่ว่าจะผ่านสื่อมวลชนหรือผ่านกลุ่มต่าง ๆ นั้นต้องผ่านการกรองโดยนายทวารข่าวสาร (Gatekeeper) และผ่านการจัดวาระสาร (Agenda Setting) ก่อน จึงจะส่งผ่านไปสู่ผู้รับสาร ซึ่งได้แก่ ปัจเจกชนทั่วไป และปัจเจกชนก็จะมีศักยภาพที่จะแสดงออกถึงความต้องการ ข้อเรียกร้อง และความคิดเห็นทางการเมืองของตนเองได้ จากแนวคิดและทฤษฎีของนักวิชาการทางด้านการสื่อสารและนักรัฐศาสตร์ กล่าวโดยสรุปได้ว่า พัฒนาการของการสื่อสารทางการเมืองจะเปลี่ยนแปลงไปตามเทคโนโลยีการสื่อสาร บวกผสมกับปัจจัยอื่น ๆ ที่เป็นสาเหตุแห่งการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยที่การสื่อสารทางกรเมืองในยุคเก่าจะเป็นการสื่อสาร โดยใช้สื่อเก่าที่ไม่มีศักยภาพในการเชื่อมโยงกับคอมพิวเตอร์หรือเครือข่ายโทรคมนาคม

แต่การสื่อสารทางการเมืองในยุคโลกภิวัตน์จะเป็นการสื่อสารที่เชื่อมโยงกับเทคโนโลยีเครือข่าย ไม่ว่าจะเป็นสื่อ เสียง ตัวหนังสือ ตัวเลข ภาพกราฟิก วีดิทัศน์ ที่มีคอมพิวเตอร์และโทรคมนาคมเป็นองค์ประกอบหลัก

2.4. ทฤษฎีเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกตั้ง

2.4.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกตั้ง

2.4.1.1 ความหมายของการตัดสินใจ

Huse (1985 อ้างถึงใน อนันต์ เกตุวงศ์, 2534) อธิบายว่า การตัดสินใจก็คือ การเลือกเอาทางเลือกของวิถีทางการกระทำทางหนึ่งจากหลาย ๆ ทางที่มีอยู่ ความมุ่งหมายของการตัดสินใจ คือ กำหนดวัตถุประสงค์และการทำให้วัตถุประสงค์บรรลุผลสำเร็จ ส่วนทางเลือกนั้นหมายถึง โอกาสในการเลือกจากทางเลือกหลาย ๆ ทาง ถ้าไม่มีทางเลือกการตัดสินใจก็เกิดขึ้นไม่ได้ ฉะนั้น การตัดสินใจจึงเป็นกระบวนการของทางเลือก การตัดสินใจจำนวนไม่น้อยที่ให้โอกาสอย่างกว้างขวางในการเลือกแต่การตัดสินใจบางอย่างอาจมีข้อจำกัดมาจากหลายด้าน ดังนั้น การตัดสินใจจึงมีหลายประการภายใต้สถานการณ์ที่แตกต่างกัน

Morell (1987: อ้างถึงใน สมยศ นาวีการ, 2536) ชี้ให้เห็นว่า

1. การตัดสินใจอยู่บนพื้นฐานของจิตสำนึกและเหตุผลหรือดุลยพินิจ โดยอาศัยสัญชาติญาณที่ไม่สามารถอธิบายได้ ที่อยู่บนพื้นฐานของดุลยพินิจบางอย่าง

2. การตัดสินใจอยู่บนความรอบคอบ โดยอาศัยประสบการณ์ในการประเมินทางเลือกและเลือกทางเลือกที่ดีที่สุด

3. การตัดสินใจจะต้องมีความมุ่งหมายที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้เกี่ยวกับกระบวนการเลือกแนวทางในการตัดสินใจ

วิชัย โถสุวรรณจินดา (2535, หน้า 185) ให้ความหมายของการตัดสินใจว่า หมายถึง การเลือกทางเลือกที่มีอยู่หลาย ๆ ทางเลือก โดยอาศัยทางเลือกที่ดีที่สุดเพียงทางเดียวที่สามารถตอบสนองเป้าหมาย หรือความต้องการของผู้เลือกได้

กวี วงศ์พุฒ (2539, หน้า 61) ให้ความหมายของการตัดสินใจว่า หมายถึง การพิจารณาทางเลือกที่ดีที่สุด จากทางเลือกที่มีอยู่หลาย ๆ ทางเลือก ผู้นำต้องตัดสินใจด้วยหลักเหตุผลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน ซึ่งการตัดสินใจดังกล่าวเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ดังนั้น กล่าวโดยสรุป การตัดสินใจ หมายถึง การพิจารณาโดยใช้ข้อมูลหลักการและเหตุผลวิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนในการหาทางเลือกที่ดีที่สุด เหมาะสมที่สุด จากหลาย ๆ ทางเลือกที่สามารถตอบสนองเป้าหมายของผู้เลือกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4.1.2 องค์ประกอบการตัดสินใจ

Huse (1985 อ้างถึงใน อนันต์เกตุวงศ์, 2534) กล่าวว่าในการตัดสินใจนั้นจะมีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

1. การเลือก หมายถึง โอกาสที่จะเลือกทางเลือกทั้งหลาย ถ้าไม่มีทางเลือกย่อมถือว่าไม่มีการตัดสินใจ ในการเลือกนี้ผู้เลือกจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และผลที่คาดว่าจะได้รับจากการตัดสินใจนั้น ทั้งยังต้องคำนึงถึงปัจจัยอื่น ๆ อีกเช่น ระเบียบ ข้อบังคับ กฎหมาย เป็นต้

2. ทางเลือก หมายถึง แนวทางหรือวิถีทางของการปฏิบัติ ถ้าไม่มีทางเลือกย่อมเป็นที่เข้าใจว่าไม่มีการเลือกและการตัดสินใจ ดังนั้น จะมีการเลือกหรือมีการตัดสินใจได้ ควรจะต้องใช้เป็นเครื่องพิจารณาทางเลือก

3. วัตถุประสงค์ หมายถึง จุดหมายสุดท้าย หรือภาวะที่ต้องการให้เกิดขึ้น ซึ่งผู้ตัดสินใจจะต้องใช้เป็นเครื่องพิจารณาทางเลือก

4. ผลที่ตามมาของการตัดสินใจ อาจมีมากมายหลายอย่าง ทั้งที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ หรือทั้งที่ตั้งใจและมิได้ตั้งใจ ซึ่งต้องอาศัยแนวความคิดอันเป็นองค์ประกอบอื่น เป็นเครื่องพิจารณา

5. ผู้ทำหน้าที่ตัดสินใจ ซึ่งหมายถึง คน แบ่งได้เป็น 2 พวก คือ พวกตัดสินใจด้วยตัวเองโดยถือว่าการตัดสินใจของตนถูกต้องและมีความเชื่อในตัวเองสูง อีกพวกหนึ่งคือการตัดสินใจเป็นกลุ่มซึ่งฟังความคิดเห็นของส่วนรวมก่อนตัดสินใจ

6. สภาพแวดล้อม เป็นส่วนประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการตัดสินใจ นอกจากนี้ยังรวมถึงความคิด ความต้องการ กฎหมาย ข้อบังคับ วัฒนธรรม ค่านิยม ตลอดจนลัทธิความเชื่อต่าง ๆ เป็นต้น

2.4.1.3 ประเภทของการตัดสินใจ

วิชัย โถสุวรรณจินดา (2535, หน้า 185-186) ได้แบ่งประเภทของการตัดสินใจไว้ 3 ประเภท ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น คือ

1. การตัดสินใจภายใต้สถานการณ์ที่แน่นอน เป็นการตัดสินใจที่อยู่บนพื้นฐานของผลลัพธ์ที่คาดหมายไว้แล้ว โดยเกิดขึ้นได้เมื่อผู้ตัดสินใจมีข้อมูลเพียงพอและทราบถึงผลของการเลือกแต่ละทางเลือกอย่างแน่นอน ในสถานการณ์เช่นนี้ผู้ตัดสินใจจะพยายามเลือกทางเลือกที่ให้ผลประโยชน์สูงสุด

2. การตัดสินใจภายใต้สถานการณ์ที่เสี่ยง คือ การตัดสินใจที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของผลลัพธ์ที่แน่นอนน้อยกว่าการตัดสินใจภายใต้สถานการณ์ที่แน่นอน แต่ยังพอคาดคะเนความเป็นไปได้อยู่บ้าง ทั้งนี้ ผู้ตัดสินใจทราบถึงผลลัพธ์ของทางเลือกต่าง ๆ ที่ใช้ในการตัดสินใจแต่โอกาสที่จะเกิดทางเลือกแตกต่างกัน อันเนื่องมาจากปัจจัยบางอย่างที่ไม่แน่นอน

3. การตัดสินใจภายใต้สถานการณ์ที่ไม่แน่นอน เป็นการตัดสินใจที่ไม่สามารถคาดการณ์ผลลัพธ์หรือความน่าจะเป็นที่จะเกิดขึ้นได้เลย หรือกล่าวได้ว่าเป็นสถานการณ์ที่มืดแปดด้าน ทั้งนี้ เพราะผู้ตัดสินใจในสถานการณ์นี้จะไม่มีโอกาสทราบผลลัพธ์ของแต่ละทางเลือกเนื่องจากไม่มีข้อมูลประกอบการตัดสินใจเพียงพอ ไม่มีโอกาสทราบความน่าจะเป็นของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น และมีตัวแปรอื่นที่ควบคุมไม่ได้อยู่ด้วย ดังนั้น การตัดสินใจในสถานการณ์เช่นนี้จึงไม่อาจเลือกโดยใช้ทางเลือกที่ให้ผลตอบแทนสูงสุดได้ ผู้ตัดสินใจต้องใช้ดุลยพินิจและวิจารณญาณช่วยในการตัดสินใจอย่างมาก

Sailagyl (1984: อ้างถึงใน พิสมัย เสรีขจรกิจเจริญ, 2536) ชี้ให้เห็นว่ากระบวนการของการตัดสินใจมีรายละเอียดที่สำคัญ 5 ประการ คือ

1. การตระหนักและการชี้ให้เห็นถึงปัญหา ก่อนอื่นผู้บริหารจะต้องทราบว่าเป้าหมายขององค์กร คือ ปัจจัยที่ทำให้เกิดการตัดสินใจและมองเห็นช่องว่างระหว่างเป้าหมายและความเป็นจริงซึ่งก็คือปัญหานั้นเอง โดยที่มาของปัญหานั้น ได้แก่ แหล่งข้อมูลจากภายในและภายนอกองค์กรนั้นเอง

2. การพัฒนาและประเมินทางเลือก เป็นการรวบรวมความคิดและทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อใช้ในการแก้ปัญหานั้น ๆ การพัฒนาทางเลือกก็คือการทำให้เกิดทางเลือกหลาย ๆ ทาง

3. การเลือกสรรทางเลือกจากหลาย ๆ ทางเลือก เป็นการนำทางเลือกแต่ละทางมาประเมินเพื่อเลือกทางเลือกที่เหมาะสมกับเป้าหมายขององค์กร ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับผู้ตัดสินใจ

4. การปฏิบัติการ การตัดสินใจที่เกิดขึ้นจะมีการสื่อสารให้กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับทราบ ไม่ว่าจะเป็นการบอกกล่าวด้วยวาจา หรือด้วยลายลักษณ์อักษร เพื่อให้เกิดการปฏิบัติและมีผลย้อนกลับ

5. การประเมินผล ในการประเมินผลนั้นมีคำถามอยู่ 3 ประการ สำหรับผู้ที่ประเมินได้แก่ กิจกรรมที่กระทำไปนั้นได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือยัง พนักงานรวมทั้งลูกค้ามีส่วนร่วมในการยอมรับการตัดสินใจนั้นในระยะยาวหรือไม่ อย่างไร คำถามสุดท้ายคือ ได้รับอะไรจากการนำการตัดสินใจนั้นไปปฏิบัติ

สรุปได้ว่า กระบวนการตัดสินใจนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 4 ขั้นตอนหลัก ๆ ด้วยกันได้แก่

1. การทราบ การระบุ พิจารณาถึงปัญหา
2. การพิจารณาประเมินทางเลือกให้ได้หลากหลายที่สุด
3. การเลือกทางเลือกที่เหมาะสมที่สุดเพื่อนำไปปฏิบัติ
4. การประเมินผลว่าทางเลือกที่นำไปปฏิบัตินั้นก่อให้เกิดผลเช่นไร หากผู้บริหารเห็นว่าผลที่ได้นั้นยังไม่สมบูรณ์อาจมีผลให้เกิดการกลับมาเริ่มกระบวนการในข้อที่หนึ่งใหม่อีกครั้ง

2.4.1.4 ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแก้ปัญหาและการตัดสินใจ Racich (n.d.อ้างถึงใน , 2536) ได้กล่าวว่า การแก้ไขปัญหาและการตัดสินใจเป็นกลไกที่เคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลาไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่ มีปัจจัยมากมายที่ก่อตัวให้เกิดการตัดสินใจ วิธีการตัดสินใจผลสุดท้ายหรือทางเลือกที่มีคุณภาพ สามารถจำแนกออกเป็นกลุ่มใหญ่ของปัจจัยได้ ดังนี้

1. ตัวผู้แก้ปัญหาหรือผู้ตัดสินใจ ซึ่งประกอบด้วย

1.1 การรับรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ วิธีการตัดสินใจ

1.2 การรับรู้ อคติ คุณลักษณะส่วนบุคคล เช่น อารมณ์เปลี่ยนแปลง มีความก้าวร้าวรุนแรง การใช้ตัวเองเป็นศูนย์กลาง มีความมั่นใจในตนเอง หรือมีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น

1.3 ค่านิยม และปรัชญา

2. สถานการณ์ในการตัดสินใจ ซึ่งได้แก่

2.1 ความเร่งด่วนของผลลัพธ์การตัดสินใจ หรือแรงกดดันทางด้านเวลาในการตัดสินใจ

2.2 ขนาดความสำคัญของการตัดสินใจ

2.3 การตัดสินใจแบบมีโครงสร้างแน่นอน ไม่แน่นอน เสี่ยง

2.4 ต้นทุนและผลประโยชน์ที่เกิดจากการตัดสินใจ

3. สิ่งแวดล้อมพิจารณาจาก

3.1 ปัจจัยภายนอก เช่น กฎหมาย ข้อบังคับ การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรมการแข่งขัน

3.2 ปัจจัยภายใน เช่น วัตถุประสงค์ของหน่วยงาน ภาพพจน์ของหน่วยงาน อำนาจหน้าที่ โครงสร้างของงาน วิชาการที่ใช้ การยอมรับนโยบาย

ปัจจัยทั้งสามนี้ได้ให้ความสำคัญกับตัวผู้แก้ปัญหา หรือผู้ตัดสินใจอยู่ใกล้ชิดกับตัวปัญหามากที่สุด

นอกจากประเด็นที่กล่าวข้างต้นแล้ว วิชัย โถสุวรรณจินดา (2535, หน้า 193) ยังได้อธิบายถึงปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจว่ามีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 8 ประการ คือ

1. การรับรู้การตัดสินใจ การรับรู้ (Perception) จะมีอิทธิพลในการกำหนดพฤติกรรมการตัดสินใจ การตัดสินใจที่ไม่แน่นอน ข้อมูลในการตัดสินใจไม่เพียงพอ และยังมีบทบาทสำคัญเมื่อจะต้องตัดสินใจเลือกทางที่ไม่มีข้อแตกต่างมากนัก การรับรู้เป็นกระบวนการทางจิตวิทยาซึ่งรับสิ่งกระตุ้น (Stimulus) ผ่านอวัยวะรับความรู้สึก เช่น ตา หู จมูก ลิ้น ผิวหนัง และไปสู่สมองซึ่งประกอบด้วยความจำ ประสบการณ์ในอดีต ทัศนคติ และความรู้สึก บุคคลแต่ละคนจะรับรู้สิ่งต่าง ๆ

แตกต่างกันออกไป ปัจจัยที่กำหนดความสามารถในการรับรู้ได้แก่ ความคุ้นเคยกับตัวกระตุ้น ซึ่งก็คือประสบการณ์ในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งบุคลิกภาพ พื้นเพ วัฒนธรรม และลักษณะทางกายภาพของแต่ละบุคคล

ดังนั้น บุคคลจะเลือกรับรู้ ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของแต่ละบุคคล เช่น นักจิตวิทยาศึกษาวิชาการบริหารในแง่การศึกษาพฤติกรรมของแต่ละคน เป็นต้น ลักษณะของการรับรู้จะมีผลต่อการตัดสินใจ ประสบการณ์ที่แตกต่างกันทำให้แต่ละคนมีการตะหนักในปัญหา การระบุและวิเคราะห์ปัญหา การแสวงหาข้อมูลข่าวสาร รวมทั้งการตีความ การประเมินทางเลือกและการตัดสินใจเลือกทางเลือกที่แตกต่างกันออกไป

การรับรู้นั้นอาจมีการบิดเบือนได้ ซึ่งจะมีผลให้การตัดสินใจขาดประสิทธิภาพได้ การบิดเบือนการรับรู้มี 4 ชนิด คือ 1) การบิดเบือนแบบ Stereotype เป็นการบิดเบือนที่มาจากประสบการณ์บางอย่างแล้วเหมาว่าคงเป็นอย่างนั้นไปหมด เช่นเห็นว่าผู้ชายเป็นนักบริการที่ดีกว่าผู้หญิง เห็นว่าคนที่มีอายุมากขาดความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งอาจเป็นจริงในบางคน แต่ไม่เป็นจริงเสมอไปทั้งหมด 2) การบิดเบือนแบบ Halo effect เป็นการละเมิดลักษณะบุคคลจากประสบการณ์ที่เคยบุคคลจากประสบการณ์ที่เคยประทับใจ เช่น เห็นคนทำงานสม่ำเสมอว่าเป็นคนฉลาด รับผิดชอบ มองคนที่ไม่ค่อยมาทำงานว่าไม่ดี เกิดเป็นปกติและเป็นการปิดบังข้อเท็จจริง ทำให้อาจมีการตัดสินใจที่ผิดพลาด 3) การบิดเบือนแบบ Projection เป็นการโยนความรู้สึกนึกคิดหรือการกระทำของคนไปให้ให้เกิดอคติในการมองปัญหาและการตัดสินใจ เช่น เห็นลูกน้องทำงานซ้ำซาก ขาดความก้าวหน้า ก็คิดว่าลูกน้องคงเบื่อ แต่จริง ๆ ลูกน้องอาจจะชอบระบบงานเดิม และไม่ต้องการความก้าวหน้าอีกก็ได้ การบิดเบือนแบบนี้รวมไปถึงการชัดทอดสาเหตุแห่งความผิดพลาดไปให้คนอื่นด้วย 4) การบิดเบือน Perceptual defense เป็นการบิดเบือนที่บุคคลพยายามรักษารูปแบบแนวคิด ก็ไม่ยอมเปลี่ยนแนวคิด ส่งผลให้การรับรู้ไม่ตรงกับข้อเท็จจริง เช่น เชื่อว่าคนงานไร้ฝีมือจะไม่ฉลาด เพราะถ้าฉลาดจะไม่ใช่คนไร้ฝีมือ แต่เมื่อผลการวิจัยปรากฏว่า คนงานเหล่านี้มีความฉลาดโดยมีคุณสมบัติเฉพาะคนไม่เกี่ยวกับอาชีพ ผู้ที่มีการรับรู้แบบบิดเบือนตามแนวนี้ ก็ยังพยายามรักษาความเชื่อเดิมของตนไว้

4. ผลประโยชน์ ซึ่งอาจกระทบต่อการพิจารณาความดีความชอบ การเพิ่มรายได้บุคคลในหน่วยงาน การมีส่วนได้เสียในเรื่องที่ตัดสินใจ

5. บทบาทไม่ชัดเจน ในการจัดองค์การหากไม่มีโครงสร้างที่ดี จะทำให้บทบาทไม่ชัดเจน ในการมอบหมายงานนั้น ควรมอบทั้งอำนาจและหน้าที่ จึงจะช่วยให้การตัดสินใจประสบผลสำเร็จ

6. เป้าหมายในการทำงาน หลายคนอาจจะทำงานด้วยความสุข ทำงานด้วยหวังผลตอบแทน ทำงานเพื่อให้สามารถสนองความต้องการของตน การตัดสินใจจึงขึ้นอยู่กับพื้นฐานของแต่ละคนด้วย

7. อำนาจบารมีเดิม เนื่องจากปัจจุบันระบบงานมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายการสับเปลี่ยนหรือโยกย้าย ผู้มารับงานใหม่อาจนำบุคคลที่ตนเชื่อถือมาด้วย บางครั้งอาจขัดกับพนักงานคนเดิมที่เคยอยู่ในตำแหน่งดังกล่าว

8. การเปลี่ยนแปลงสภาพการปฏิบัติงาน ทำให้การตัดสินใจเปลี่ยนแปลงไปซึ่งต้องมีการเปลี่ยนแปลงวิธีการ เปลี่ยนบุคลากร เปลี่ยนอำนาจในการตัดสินใจ

บุคลิกภาพกับการตัดสินใจ บุคลิกภาพ หมายถึง คุณลักษณะของรูปแบบ แต่ละคนที่เป็นการผสมผสานของร่างกาย อารมณ์ สังคม ลักษณะนิสัย การจูงใจที่แสดงออกคือ คนอื่นและสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัว บุคลิกภาพจะมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ แรงจูงใจซึ่งเป็นส่วนชักจูงจิตใจให้อยากทำอย่างใดอย่างหนึ่ง การรู้ถึงสิ่งที่อยู่รอบตัว และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมของแต่ละบุคคล

บุคลิกภาพจะมีลักษณะคงทน การเปลี่ยนแปลงจะค่อยเป็นค่อยไป โดยเป็นผลจากความรับรู้และสภาพแวดล้อม บุคลิกภาพมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เช่น บางคนมีบุคลิกภาพกล้าได้กล้าเสียบางคนชอบรีรอในการตัดสินใจ บางคนชอบแก้ปัญหา บางคนรอให้ปัญหาเข้ามาเอง บางคนอาจมีบุคลิกภาพที่ชอบคิดสร้างสรรค์ ชอบทดลอง เป็นต้น บุคลิกภาพเหล่านี้ล้วนมีผลต่อการตัดสินใจทั้งสิ้น เช่น ผู้มีบุคลิกภาพกล้าเสี่ยงมักชอบการตัดสินใจในสถานการณ์ไม่แน่นอนและตัดสินใจได้เร็ว ขณะที่ผู้มีบุคลิกภาพไม่กล้าเสี่ยงมักชอบการตัดสินใจในสถานการณ์ไม่แน่นอน มักชอบรีรอเพื่อให้ได้ข้อมูลทางเลือกมากที่สุดจึงตัดสินใจ

สมยศ นาวีการ (2536) ได้ชี้ให้เห็นว่าปัจจัยด้านบุคคล มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการตัดสินใจ ดังนั้น ในการทำความเข้าใจกระบวนการตัดสินใจ จึงต้องพิจารณาผลกระทบของปัจจัยส่วนบุคคลในการตัดสินใจ ซึ่งปัจจัยส่วนบุคคลในการตัดสินใจมีอยู่หลายประการดังนี้

1. การรับรู้ บุคคลตัดสินใจกระทำการบนพื้นฐานของแนวทางที่พวกเขามองสถานการณ์รับรู้คือ ความคิดเห็นของคนที่มีต่อโลก เมื่อถูกระบายด้วยค่านิยม การรับรู้ของบุคคลสามารถของกระบวนการตัดสินใจอย่างมีเหตุผลได้

2. การรับรู้ภาพพจน์คือ กระบวนการอย่างหนึ่งที่คุณลักษณะของบุคคลจำนวนหนึ่งถูกคาดคะเนว่าเป็นคุณลักษณะของคนทั้งกลุ่ม การรับรู้ภาพพจน์สามารถนำไปสู่ความเสียหายและการตัดสินใจที่ไม่มีประสิทธิภาพได้

3. การรับรู้ในทางบวก การรับรู้ในทางบวกเกิดขึ้นเมื่อผู้ตัดสินใจยอมให้คุณลักษณะอย่างหนึ่ง บดบังคุณลักษณะอื่น ๆ ทุกอย่างในการตัดสินใจ

4. ความมีเหตุผลตามความรู้สึก คำว่าความรู้สึกแสดงให้เห็นเป็นนัยถึงอารมณ์และความลำเอียง ในขณะที่คำว่าความมีเหตุผล แสดงให้เห็นเป็นนัยถึงความถูกต้องเหตุผลและความคงเส้นคงวา แนวความคิดของความมีเหตุผลตามความรู้สึก เน้นว่าบุคคลอาจใช้เหตุผลในการตัดสินใจ

อย่างเดียวกันทั้ง 2 คน และยังคงได้ข้อสรุปที่แตกต่างกัน สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพราะว่าบุคคลหนึ่งอาจจะให้น้ำหนักกับปัจจัยอย่างหนึ่งมากกว่าปัจจัยอย่างอื่น

5. ความพอใจ ความพอใจอธิบายถึงการตัดสินใจที่ไม่ใช่ที่สุด แต่เป็นการตัดสินใจที่ดีที่เพียงพอ การตัดสินใจที่พอใจสามารถทำให้เกิดความคืบหน้าไปสู่เป้าหมายได้และความคืบหน้าเหล่านี้สามารถทำได้ ในขณะที่เราค้นหาการตัดสินใจที่ดีกว่าอยู่ต่อไปเรื่อย ๆ

6. ความมีเหตุผลในขอบเขต ความมีเหตุผลในขอบเขตเป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่ผู้บริหารตัดสินใจแบบพอใจ ความมีเหตุผลในขอบเขตคือ วงจำกัดของความคิด ที่บังคับให้บุคคลจำกัดความเห็นของปัญหาและสถานการณ์ของพวกเขา ความคิดจะถูกจำกัดเพราะว่าสมองของมนุษย์ไม่สามารถคัดเลือกและประมวลข้อมูลเป็นจำนวนมากได้ ดังนั้นผู้ตัดสินใจจะใช้ข้อมูลอย่างจำกัดเท่านั้น

สรุปได้ว่า ในการตัดสินใจของมนุษย์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จะขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้

1. การตระหนักถึงปัญหา
2. การประเมินทางเลือกหลาย ๆ ทาง
3. การเลือกทางเลือกที่เหมาะสม
4. การลงมือปฏิบัติ คือ การตัดสินใจ
5. การประเมินผลหลังจากที่ได้ตัดสินใจไปแล้ว

2.4.1.5 แนวคิดกระบวนการตัดสินใจเลือกตั้ง

กระบวนการตัดสินใจนี้ จะนำมาประยุกต์ใช้ในการอธิบายการตัดสินใจในการเลือกตั้งโดยสรุปเป็นขั้นตอนได้ 4 ขั้นตอน ดังนี้ (เสาวนีย์ ศิริพจนานนท์, 2544, หน้า 18-20)

1. การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการเลือกตั้งและข่าวสารเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ขั้นนี้เป็นขั้นตอนของการได้รับข่าวสารของการสมัครรับเลือกตั้งข่าวสารเกี่ยวกับตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง และนโยบายต่าง ๆ ของพรรคการเมืองและของผู้สมัครรับเลือกตั้ง ซึ่งในการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการเลือกตั้งนั้น ประชาชนจะได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการเลือกตั้ง โดยผ่านสื่อ หรือช่องทางใดบ้าง และข่าวสารต่าง ๆ ในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประชาชนเลือกรับข่าวสารในลักษณะใด จนกระทั่งนำข่าวสารนั้นไปเป็นเกณฑ์คัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้ง ให้เหลือเท่ากับจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ต้องการจะลงคะแนนเสียงให้จากสื่อหรือช่องทางหลาย ๆ ทางนั้น ประชาชนเลือกที่จะเชื่อข่าวสารจากแหล่งใดมากที่สุด และลักษณะของข่าวสารที่ผ่านไปสู่ผู้ลงคะแนนเสียงนั้นเป็นลักษณะข่าวสารที่หลากหลาย เพื่อที่จะจูงใจให้ลงคะแนนเสียง

2. การสร้างหลักเกณฑ์และการให้น้ำหนักของหลักเกณฑ์ในการตัดสินใจเลือกตั้งเมื่อผู้ลงคะแนนเสียงยอมรับว่าจะต้องมีการตัดสินใจ และได้รับข่าวสารต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้สมัครรับเลือกตั้ง

หรือนโยบายพรรคการเมืองที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งสังกัดอยู่ หรือผู้ลงคะแนนผูกพันกับพรรคการเมือง หรือผู้สมัครรับเลือกตั้ง ก็จะสร้างหลักเกณฑ์ในการที่จะคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้ง เพื่อคัดเลือกผู้สมัครที่ตนถูกใจมากที่สุด ให้เหลือเท่ากับจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่พึงได้ หรือเท่าที่ตนเองต้องการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง หรือให้ความสำคัญกับคุณสมบัติส่วนตัวของบุคคล ขั้นตอนนี้รวบรวมความคิดและทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อใช้ในการแก้ปัญหานั้น ๆ การพัฒนาทางเลือกก็คือ การทำให้เกิดทางเลือกหลาย ๆ ทาง แล้วนำมาประเมินเพื่อเลือกทางที่เหมาะสมกับเป้าหมายของการเลือกตั้ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้ตัดสินใจ กล่าวคือ ในขั้นตอนนี้จะเริ่มมีการรณรงค์หาเสียง ข่าวสารต่าง ๆ ทั้งในด้านส่วนตัวของผู้สมัครรับเลือกตั้ง หรือนโยบายของพรรคการเมือง ก็เริ่มเข้าสู่ประชาชนผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ประชาชนก็จะเริ่มประเมินข่าวสารต่าง ๆ ที่ได้รับมา สอดคล้องกับหลักเกณฑ์หรือจุดมุ่งหมายของผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งหรือไม่ ผู้ลงคะแนนบางคนอาจจะให้ความสำคัญกับนโยบาย บางคนให้ความสำคัญกับคุณสมบัติส่วนตัวของผู้สมัครรับเลือกตั้ง หรือบางคนอาจจะพิจารณาว่าผู้สมัครคนใดที่สามารถให้ผลตอบแทนหรือผลประโยชน์เฉพาะหน้ามากกว่าผู้อื่น

3. การประเมินและจัดลำดับ เมื่อได้กำหนดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ และให้น้ำหนักของหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการลงคะแนนเสียงแล้ว หลังจากนั้นจะเป็นการประเมินผู้สมัครรับเลือกตั้งแต่ละคนว่าตามหลักเกณฑ์ที่ได้กล่าวมาแล้ว ผู้สมัครรับเลือกตั้งแต่ละคนจะได้รับการประเมินเท่าไหร่ ตามการประเมินของผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งแต่ละคน ก่อนที่จะตัดสินใจทางเลือกที่ดีที่สุด

4. การตัดสินใจสุดท้ายที่จะลงคะแนนเสียงให้ผู้สมัครคนใดคนหนึ่งขั้นตอนนี้ตามปกติแล้วผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งจะตัดสินใจลงคะแนนเสียงให้กับผู้สมัครรับเลือกตั้งที่มีคะแนนรวมจากการประเมินมากที่สุด แต่ในขั้นตอนนี้อาจจะมีเหตุการณ์บางอย่างเข้ามาสอดแทรก กล่าวคือ ผู้ลงคะแนนเสียงบางคนอาจจะลงคะแนนเสียงเลือกตั้งตามอิทธิพลของสิ่งของ เงินทอง ที่ได้รับจากหัวคะแนนผู้สมัครรับเลือกตั้ง ซึ่งเงินและสิ่งของนี้อาจจะมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจลงคะแนนเสียงเลือกตั้งให้กับผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใดคนหนึ่งด้วย

สรุปได้ว่าในระบบการปกครองระบอบประชาธิปไตยถือว่าการเลือกตั้งเป็นกลไกและกระบวนการทางการเมืองที่สำคัญในการที่จะกำหนดว่า ใครคือผู้ที่เหมาะสมที่จะปกครองโดยชอบธรรม ดังนั้นเพื่อให้สังคมการเมืองไทยเป็นสังคมการเมืองแบบประชาธิปไตยที่มีประสิทธิภาพและเสถียรภาพ เป็นระบอบปกครองแบบประชาธิปไตยโดยประชาชนและเพื่อประชาชนโดยแท้ คนไทยทุกคนจึงร่วมกันสร้างสรรค์เสริมสร้างและปรับแต่งให้วัฒนธรรมทางการเมืองของไทยมีลักษณะสอดคล้อง รองรับ และสนับสนุนต่อระบบขบวนการทางการเมืองและประชาธิปไตยการเสริมสร้างให้วัฒนธรรมทางการเมืองไทยเป็นประชาธิปไตย จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งประการ หนึ่งที่จะทำให้สังคมการเมืองไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยของประชาชนโดยประชาชนในที่สุดระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภาโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขที่มีประสิทธิภาพและเสถียรภาพก็จะสัมฤทธิผล การเสริมสร้าง

วัฒนธรรมทางการเมืองไทยให้สอดคล้องกับระบอบประชาธิปไตย จึงเป็นเครื่องชี้วัด ของความเป็นประชาธิปไตยในสังคมไทยการเลือกตั้งยังเป็นการให้เสรีภาพทางการเมืองกับประชาชน กล่าวว่า การให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมืองไทย ผ่านทางตัวแทนนั่นเอง

2.4.1.6 แนวคิดเกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกตั้ง

โดยหลักทั่วไปการปกครองระบอบประชาธิปไตย เป็นการปกครองที่ยอมให้ประชาชน มีอำนาจเท่าเทียมกันในการปกครองประเทศ โดยประชาชนเลือกตัวแทนของตนเข้าไปทำหน้าที่ต่าง ๆ ตามที่รัฐธรรมนูญซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดกำหนดไว้ จึงจำเป็นจะต้องเลือกตั้งเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งโดยตรง (direct democracy) หรือการเลือกตังโดยอ้อม (representative democracy) เพื่อให้ประชาชนได้เข้ามามีปากมีเสียงในการกำหนดทิศทางการปกครองประเทศการเลือกตั้งจึงเป็นวิธีการที่ดีที่สุดในระบอบประชาธิปไตย การเลือกตั้งนั้นเป็นกิจกรรมที่แสดงออกถึงเจตนาของการเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน ในการเลือกตั้งผู้แทนที่มีความคิดความเห็น นโยบาย และอุดมการณ์คล้ายคลึงกับตนมากที่สุด เพื่อเข้าไปทำหน้าที่แทนตนเพื่อประโยชน์แก่ตนให้เกิดความกินดีอยู่ดีในฐานะที่เป็นเจ้าของประเทศ การเลือกตั้งจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการเป็นช่องทางให้ประชาชนผู้เป็นเจ้าของประเทศสามารถเลือกตัดสินใจเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง การเลือกตั้งจึงเป็นพื้นฐานในการปกครองระบอบประชาธิปไตยในการให้ความเห็นชอบหรือฉันทานุมัติให้บุคคลหรือคณะบุคคลเข้าไปทำหน้าที่ในการบริหารประเทศตามเจตนารมณ์ (วิสุทธิ โพธิแท่น, 2524)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน (2525) ให้ความหมายไว้ว่า การเลือกตั้งหมายถึงการเลือกบุคคลเพื่อเป็นตัวแทนตนกรณีต่าง ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด เช่น การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร การเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา การเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล เป็นต้น

ธานินทร์ กรัยวิเชียร (2520) ได้อธิบายความหมายของการเลือกตั้ง หมายถึง การที่ประชาชนได้เลือกบุคคลหนึ่งจากบุคคลหลาย ๆ บุคคล หรือจากบัญชีรายชื่อหนึ่งหรือหลายบัญชีเพื่อให้เข้าไปมีส่วนมีเสียงในคณะบริหารราชการแผ่นดิน

วิสุทธิ โพธิแท่น (2524) ได้ให้ความหมายการเลือกตั้งไว้ว่า การเลือกตั้งหมายถึง การที่บุคคลได้เลือกบุคคลหนึ่งหรือจำนวนหนึ่งจากหลาย ๆ คน หรือจากบัญชีรายชื่อผู้เข้าสมัครรับเลือกตั้งบัญชีหนึ่ง หรือจำนวนหนึ่งจากบัญชีรายชื่อหลาย ๆ บัญชี เพื่อทำการอันใดอันหนึ่งแทนตน

พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว (2534) ได้อธิบายไว้ว่าการเลือกตั้ง หมายถึง กระบวนการทางการเมืองและการปกครอง ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สำคัญยิ่งในกระบวนการทางการเมืองและการปกครองเพราะการเลือกตั้งเป็นการแสดงออกซึ่งเจตจำนงของประชาชนในการปกครองประเทศ เจตจำนงดังกล่าวปรากฏในลักษณะของการเรียกร้อง (demand) หรือสนับสนุน (support) ต่อการตัดสินใจทั้งหลายในระบบการเมือ

บรู๊ช ไอ นิวแมน (Bruce I. Newman, 1999) นักวิชาการชาวอเมริกัน ผู้เสนอทฤษฎีการตลาดทาการเมืองที่นำมาสู่การตัดสินใจเลือกตั้ง โดยประยุกต์ 4Ps ทางธุรกิจ มาเป็น 4Ps ทางการเมือง ดังนี้

1. ผลิตภัณฑ์ (Product) ได้แก่ นโยบาย และผู้สมัครรับเลือกตั้ง ซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญสำหรับการรณรงค์

2. การตลาดแบบผลักดัน (Push Marketing) เป็นการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับนโยบายและผู้สมัครผ่านกลไกของพรรค สู่สมาชิกพรรคและผู้สนับสนุนพรรคในระดับท้องถิ่นโดยใช้สื่อของพรรคเป็นหลัก

3. การตลาดแบบดึง (Pull Marketing) เป็นการรณรงค์ผ่านสื่อมวลชนเป็นหลัก ได้แก่ หนังสือพิมพ์วิทยุ และโทรทัศน์

4. การสำรวจความคิดเห็น (Polling) เป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญในการที่จะได้ข้อมูลเพื่อนำมาจัดทำนโยบายและตรวจสอบประสิทธิผลของการณรงค์

ความสำคัญของการเลือกตั้ง ตามหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ได้วางหลักไว้ว่า เจตจำนงของประชาชนย่อมเป็นมูลฐานแห่งอำนาจรัฐของผู้ปกครอง เจตจำนงดังกล่าวต้องแสดงออกโดยการเลือกตั้งอันสุจริต ซึ่งจัดขึ้นเป็นครั้งคราวตามกำหนดเวลาด้วยการลงคะแนนเสียงอย่างทั่วถึง โดยถือหลักหนึ่งคนหนึ่งเสียงเท่านั้น นอกจากนี้วิถีทางการเมืองการเลือกตั้งยังมีความสำคัญดังต่อไปนี้ (สุขุม นวลสกุล, 2521)

1. เป็นวิธีการที่ทำให้ประชาชนได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองตามหลักการประชาธิปไตย โดยประชาชนใช้ตัวแทนของตนที่ได้มาจากการเลือกตั้งนั้น ไปทำหน้าที่แทนตนในรัฐสภาและในคณะรัฐบาล

2. เป็นวิธีการที่ใช้เปลี่ยนอำนาจทางการเมืองการปกครองที่ทันสมัย และเป็นไปอย่างสันติวิธี ซึ่งแตกต่างจากมนุษย์ในสมัยโบราณที่ใช้กำลัง ใช้อาวุธ เข้าต่อสู้เพื่อแก่งแย่งอำนาจการปกครอง ซึ่งเราจะเห็นได้จากการเรียนวิชาประวัติศาสตร์

3. เป็นวิธีการป้องกันมิให้เกิดการรัฐประหาร เมื่อรัฐบาลไม่สามารถบริหารประเทศหรือแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ลุล่วงก็คืนอำนาจให้ประชาชนด้วยการยุบสภาฯ เพื่อจัดการเลือกตั้งใหม่ให้ประชาชนตัดสินใจว่าจะเลือกใครเป็นผู้บริหารต่อไป

4. เป็นวิธีการที่จะทำให้เกิดการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงอำนาจ เพื่อเปิดโอกาสให้บุคคลอื่น หรือกลุ่มบุคคลอื่นได้เข้ามามาท าหน้าที่ในการบริหารประเทศ ทำให้ ประชาชนได้มีโอกาสเปลี่ยนตัวผู้แทน เปลี่ยนรัฐบาล เมื่อไม่พอใจการทำงานของรัฐบาลเดิม

5. เป็นวิธีการเสริมสร้างความถูกต้องและชอบธรรมในการใช้อำนาจทางการเมืองให้กับบุคคลที่จะมาทำหน้าที่เป็นคณะรัฐบาล (สุขุม นวลสกุล, 2521)

หลักเกณฑ์และกติกาการเลือกตั้ง โดยหลักการเลือกตั้งจะต้องเป็นไปตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ ซึ่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดกติกาเลือกตั้งไว้ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ รวมทั้งสิ้น 3 ฉบับ ได้แก่ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการเลือกตั้ง พ.ศ. 2550, พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. 2550 และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง แต่การเลือกตั้งจะบรรลุจุดมุ่งหมายได้นั้นจะต้องประกอบไปด้วยหลักเกณฑ์ 6 ประการ อันได้แก่ (สุขุม นวลสกุล, 2521)

1. หลักอิสระแห่งการเลือกตั้ง หมายถึง การให้อิสระต่อการเลือกตั้ง โดยประชาชนมีสิทธิ เสรีภาพที่จะเลือกใคร หรือพรรคการเมืองใดก็ได้ ผู้สมัครรับเลือกตั้งก็มีสิทธิที่จะเลือกสังกัดพรรคการเมืองที่ตนเองชอบก็ได้ ไม่มีการบังคับ พรรคการเมืองที่เสนอตัวเข้าแข่งขันอย่างน้อยสองพรรคขึ้นไป เพราะการที่ประชาชนจะต้องเลือกผู้ปกครองจากพรรคการเดียว หรือกลุ่มบุคคลเดียวโดยไม่ได้เปรียบเทียบกับบุคคล หรือกลุ่มบุคคลอื่น การเลือกตั้งนั้นก็ไม่มีความหมาย และไม่ได้ตอบสนองความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง

2. หลักการเลือกตั้งตามกำหนดเวลา หมายความว่า การเลือกตั้งจะต้องมีกำหนดระยะเวลาที่แน่นอนไว้ เช่น กำหนดให้มีการเลือกตั้งทุก 4 ปี หรือ 5 ปี เป็นต้น

3. หลักการเลือกตั้งอย่างบริสุทธิ์ยุติธรรม หมายถึง การเลือกตั้งที่เป็นไปตามตัวบทกฎหมาย ไม่มีคดโกง หรือใช้อิทธิพล เงินทอง หรืออำนาจ หน้าที่ ในการบังคับ ซื้อคะแนนเสียงเพื่อตนเอง และหมู่คณะ

4. หลักการใช้สิทธิเลือกตั้งอย่างเสมอภาค หมายถึง การให้สิทธิแก่ประชาชนโดยไม่มีการกีดกัน หรือจำกัดสิทธิบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นพิเศษ เพราะความแตกต่างทางฐานะเศรษฐกิจสังคม ผิวดำ ผิวขาว หญิง ชาย ยากจน ร่ำรวย ทุกคนมีสิทธิลงคะแนนเสียงคนละหนึ่งคะแนน และคะแนนเสียงทุกคะแนนมีน้ำหนักเท่ากัน

5. หลักการออกเสียงโดยทั่วไป หมายถึง การเปิดโอกาสให้มีการออกเสียงเลือกตั้งอย่างทั่วถึงแก่ประชาชนทุกหมู่เหล่า เว้นแต่กรณีที่มีข้อจำกัดอันเป็นที่รับรองโดยทั่วไป เด็กเยาวชนที่อายุยังไม่ครบ 18 ปีบริบูรณ์ บุคคลวิกลจริต หรือมีจิตบกพร่อง เป็นต้น

6. หลักการลงคะแนนลับ หมายถึง การออกเสียงเลือกตั้งของประชาชน ถือเป็นสิทธิของผู้เลือกตั้งโดยเด็ดขาด สิทธินี้จะได้รับการพิทักษ์ปกป้องก็โดยการลงคะแนนลับ ผู้ออกเสียงไม่จำเป็นต้องบอกว่าตนเลือกใคร ทั้งนี้เพื่อให้การเลือกตั้งเป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม ปราศจากการขู่บังคับจากอิทธิพลใด ๆ ที่จะมีผลต่อเสรีภาพและความปลอดภัยของผู้เลือกตั้ง (สุขุม นวลสกุล, 2521)

การตัดสินใจรวมถึงการตัดสินใจเลือกตั้ง นักวิชาการได้ให้ ความหมายที่ควรค่าแห่งการศึกษาไว้หลายท่าน ตัวอย่างเช่น “การพิจารณาโดยใช้ข้อมูล หลักการและเหตุผล วิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนในการหาทางเลือกที่ดีที่สุด เหมาะสมที่สุด จากหลายทางเลือกที่สามารถตอบสนองเป้าหมายของหน่วยงานอย่างมีประสิทธิภาพ” (ภัทรวดี แก้วประดับ, 2546)

“การพิจารณาทางเลือกที่ดีที่สุด จากทางเลือกหลาย ๆ ทาง ผู้นำต้องตัดสินใจด้วยหลักเหตุผลเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติ ซึ่งการตัดสินใจดังกล่าวจะเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ” (กวี วงศ์พุฒ, 2539)

จากแนวคิดนักวิชาการที่ได้ให้ความหมายของการตัดสินใจไว้ข้างต้น พอสรุปองค์ประกอบของการตัดสินใจได้ว่า ประกอบด้วย 3 ปัจจัย ได้แก่

1. ปัจจัยตัวผู้ตัดสินใจ โดยผู้ตัดสินใจมีความสามารถในการประเมินคุณค่าประโยชน์ หรือความสำคัญของทางเลือกแต่ละอย่าง

2. ปัจจัยทางเลือก โดยผู้ตัดสินใจต้องมีทางเลือกมากกว่า 1 ทางเลือก ซึ่งถ้ามีทางเลือกเพียงทางเดียวก็ไม่จำเป็นต้องตัดสินใจเลือก

3. ผลทางเลือกในอดีตจะขึ้นอยู่กับการเลือก ซึ่งผลการเลือกแต่ละอย่างจะแตกต่างและไม่เท่ากันตามสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

การตัดสินใจเกี่ยวกับการเลือกตั้ง จากการศึกษาเรื่องอิทธิพลในการตัดสินใจก่อนที่จะมีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ได้ทราบว่ามีอิทธิพลดังกล่าวแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 อิทธิพลในการตัดสินใจเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร คือ ขั้นตอนที่จะได้รับข่าวเกี่ยวกับการเลือกตั้ง ซึ่งจะเริ่มจากการที่ประชาชนผู้ลงคะแนนเสียงได้รับข่าวสารการเลือกตั้ง การสมัครรับเลือกตั้ง ข่าวสารเกี่ยวกับตัวผู้สมัครรับเลือกตั้ง และนโยบายต่าง ๆ ของพรรคการเมืองผู้สมัครรับเลือกตั้ง โดยผ่านสื่อในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งเกี่ยวกับผู้สมัครรับเลือกตั้งหรือเกี่ยวกับพรรคการเมืองที่ส่งผู้สมัครรับเลือกตั้ง ประชาชนผู้ลงคะแนนเสียงจะนำข่าวสารนั้นมาเป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งที่จะลงคะแนนให้

ขั้นตอนที่ 2 อิทธิพลในการสร้างหลักเกณฑ์ในการตัดสินใจเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เมื่อผู้ลงคะแนนเสียงได้รับข่าวสารต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวผู้สมัคร และนโยบายของพรรคการเมืองที่ผู้รับสมัครรับเลือกตั้งสังกัดอยู่ ผู้ลงคะแนนเสียงจะสร้างหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกว่าจะให้ความสำคัญกับคุณสมบัติส่วนตัวของผู้สมัคร หรือจะให้ความสำคัญกับนโยบายพรรคการเมืองเมื่อได้สร้างเกณฑ์แล้ว ประชาชนผู้ลงคะแนนเสียงจะเริ่มประเมินข่าวสารต่าง ๆ เปรียบเทียบให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์หรือจุดมุ่งหมายของตน

ขั้นตอนที่ 3 อิทธิพลในการประเมินและจัดลำดับผู้สมัครเลือกตั้ง เมื่อผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกและตัดสินใจไว้แล้ว ผู้เลือกลงคะแนนเสียงเลือกตั้งจะประเมินผู้สมัครรับเลือกตั้งแต่ละคนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังกล่าวแล้ว ผู้สมัครรับเลือกตั้งแต่ละคนสมควรจะได้รับการประเมินเท่าไหร่ตามหลักเกณฑ์ที่วางไว้

ขั้นตอนที่ 4 อิทธิพลจากการตัดสินใจลงคะแนนเสียงให้กับผู้รับสมัครที่มีคะแนนรวมสูงสุดจากการประเมิน ในการตัดสินใจครั้งสุดท้ายนี้อาจมีตัวแปรอย่างอื่นเข้ามาสอดแทรก อันได้แก่ อิทธิพลของเงินทอง อามิสสินจ้างที่หัวคะแนนของผู้สมัครรับการเลือกตั้งนำมาแจกจ่ายให้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเหตุผล และหลักเกณฑ์ของผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง (สำฤทธิ์ ราชสมณะ,2530)

นอกจากนี้การศึกษาหลักการกำหนดพิจารณาลงคะแนนเสียงเลือกตั้งยังมีความสัมพันธ์กับปัจจัย ดังต่อไปนี้

1. สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม กับอิทธิพลที่มีผลต่อการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งมีความสนใจทางการเมืองน้อย จะตัดสินใจโดยไม่อิงกับประเด็นนโยบายทางการเมือง ด้านการชักจูงโน้มน้าวและอามิสสินจ้างจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

2. ความสัมพันธ์ทางการเมืองกับอิทธิพลที่มีต่อการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งพบว่า ผู้ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเกือบครึ่งหนึ่งใช้เกณฑ์ในการเลือกโดยคำนึงถึงระหว่างตัวผู้สมัครกับพรรคการเมืองอย่างละครึ่งคละกันไป ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจลงคะแนนเสียงอย่างเห็นได้ชัด ได้แก่ อาชีพ รายได้ และการศึกษา ส่วนที่อยู่อาศัยและเพศนั้นมีอิทธิพลในบางกรณี ผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำมักจะตัดสินใจในวันเลือกตั้ง ส่วนผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงมักจะตัดสินใจก่อนวันเลือกตั้ง และไม่เปลี่ยนแปลงการตัดสินใจโดยง่าย

3. สภาพแวดล้อมของช่วงเวลากับอิทธิพลที่มีต่อการตัดสินใจลงคะแนนเสียงเลือกตั้งพบว่า ผู้ลงคะแนนเสียงประมาณหนึ่งในสี่ เลือกผู้สมัครโดยคำนึงถึงความนิยมของพรรคการเมืองเป็นเกณฑ์สำคัญ ส่วนที่เหลือเป็นการพิจารณาเลือกบุคคลโดยคำนึงถึงความเป็นคนท้องถิ่น มีศักยภาพที่จะสามารถช่วยเหลือท้องถิ่นได้ มีความรู้ ความสามารถ แจกข้าวของเงินทอง และหาเสียงเป็นที่ประทับใจ นอกจากนี้ผู้นำท้องถิ่น ได้แก่ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เพื่อนฝูง ญาติพี่น้อง และครูยังมีอิทธิพลต่อ ผู้ลงคะแนนเสียงที่มีสภาพเศรษฐกิจต่ำ (พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว, 2534)

2.5 แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

2.5.1 ความหมายของทัศนคติ นักวิชาการหลายท่านให้ความหมายของทัศนคติไว้ ดังนี้

สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ (2553 หน้า 64) ได้นิยามคำว่าทัศนคติไว้ว่า เป็นผลการผสมผสานของความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ ความคิดเห็น ความรู้ และความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่ง

ใดสิ่งหนึ่งของคนใดคนหนึ่ง สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งออกมาในรูปการประเมินค่าอันอาจเป็นไปในทางยอมรับหรือปฏิเสธก็ได้ และความรู้สึกเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งขึ้น ชิฟแมน และคานุค (Shiffman & Kanuk, 1980, p.120) อ้างถึงใน ฉัตรยาพร เสมอใจ, 2550 หน้า 103) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่บุคคลเรียนรู้เพื่อให้มีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับลักษณะที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยทัศนคติของบุคคลจะสะท้อนมุมมองที่เขามีต่อสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นคน สิ่งของ สถานการณ์ หรือสถาบัน

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ สมชาย หิรัญกิตติ และธนวรรณ ตั้งสินทรัพย์ศิริ (2550 หน้า 276) กล่าวว่า ทัศนคติ คือ การประเมินหรือการตัดสินใจเกี่ยวกับความชอบหรือไม่ชอบวัตถุ คน หรือ เหตุการณ์ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง หรือเป็นแนวโน้มของบุคคลที่แสดงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นบุคคล กลุ่มคน ความคิด หรือสิ่งของก็ได้ โดยมีความรู้สึกหรือความเชื่อเป็นพื้นฐาน

พงศ์ หรดาล (2540 หน้า 42) ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ คือ ความรู้สึกท่าที ความคิดเห็น และพฤติกรรมของคนงานที่มีต่อเพื่อนร่วมงาน ผู้บริหาร กลุ่มคน องค์กรหรือสภาพแวดล้อมอื่น ๆ โดยการแสดงออกในลักษณะของความรู้สึกหรือท่าทีในทางยอมรับหรือปฏิเสธ

ณัฏฐพันธ์ เขจรนันทน์ (2551 หน้า 43) ได้นิยามคำว่าทัศนคติ ไว้ว่า เป็นความโน้มเอียงทางบวกหรือลบที่บุคคลจะตอบสนองต่อเป้าหมายบุคคลหรือเหตุการณ์ ทัศนคติจะสะท้อนความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและอยู่รอบตัวเขา เช่น ตนเอง ครอบครัว งาน เพื่อนร่วมงาน และสังคม เป็นต้น โดยที่บุคคลอาจจะแสดงออกด้วยความตั้งใจหรือความเคยชินทัศนคติจึงมีลักษณะเป็นระดับความรู้สึกทางจิตวิทยาที่เรามีต่อสิ่งต่าง ๆ และจะเห็นได้จากปฏิกิริยาโต้ตอบว่าชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งเป็นระดับทางจิตวิทยาของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ระดับความชอบ (Affection) เป็นทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสภาพแวดล้อมและบุคคลอื่น ซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ โดยมิได้คำนึงถึงเหตุผลเป็นหลัก ไม่สามารถบอกเหตุผลได้ซึ่งอาจเกิดอคติบางประการก็ได้

2. ระดับที่มีการพิจารณา (Cognition) เป็นทัศนคติที่เกิดขึ้นจากการประมวลข้อมูล และเหตุผลประกอบการใช้ภูมิปัญญา และวิจารณญาณของบุคคล ซึ่งบุคคลจะสามารถอธิบายสาเหตุของการแสดงทัศนคติของเขาได้ และสามารถให้เหตุผลได้ว่าทำไมจึงมีความรู้สึกเช่นนั้น

3. ระดับปฏิบัติ (Action) เป็นทัศนคติที่แสดงออกโดยการกระทำของบุคคลซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยแวดล้อม โดยมีผลทำให้เขาทำการตอบสนองอย่างเป็นรูปธรรม

2.5.2 องค์ประกอบของทัศนคติ

องค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการประกอบกัน โดยมีรายละเอียดดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์,2548 หน้า 144-145)

1. องค์ประกอบทางด้านความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นส่วนที่แสดงถึงความรู้ (Knowledge) การรับรู้ (Perception) และความเชื่อ (Beliefs) ที่ผู้บริโภคมีต่อสิ่งใด สิ่งหนึ่ง ส่วนของความเข้าใจเป็นส่วนประกอบแรกซึ่งก็คือ ความรู้และการรับรู้ซึ่งได้มาจากการผสมกันระหว่างประสบการณ์โดยตรงต่อทัศนคติและข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากหลายแหล่งข้อมูลความรู้และผลกระทบต่อการรับรู้นี้จะกำหนดความเชื่อถือ ซึ่งหมายถึงสภาพด้านจิตใจที่สะท้อนความรู้เฉพาะอย่างของบุคคลและการประเมินเกี่ยวกับความคิด บุคคล สิ่งของหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component) เป็นส่วนที่สะท้อนถึงอารมณ์ (Emotion) หรือความรู้สึก (Feeling) ของผู้บริโภคที่มีต่อความคิดหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งสภาพอารมณ์จะสามารถเพิ่มประสบการณ์ด้านบวก (Positive) หรือด้านลบ (Negative) ซึ่งประสบการณ์จะมีผลกระทบด้านจิตใจ วิธีกรปฏิบัติที่ใช้วัดการประเมินผลอาศัยเกณฑ์การให้คะแนนความพึงพอใจดีหรือไม่ดีเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

3. องค์ประกอบทางด้านพฤติกรรม (Behavior Component) เป็นส่วนที่สะท้อนถึงความน่าจะเป็นหรือแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรม การปฏิบัติหรือปฏิกิริยาของผู้บริโภคด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งต่อทัศนคติที่มีต่อสิ่งหนึ่ง

2.5.3 แหล่งอิทธิพลที่มีผลต่อการเกิดทัศนคติ

การกำหนดทัศนคติต่อบุคคล สิ่งของ หรือความคิดใดความคิดหนึ่งนั้น ได้รับอิทธิพลจากสิ่งต่าง ๆ ดังนี้ (เสรี วงษ์มณฑา, 2542 หน้า 108-110)

1. ประสบการณ์โดยตรงและประสบการณ์ในอดีต (Direct and Past Experience) ทัศนคติที่มีต่อผลิตภัณฑ์จะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากประสบการณ์ในการใช้ผลิตภัณฑ์นั้น ตัวอย่างการทดลองใช้ผลิตภัณฑ์ถือว่าเป็นประสบการณ์ตรงของผู้บริโภค ดังนั้น แม้ว่านักการตลาดจะใช้เครื่องมือสื่อสารการตลาดชี้ว่าผลิตภัณฑ์เยี่ยมยอดเท่าใดก็ตาม แต่เมื่อผู้บริโภคได้ทดลองใช้ด้วยตัวเองและพบว่าผลิตภัณฑ์มีปัญหา ผู้บริโภคก็จะไม่ซื้อผลิตภัณฑ์นั้นอีก

2. อิทธิผลจากครอบครัวและเพื่อน (Influence of Family and Friends) ครอบครัวและเพื่อนเป็นแหล่งที่สำคัญต่อการสร้างค่านิยม และความเชื่อของบุคคล ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อและการใช้สินค้าโดยเฉพาะในวัยเด็ก และวัยรุ่น

3. การตลาดแบบเจาะตรง (Direct Marketing) เป็นวิธีการซึ่งนักการตลาดใช้เครื่องมือสื่อสารการตลาดเจาะกลุ่มเป้าหมายส่วนเล็ก เพื่อให้เกิดการตอบสนองที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการซื้อ เช่น การใช้จดหมายตรง โทรศัพท์ อินเตอร์เน็ต เป็นต้น เครื่องมือนี้จะช่วยให้

นักการตลาดสามารถกำหนดกลยุทธ์ได้เหมาะสมกับความต้องการของแต่ละบุคคล และสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายและเกิดผลกระทบ (Impact) ได้ดีกว่าการตลาดมวลชน

4. การเปิดรับต่อสื่อมวลชน (Exposure to Mass Media) สื่อมวลชนต่าง ๆ เช่น การโฆษณา การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สื่อเหล่านี้เป็นแหล่งข้อมูลที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดทัศนคติ

2.5.4 การวัดทัศนคติ

มาตราวัดทัศนคติที่ใช้ในการวิจัยมีอยู่หลายชนิดแต่ในที่นี้ขอกล่าว 2 ชนิด คือ (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2546 หน้า 222)

1. วิธีของเทอร์สโตน มาตราวัดทัศนคติกำหนดช่วงความรู้สึกของคนที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็น 11 ช่วง จากน้อยที่สุดจนถึงมากที่สุด แต่ละช่วงมีระยะห่างเท่า ๆ กันข้อความที่บรรจุในมาตราวัดจะต้องนำไปให้ผู้ตัดสินพิจารณาว่าควรอยู่ในตำแหน่งใดของมาตรา แต่ละข้อความก็ต้องหาค่าประจำข้อความค่าระดับ (Scale value-S) และค่าควอไทล์ (Quartile deviation-Q)

2. วิธีของลิเคิร์ท มาตราวัดทัศนคติตามวิธีของลิเคิร์ท กำหนดช่วงความรู้สึกของคนเป็น 5 ช่วง 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้อความที่บรรจุในมาตราวัดประกอบด้วยข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งในทางดี และในทางไม่ดี และมีจำนวนพอ ๆ กัน โดยกำหนดตามวิธีให้น้ำหนัก (Arbitrary weighting method) ซึ่งเป็นที่นิยมใช้มากที่สุดมาตราวัดของลิเคิร์ท (Likert scale) เรียกว่า มาตราวัดเจตคติวิธีการประเมินแบบรวมค่า (Method of summated rating) มี 5 ระดับความรู้สึก

พอใจมากที่สุด 5
พอใจมาก 4
พอใจปานกลาง 3
พอใจน้อย 2
พอใจน้อยที่สุด 1

2.6. บริบทพื้นที่ที่ศึกษา

สิงหนคร เป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดสงขลา เป็นชุมชนเมืองโบราณ เคยเป็นที่ตั้งและเป็นชื่อเมืองสงขลา ในอดีตก่อนที่จะย้ายตัวเมืองสงขลามาอยู่ด้านตะวันออกของปากอ่าวทะเลสาบสงขลา (th.wikipedia.org.อำเภอสิงหนคร.สืบค้น 24 ก.ย.2556 เวลา 09.15 น.)

2.6.1 ที่ตั้งและอาณาเขต

อำเภอสิงหนครมีอาณาเขตติดต่อกับเขตการปกครองข้างเคียงดังต่อไปนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอสทิงพระ

ทิศตะวันออก จรดอ่าวไทย

ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอหาดใหญ่และอำเภอเมืองสงขลา

ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอควนเนียง และอำเภอปากพะยูนจังหวัดพัทลุง

2.6.2 ประวัติอำเภอสิงหนคร

“เมืองสิงหนคร” เมืองโบราณอันเก่าแก่ของสงขลา เล่ากันว่าเมื่อครั้งเจ้าพระยากรุงทองสร้างเมืองสทิงพระ ได้มีเมืองสิงหนครเป็นเมืองจัตวา มีนามว่า “เมืองคชราชา” เมื่อพูดถึงตำนานที่มาของชื่อเมืองก็มีเรื่องเล่าอยู่ว่า เมื่อครั้งเจ้าพระยากรุงทองได้เดินล่องป่าไปยังทิศใต้ ได้พบกับช้างลักษณะดี ตรงตามลักษณะพราหมณ์ จึงนำช้างเชือกนั้นมาผูกเป็นช้างประจำเมือง ต่อมามีการตั้งชื่อเมืองตามช้างเชือกนั้นว่า “คชราชา” ซึ่งแปลว่า “ช้างของพระราชา” ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 1899 ในสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 ไม่ปรากฏชื่อของเจ้าเมืองในยุคแรกเริ่ม แต่ปรากฏครั้งแรกในปี พ.ศ. 2146 นั่นคือ ต่วนกูดะโต๊ะ โมกอลล์ (ดาโต๊ะ โมกอล) ที่ปกครองเมืองสิงขระนครในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2146 - 2163 ตามที่ได้มีการบันทึกในประวัติศาสตร์ของสยามและชาวต่างชาติ โดยมีการพูดถึงเจ้าเมืองสงขลาหัวเขาแดงว่าเป็นชาวมุสลิมจากดินแดนชวา (ค้นคว้าเมื่อ 20 ธันวาคม 2565)

ในระยะแรกเจ้าเมืองสิงขระนครยอมเป็นเมืองขึ้นกับอยุธยา โดยทำกิจการแลกเปลี่ยนสินค้าระดับนานาชาติทำการค้าขายกับประเทศมหาอำนาจอย่าง อังกฤษ โปรตุเกส ฝรั่งเศส จีน อินเดีย และฮอลันดา บันทึกประวัติศาสตร์ของหลาย ๆ ประเทศ ได้มีการกล่าวถึงเมืองสิงขระนครเอาไว้ เรียกได้ว่าเป็นยุคที่ดินแดนแห่งนี้รุ่งเรืองถึงขีดสุด นานาประเทศหวังที่จะเข้ามาเป็นคู่ค้าแบบผูกขาดกับเมืองสิงขระนคร เมืองสิงขระนครได้มีการปรับเปลี่ยนและพัฒนาเดินหน้าอย่างรวดเร็ว และเพื่อสร้างความปลอดภัยและความมั่นใจต่อผู้ค้านานาประเทศ เมืองสิงขระนครได้สร้างป้อมปราการที่แข็งแกร่งที่สุดขึ้น มีการสร้างกำแพงเมือง ป้อมปืนใหญ่ และประตูเมือง จนทำให้สิงขระนครได้ชื่อว่าเมืองท่าที่มีป้อมปราการแข็งแรงที่สุดในภาคใต้

ภายหลังจากความรุ่งเรือง ประกอบกับกรุงศรีอยุธยาเปลี่ยนแผ่นดิน สุลต่านสุไลมานจึงประกาศอิสรภาพจากกรุงศรีอยุธยาและสถาปนาตนเองเป็น "สุลต่าน" เป็นรามาธิบดีแห่งสิงขระนคร ในช่วงสมัยของพระเจ้าปราสาททอง โดยพระองค์ได้ส่งทัพมาตีเมืองสิงขระนครหลายครั้งหลายครา แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เนื่องจากเมืองแห่งนี้มีป้อมปราการที่แข็งแรง และตั้งอยู่ชัยภูมิที่เหนือกว่า ดังหลักฐานจากข้อเขียนของ วัน วลิต (Van Vliet) ผู้แทนบริษัท Dutch East India Co., Ltd. ประจำกรุงศรีอยุธยา ซึ่งเคยเดินทางมาเยือนเมืองสิงขระนคร เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2185 ได้เขียนรายงานไว้ว่า “พระเจ้าปราสาททองได้เคยส่งกองเรือจากกรุงศรีอยุธยามาร่วมกับกองทัพเมืองนครศรีธรรมราช (ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของสิงขระนคร) ทำการโจมตีสิงขระนครถึงสองครั้งในช่วงเวลาเพียงสองปี แต่ต้องประสบความพ่ายแพ้ไปทั้งสองครั้ง” แต่ในที่สุดเมืองแห่งนี้ก็ถูกตีแตกโดยกองทัพของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช โดยมีพระบรมราชโองการยุบเมืองสุลต่าน ณ หัวเขาแดง กวาดต้อน

กองกำลังและชาวบ้านลงเรืออพยพไป สิ้นสุดความรุ่งเรืองเมืองสิงขระนครในที่สุด ก่อนที่จะย้ายตัวเมืองสงขลามาอยู่ด้านตะวันออกของปากอ่าวทะเลสาบสงขลาซึ่งเป็นที่ตั้งของเทศบาลนครสงขลาในปัจจุบัน

เมื่อปี พ.ศ. 2530 นายบัญญัติ จันทน์เสนะ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ครั้งดำรงตำแหน่งนายอำเภอเมืองสงขลา ร่วมกับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และราษฎรฝั่งเขาแดง รวม 11 ตำบล ได้พิจารณาว่าสภาพทางภูมิศาสตร์ ลักษณะความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ แนวโน้มมีความเจริญในอนาคต และความเห็นชอบของคณะกรรมการหมู่บ้าน สภาตำบล หัวหน้าส่วนราชการประจำอำเภอ จังหวัด สภาจังหวัด สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และกระทรวงมหาดไทย จึงได้ประกาศเขตท้องที่อำเภอเมืองสงขลาแยกพื้นที่ตำบลหัวเขา ตำบลสทิงหม้อ ตำบลชิงโค ตำบลทำนบ ตำบลป่าขาด ตำบลปากรอ ตำบลชะแล้ ตำบลรำแดง ตำบลบางเขียด ตำบลวัดขนุน และตำบลม่วงงาม ของอำเภอเมืองสงขลา ได้แบ่งพื้นที่การปกครองออกมาตั้งเป็น กิ่งอำเภอสิงหนคร ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยลงวันที่ 27 มกราคม พ.ศ. 2531 โดยมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ 5 กุมภาพันธ์ ปีเดียวกัน เป็นกิ่งอำเภอที่แยกโดยมีตำบลมากที่สุดถึง 11 ตำบล และต่อมาได้มีพระราชกฤษฎีกายกฐานะขึ้นเป็น อำเภอสิงหนคร ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยลงวันที่ 11 มิถุนายน พ.ศ. 2534 โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 19 มิถุนายน ปีเดียวกัน

2.6.3. ลักษณะทางภูมิศาสตร์และลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิประเทศทั่วไปของอำเภอสิงหนคร เป็นพื้นที่ราบชายฝั่งทะเล พื้นที่ค่อย ๆ ลาดต่ำลงมา ตามแนวชายฝั่งทิศตะวันออก ด้านอ่าวไทย และทิศตะวันตกด้านทะเลสาบสงขลา ส่วนทางด้านทิศใต้ พื้นที่เป็นภูเขา คือ เขาเขียว และเขาแดง ลาดต่ำลงริมฝั่งทะเล มีลักษณะยาวเรียวเป็นรูปสามเหลี่ยมยื่นสู่ทะเลสาบ มีพื้นที่ทั้งหมด 121,958 ไร่ เป็นพื้นที่ราบ 58,685 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 48.12% ของพื้นที่ทั้งหมด

2.6.4. สภาพภูมิอากาศ

มี 2 ฤดูกาล คือ ฤดูร้อนและฤดูฝน

1. ฤดูร้อน โดยเริ่มตั้งแต่เดือนมกราคม ถึงเดือนมิถุนายน ระยะนี้เป็นช่วงของฤดูมรสุม หลังจากสิ้นฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือแล้วอากาศเริ่มร้อนและมีอากาศร้อนจัดในเดือนเมษายนแต่ไม่ร้อนมากนัก เนื่องจากอยู่ใกล้ทะเลทำให้อากาศร้อนเบาบางลง

2. ฤดูฝน โดยเริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ถึงเดือนธันวาคม ซึ่งฤดูฝนแบ่งได้เป็น 2 ช่วง คือ

- มรสุมตะวันตก จะเริ่มตั้งแต่เดือน พฤษภาคม ถึงกลางเดือนกันยายน
- มรสุมตะวันออก เริ่มตั้งแต่กลางเดือนตุลาคม ถึงเดือนธันวาคม

2.6.5. การแบ่งเขตการปกครอง

2.6.5.1 การปกครองส่วนภูมิภาค

อำเภอสิงหนครแบ่งพื้นที่การปกครองออกเป็น 11 ตำบล 77 หมู่บ้าน ได้แก่

1.ชิงโค (Ching Kho) จำนวน 10 หมู่บ้าน

2.สทิงหม้อ (Sathing Mo) จำนวน 6 หมู่บ้าน

3.ทำนบ (Thamnop) จำนวน 7 หมู่บ้าน

4.รำแดง (Ram Daeng) จำนวน 7 หมู่บ้าน

5.วัดขนุน (Wat Khanun) จำนวน 8 หมู่บ้าน

6.ชะแล้ (Chalae) จำนวน 5 หมู่บ้าน

7.ปากรอ (Pak Ro) จำนวน 6 หมู่บ้าน

8.ป่าขาด (Pa Khat) จำนวน 5 หมู่บ้าน

9.หัวเขา (Hua Khao) จำนวน 8 หมู่บ้าน

10.บางเขียด (Bang Khiat) จำนวน 5 หมู่บ้าน

11.ม่วงงาม (Muang Ngam) จำนวน 10 หมู่บ้าน

2.6.5.2 การปกครองส่วนท้องถิ่น

ท้องที่อำเภอสิงหนครประกอบด้วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 10 แห่ง ได้แก่

1. เทศบาลเมืองสิงหนคร ครอบคลุมพื้นที่หมู่ 1–4, 5 (บางส่วน), 6 (บางส่วน) ตำบลชิงโค ตำบลสทิงหม้อทั้งตำบล หมู่ 1 (บางส่วน), 3 (บางส่วน) ตำบลทำนบ และตำบลหัวเขาทั้งตำบล

2. เทศบาลเมืองม่วงงาม ครอบคลุมพื้นที่ตำบลม่วงงามทั้งตำบล

3. เทศบาลตำบลชะแล้ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลชะแล้ทั้งตำบล

4. องค์การบริหารส่วนตำบลชิงโค ครอบคลุมพื้นที่หมู่ 5 (บางส่วน), 6 (บางส่วน), 7 – 10 ตำบลชิงโค (เฉพาะนอกเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร)

5. องค์การบริหารส่วนตำบลทำนบ ครอบคลุมพื้นที่หมู่ 1 (บางส่วน), 2, 3 (บางส่วน), 4 – 7 ตำบลทำนบ (เฉพาะนอกเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร)

6. องค์การบริหารส่วนตำบลรำแดง ครอบคลุมพื้นที่ตำบลรำแดงทั้งตำบล

7. องค์การบริหารส่วนตำบลวัดขนุน ครอบคลุมพื้นที่ตำบลวัดขนุนทั้งตำบล

8. องค์การบริหารส่วนตำบลปากรอ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลปากรอทั้งตำบล

9. องค์การบริหารส่วนตำบลป่าขาด ครอบคลุมพื้นที่ตำบลป่าขาดทั้งตำบล

10. องค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด ครอบคลุมพื้นที่ตำบลบางเขียดทั้งตำบล

2.6.6. จำนวนครัวเรือน มีทั้งสิ้น 52,540 ครัวเรือน

จำนวนประชากรทั้งหมด เพศชาย 37,777 คน

เพศหญิง 42,116 คน

รวม 79,893 คน

2.6.7. ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

ชาย 29,899 คน

หญิง 32,052 คน

รวม 61,951 คน

**ข้อมูลสถิติประชากร เมื่อวันที่ 15 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2560

2.6.8. สภาพสังคม

ประชากรของอำเภอสิงหนคร นับถือศาสนาพุทธประมาณ 76% และนับถือศาสนาอิสลามและอื่น ๆ ประมาณ 24% ของประชากรทั้งหมด

มีสถานศึกษาในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสงขลา เขต 1 อำเภอสิงหนคร ประกอบด้วย

- ระดับประถมศึกษา 35 แห่ง
- ระดับมัธยมศึกษา 2 แห่ง
- เอกชน 2 แห่ง
- ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัดและมัสยิด 9 แห่ง
- วิทยาลัย 1 แห่ง

2.6.9. สภาพเศรษฐกิจ

ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพการเกษตร ทำนา รองลงมาได้แก่ ประมงชายฝั่ง เลี้ยงปลาในกระชัง เลี้ยงสัตว์ ปลูกพืช ทำน้ำตาลโตนดและผลิตภัณฑ์จากตาลโตนด มีโรงงานและสถานประกอบการอาชีพอุตสาหกรรม ดังนี้

1. บริษัท โกลคอยน์ จำกัด เป็นโรงงานผลิตอาหารกุ้ง
2. บริษัท ไทยยูเนียน จำกัด เป็นโรงงานผลิตอาหารทะเล
3. บริษัท เจ้าพระยาท่าเรือสากล จำกัด
4. บริษัท ส.โชคเจริญอุตสาหกรรมน้ำแข็ง จำกัด ผลิตน้ำแข็ง
5. บริษัท อควาสตาร์ฟูดส์ จำกัด
6. คลังปิโตรเลียม เป็นโรงงานคลังน้ำมัน
7. บริษัท ซีเวลท์ จำกัด
8. บริษัท อมฤต จำกัด

9. บริษัท ปตท.สำรวจและผลิตปิโตรเลียม จำกัด (มหาชน)

2.6.10. พรรคการเมืองในอำเภอสิงหนคร

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ได้ประกาศแบ่งเขตการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดสงขลา แบ่งเป็น 8 เขตเลือกตั้ง โดยในเขตอำเภอสิงหนครได้แบ่งเขตการเลือกตั้งเป็น 2 เขตการเลือกตั้งคือ เขตเลือกตั้งที่ 4 อำเภอสิงหนคร (เฉพาะตำบลบางเขียด ตำบลม่วงงาม ตำบลวัดขนุน ตำบลรำแดง และตำบลชะแล้) และเขตเลือกตั้งที่ 5 อำเภอสิงหนคร (เฉพาะตำบลปากรอ ตำบลป่าขาด ตำบลทำนบ ตำบลชิงโค ตำบลหัวเขา และตำบลสทิงหม้อ)

เขตเลือกตั้งที่ 4 อำเภอสิงหนคร (เฉพาะตำบลบางเขียด ตำบลม่วงงาม ตำบลวัดขนุน ตำบลรำแดง และตำบลชะแล้) ประกอบด้วย

1. พรรคพลังประชารัฐได้ส่งผู้สมัครคือ ร้อยตำรวจเอก อรุณสวัสดี
2. พรรคประชาธิปัตย์ได้ส่งผู้สมัครคือ ชัยวุฒิ ผ่องแผ้ว
3. พรรคอนาคตใหม่ได้ส่งผู้สมัครคือ อมรเทพ สังข์น้อย
4. พรรคภูมิใจไทยได้ส่งผู้สมัครคือ ณัฐวุฒิ แสงศรีคำ
5. พรรคเสรีรวมไทยได้ส่งผู้สมัครคือ พลอยรำไพ แก้วแสงอ่อน
6. พรรคชาติพัฒนาได้ส่งผู้สมัครคือ จรัญ อรุณพันธุ์
7. พรรคประชาชาติได้ส่งผู้สมัครคือ ปรีชา บำรุงผล
8. พรรคเพื่อธรรมได้ส่งผู้สมัครคือ นิคม อยู่ทอง
9. พรรคพลังท้องถิ่นไทได้ส่งผู้สมัครคือ จำรัส วงศ์สวัสดิ์
10. พรรคเศรษฐกิจใหม่ได้ส่งผู้สมัครคือ วิศิษฏ์ ธรรมโม
11. พรรครวมพลังประชาชาติไทยได้ส่งผู้สมัครคือ จตุรเดช พรหมจุติ
12. พรรคชาติพัฒนาได้ส่งผู้สมัครคือ กันตินันท์ วัชระวรพงศ์
13. พรรคทางเลือกใหม่ได้ส่งผู้สมัครคือ วิโรจน์ นิลสุพรรณ
14. พรรคคลองไทยได้ส่งผู้สมัครคือปรียา เกื้อสกุล
15. พรรคครูไทยเพื่อประชาชนได้ส่งผู้สมัครคือ อนันต์ พรหมยา
16. พรรคเพื่อชาติได้ส่งผู้สมัครคือ กลุนิจ กีรติดวงจันทร์
17. พรรคพลเมืองไทยได้ส่งผู้สมัครคือบุญโชค ธนเวชโสภณ
18. พรรคพลังชาติไทยได้ส่งผู้สมัครคือ ธนงค์ ไสยสิทธิ์
19. พรรคไทยรักไทยได้ส่งผู้สมัครคือ กฤตชัย เกตุเหมือน
20. พรรคไทยศรีวิไลได้ส่งผู้สมัครคือ พิเชษฐ์ แก้วจังหวัด
21. พรรคพลังไทสร้างชาติได้ส่งผู้สมัครคือ คณิต เสียงดัง
22. พรรคภราดรภาพได้ส่งผู้สมัครคือ พันเอกสมโชค ภู่ภิรมย์

23. พรรคประชานิยมได้ส่งผู้สมัครคือชุติกาญจน์ แขวงขาว
24. พรรคพลังสังคมได้ส่งผู้สมัครคือ ตรีทกานต์ พิจิตบรรจง
25. พรรครักษ์ผืนป่าประเทศไทยได้ส่งผู้สมัครคือ จรัส ขุนสวัสดิ์
26. พรรคแผ่นดินธรรมได้ส่งผู้สมัครคือ นรุตม์ชัย สอนคง
27. พรรคประชาภิวัฒน์ได้ส่งผู้สมัครคือ เอื้อมพร บุญมรกต
28. พรรคเพื่อแผ่นดินได้ส่งผู้สมัครคือ เกษม ขวัญแก้ว
29. พรรคภาคีเครือข่ายไทยได้ส่งผู้สมัครคือ อาภรณ์ ทองเมือง
30. พรรคผึ้งหลวงได้ส่งผู้สมัครคือ สนั่นศักดิ์ ยุทธการ
31. พรรคแทนคุณแผ่นดินได้ส่งผู้สมัครคือ ชวภณ ดำรงสันหนู
32. พรรคไทยรักธรรมได้ส่งผู้สมัครคือ เทียนชัย พรหมเวช
33. พรรคภูมิพลังเกษตรกรไทยได้ส่งผู้สมัครคือ ดวงฤทัย ชัยแก้ว
34. พรรคถิ่นกาขาวชาววิไลได้ส่งผู้สมัครคือ พงศ์ศักดิ์ สุวรรณรัตน์
35. พรรคพลังปวงชนไทยได้ส่งผู้สมัครคือสุบัน สุวรรณรัตน์
36. พรรคประชาธรรมไทยได้ส่งผู้สมัครคือ ฐกรท์เปรม เอกภัทร์
37. พรรคมหาชนได้ส่งผู้สมัครคือ สุพัตรา ขำสาสดี
38. พรรคไทยรักษาชาติได้ส่งผู้สมัครคือ ดาบตำรวจสมศักดิ์ แสงประดับ

เขตเลือกตั้งที่ 5 อำเภอสิงหนคร (เฉพาะตำบลปากรอ ตำบลป่าขาด ตำบลทำนบ ตำบลชิงโค ตำบลหัวเขา และตำบลสทิงหม้อ)

1. พรรคประชาธิปัตย์ได้ส่งผู้สมัครคือ เดชอิศม์ ขาวทอง
2. พรรคพลังประชารัฐได้ส่งผู้สมัครคือ สมชาย เล่งหลัก
3. พรรคอนาคตใหม่ได้ส่งผู้สมัครคือ อนุชิต พุทธโร
4. พรรคประชาชาติได้ส่งผู้สมัครคือ หมุดตะ เหล็บ
5. พรรคภูมิใจไทยได้ส่งผู้สมัครคือ จิระยุทธ์ ร่วมสุข
6. พรรครวมพลังประชาชาติไทยได้ส่งผู้สมัครคือ ปรีชา สุขเกษม
7. พรรคเศรษฐกิจใหม่ได้ส่งผู้สมัครคือ ศิวกร วะคีมัน
8. พรรคพลังท้องถิ่นไทได้ส่งผู้สมัครคือ ธวัช หนูดำ
9. พรรคความหวังใหม่ได้ส่งผู้สมัครคือ สายัญห์ แก้วไฟ
10. พรรคชาติพัฒนาได้ส่งผู้สมัครคือ พรพักตร์ คำมณี
11. พรรคประชานิยมได้ส่งผู้สมัครคือ อ่าสัน บูละ
12. พรรคเพื่อธรรมได้ส่งผู้สมัครคือ สุภัทร ภัทรนิตย์
13. พรรคเพื่อชาติได้ส่งผู้สมัครคือ ประพนธ์ บุญวรรโณ

14. พรรคคลองไทยได้ส่งผู้สมัครคือ คล่อง หลุมเฟ็ต
15. พรรคไทยศรีวิไลได้ส่งผู้สมัครคือ จำปาขาว ศิริมุสิกะ
16. พรรคพลังไทสร้างชาติได้ส่งผู้สมัครคือ บุญญาพร ชูช่วย
17. พรรคภาคีเครือข่ายไทยได้ส่งผู้สมัครคือ นูรุดดีน ยอดดำ
18. พรรคประชาธรรมไทยได้ส่งผู้สมัครคือสถิตย์ สงรักษ์
19. พรรคพลังชาติไทยได้ส่งผู้สมัครคือ ร้อยตำรวจโทเสนอ ลองพิชัย
20. พรรคไทรักธรรมได้ส่งผู้สมัครคือ ปิยะนุช หมวดช่วย
21. พรรคครูไทยเพื่อประชาชนได้ส่งผู้สมัครคือ พิพัฒน์ ศรีบุญแก้ว
22. พรรครักษ์ผืนป่าประเทศไทยได้ส่งผู้สมัครคือ กรวิศิษฐ์ บุปผะโพธิ์
23. พรรคถิ่นกาขาวชาววิไลได้ส่งผู้สมัครคือ สมโภช แท่นทอง
24. พรรคแผ่นดินธรรมได้ส่งผู้สมัครคือ ดาบตำรวจทศมงคล พงศ์พันธุ์
25. พรรคภราดรภาพได้ส่งผู้สมัครคือ สมใจ ภู่ภิรมย์
26. พรรคประชาภิวัฒน์ได้ส่งผู้สมัครคือ โสภา บุสโร
27. พรรคประชากรไทยได้ส่งผู้สมัครคือ นิลวรรณ สุขยะฤกษ์
28. พรรคมหาชนได้ส่งผู้สมัครคือ สุภกิจ ขุนสังข์
29. พรรคเสรีรวมไทยได้ส่งผู้สมัครคือ ดาบตำรวจ นวยม สุวรรณะ
30. พรรคไทยรักษาชาติได้ส่งผู้สมัครคือ สวัสดิ์ หลงอะหลี

2.7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา” ผู้วิจัยได้รวบรวมผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังต่อไปนี้

วารุณี ลีเลิศพันธ์ (2560) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างฐานคะแนนเสียงของพรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ทำการศึกษาเฉพาะการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ครั้งที่ 19 เดือนกันยายน พ.ศ. 2535 ถึง ครั้งที่ 26 เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2554 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) วิธีการสร้างฐานคะแนนเสียงของพรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ (2) สาเหตุที่พรรคประชาธิปัตย์สามารถสร้างความนิยมในภาคใต้ และ (3) ผลของท้องถิ่นนิยมหรือภูมิภาคนิยมที่มีต่อระบบการเมืองไทยในการสร้างฐานคะแนนเสียงของพรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ ทาการศึกษาด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารจากการทางานภาคสนาม และจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ตลอดจนใช้วิธีการสังเกตความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด จำแนกได้ 3 ส่วน ดังนี้ (1) กรรมการบริหารพรรคประชาธิปัตย์และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสังกัดพรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ (2) ประธานสาขาพรรคประชาธิปัตย์หรือแกนนาในภาคใต้ (3) ผู้นำชุมชนหรือประชาชน ในภาคใต้ ผลการวิจัยพบว่า 1.

วิธีการสร้างฐานคะแนนเสียงของพรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ที่สำคัญ คือ หลักการขายตรง โดยมีตัวแปรสำคัญ 3 ส่วน ดังนี้ (1) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ (2) สาขาพรรคและแกนนาพรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ และ (3) ผู้นำชุมชนและประชาชนในภาคใต้ ซึ่งตัวแปรทั้ง 3 ส่วน ทางานประสานกันเป็นอย่างดี มีความสัมพันธ์กันในทุกมิติ โดยมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นตัวแปรสำคัญในการลงพื้นที่พบปะพี่น้องประชาชนโดยตรง เสมือนการนาเสนอขายสินค้าตรงสู่ประชาชนในพื้นที่ ด้วยการเปิดการขาย นำเสนอตัวผู้นำพรรค นโยบายพรรค และอุดมการณ์ของพรรค เพราะพรรคที่ไม่มีทุนแบบพรรคประชาธิปัตย์ต้องอาศัยตัวบุคคลเป็นจุดขาย ให้สาขาพรรคและแกนนำเป็นตัวแทนของพรรคในการประชาสัมพันธ์ ประสานงาน ติดต่อกับผู้นำชุมชนและประชาชนในพื้นที่ เรียกได้ว่า เป็นการติดตามดูแลหลังการขาย อีกทั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สาขาพรรคและแกนนำในพื้นที่ร่วมมือกันสร้างเครือข่ายหรือแนวร่วม โดยการให้ผู้นำชุมชนและประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม ด้วยการเข้าร่วมเป็นสมาชิกพรรคและสามารถร่วมกันจัดตั้งเครือข่าย เช่น สมาคมแม่บ้านประชาธิปัตย์ องค์กรเกษตรกร เป็นต้น การสร้างเครือข่ายลักษณะนี้ทาให้พรรคได้รับความนิยม ทำให้ฐานเสียงเป็นปึกแผ่นมั่นคงแข็งแรงมากขึ้น เพราะการมีคนอยู่ทุกกลุ่ม ทุกวัฒนธรรม ถือเป็นการสร้างฐานและขยายฐานเสียงที่ดี ตัวแปรทั้งสามทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ ทำให้สามารถรักษาฐานคะแนนเสียงในภาคใต้ได้ต่อเนื่องและยาวนาน 2. สาเหตุที่ทำให้พรรคประชาธิปัตย์สามารถสร้างความนิยมในภาคใต้ มีปัจจัยที่สำคัญ 2 ปัจจัย คือ (1) ภาวะผู้นำของนายชวน หลีกภัย อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดตรังเป็นหลักสำคัญ และเป็นธงนำในการสร้างฐานเสียง ท่านเป็นแบบอย่างผู้นำที่ดี มีภาพความซื่อสัตย์สุจริต การพูดจานุ่มนวล การบริหารงานโปร่งใส ยึดหลักนิติรัฐนิติธรรม มีจุดยืนชัดเจน อีกทั้งมีผู้นำรุ่นเก่าของพรรคที่ได้รับความนิยมและความศรัทธา อาทิเช่น นายสุรินทร์ พิศสุวรรณ อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช นายสัมพันธ์ ทองสมัคร อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราชนายบัญญัติ บรรทัดฐาน อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นต้นท่านเหล่านี้ เป็นแบบอย่างผู้นำทางการเมืองที่ดี รวมถึงคนใต้มีอัตลักษณ์เฉพาะตนเป็นอีกปัจจัยสำคัญ (2) อัตลักษณ์เฉพาะตนของคนใต้ จำแนกได้ 3 ข้อดังนี้ (1) อัตลักษณ์ทางสังคม ได้แก่ อุปนิสัยใจคอ วิธีคิดและวิธีทำ เช่น คนใต้รักตายาย คนใต้รักพวกมีวัฒนธรรมการผูกญาติผูกมิตร เป็นต้น (2) อัตลักษณ์ทางเศรษฐกิจ คนใต้นิยมปลูกยางพารา และทาประมงคล้าย ๆ กันตามสภาพพื้นที่ (3) อัตลักษณ์ทางการเมือง คนใต้ มีแนวคิด แนวปฏิบัติ และมีความคิดเห็นทางการเมืองที่ค่อนข้างถึงลูกถึงคน อีกทั้งชอบการเมืองมาก ดูได้จากการที่มีร้านน้ำชาเป็นสภากาแฟไว้ถกการเมือง เป็นต้น การที่คนใต้มีความเข้าใจการเมืองลึกซึ้งเพราะได้รับการซึมซับมาตั้งแต่เด็กจากครอบครัวและจาก การแสดงหนังตะลุง มโนราห์ ถือว่าสิ่งเหล่านี้เป็นวัฒนธรรมทางการเมืองของคนใต้ รวมทั้งพรรคประชาธิปัตย์เป็นพรรคที่คนใต้รัก และหวงแหนเสมือนเป็นสมบัติจนถูกมองว่า เป็นพรรคของคนใต้ เปรียบเหมือนมรดกที่พ่อแม่ก่อนตายจะสั่งเสียลูกหลานไว้ว่า “ต้องเลือกพรรค

ประชาธิปัตย์เท่านั้น” 3.ผลของท้องถิ่นนิยมหรือภูมิภาคนิยมที่มีต่อระบบการเมืองไทย ในการสร้างฐานคะแนนเสียงของพรรคประชาธิปัตย์ในภาคใต้ ทำให้ระบบการเมืองมีเสถียรภาพอีกทั้งคนใต้มีความสนใจการเมืองสูง ติดตามความเป็นจริงของเหตุการณ์ทางการเมืองตลอดเวลา เป็นภาคที่มีการซื้อสิทธิ์ขายเสียงน้อย คะแนนเสียงที่ได้รับส่วนใหญ่เกิดจากการทำงานลงพื้นที่ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสาขาพรรค แล้วพยายามรักษาฐานคะแนนเสียงไว้จนกลายเป็นท้องถิ่นนิยมหรือภูมิภาคนิยม จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่กำหนด พบว่า การใช้นโยบายการสร้างฐาน คะแนนเสียงด้วยหลักการขายตรงนั้นอาจไม่พอ สิ่งที่พรรคประชาธิปัตย์ให้ความสำคัญเพิ่มขึ้น คือ (1) การสื่อสารยุคใหม่ที่เรียกว่า โซเชียล มีเดีย เพื่อก้าวทันยุคดิจิตอล โดยการนำมาปรับใช้กับการโฆษณาประชาสัมพันธ์ของพรรค เพื่อให้สามารถรับฟังและเข้าถึงประชาชนได้รวดเร็ว (2) นโยบาย แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ นโยบายระดับชาติ เพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศในภาพรวมทั่วทุกภูมิภาค และนโยบายระดับพื้นที่ เพื่อที่จะสามารถแก้ไขปัญหาของประชาชนได้ทุกพื้นที่ และตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างทั่วถึงและเท่าเทียม

พระจำเริญ ถาวรธมโม (มัน), กันตภณ หนูทองแก้ว (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบ้านพรุอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบ้านพรุ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 2) เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองในเขตเทศบาลเมืองบ้านพรุ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ของประชาชนที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน ต่างกัน 3) เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบ้านพรุ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ประชากรได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองบ้านพรุ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีประชากรจำนวน 16,948 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง Krejcie and Morgan ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 375 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม แบบปลายปิดและแบบปลายเปิด วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า t-test ค่า F-test และทดสอบความแตกต่างค่าคะแนนเฉลี่ยรายคู่ ด้วยวิธีการของ เชฟเฟ่ (Scheffé) ผลการวิจัยพบว่า 1) การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบ้านพรุ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย พบว่า ด้านการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดรองลงมาได้แก่ ด้านการกล่อมเกลาทางการเมือง ส่วนด้านอุดมการณ์ทางการเมืองแบบประชาธิปไตย และด้านการใช้สิทธิเลือกตั้ง มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ตามลำดับ จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และ รายได้ต่อเดือน โดยรวม อยู่ในระดับมาก 2) ผลการเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบ้านพรุ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่มี

เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และ รายได้ต่อเดือน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3)ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองบ้านพรุ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ปัญหาที่มีข้อเสนอแนะมากที่สุด คือ ด้านอุดมการณ์ทางการเมืองแบบประชาธิปไตยได้แก่ ประชาธิปไตย (อุปถัมภ์) การได้คนที่ไม่มีความสามารถอย่างแท้จริงซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาประเทศ การแข่งขันระหว่างประเทศ ความแตกต่างของคนรวยกับคนจน การโกงกินเพื่อให้ได้ทรัพย์อันเป็นเครื่องมือของระบบอุปถัมภ์ ค่านิยมทางการเมืองและอุดมการณ์แบบประชาธิปไตยยังไม่สมบูรณ์เพราะยังเป็นการสืบต่อถึงลูกหลาน ส่วนแนวทางแก้ไขปัญหา พบว่า ด้านการกล่อมเกลาทางการเมือง ได้แก่ ควรเพิ่มหลักสูตรทางการเมืองการปกครองในระดับประถมและมัธยม ควรให้ผู้เชียวชาญช่วยให้ความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชนเรื่องการเมืองในปัจจุบัน

เอกรินทร์ ต่วนศิริ,สามารถ ทองเผือ (2564) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษารูปแบบ วิธีการ และผลกระทบการเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญใหม่ กรณีศึกษาจังหวัดปัตตานี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวทางการเมืองระดับพื้นที่ในช่วงเวลาการเลือกตั้งทั่วไปปี 2562 ในจังหวัดปัตตานี เพื่อทำความเข้าใจพฤติกรรมการเมืองภายใต้กติกาใหม่ทางการเมืองที่ได้กำหนดขึ้นภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 สำหรับการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้กำหนดแนวทางการวิจัยที่เน้นการวิจัยเอกสารและการสัมภาษณ์รับฟังความคิดเห็นจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในขอบเขตพื้นที่ของการวิจัยที่ได้กำหนดเอาไว้คือ จังหวัดปัตตานี ผลจากการวิจัยในครั้งนี้พบว่า รัฐธรรมนูญใหม่ได้ส่งผลโดยตรงต่อผู้สมัครลงการเลือกตั้ง เช่น พฤติกรรมการย้ายพรรคของผู้ลงสมัครเลือกตั้งบางราย การก่อกำเนิดพรรคการเมืองใหม่ (ประชาชาติ) เพื่อมาตอบโจทย์ปัญหาในพื้นที่เป็นหลัก ผู้วิจัยพบว่า ศาสนาและวัฒนธรรมมีผลต่อรูปแบบ วิธีการหาเสียงโดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทของผู้นำศาสนาและสายสัมพันธ์ทางเครือญาติมีผลต่อพฤติกรรมของผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งโดยเฉพาะในเขตนอกเมือง และระบบอุปถัมภ์ผ่านความสัมพันธ์ที่วางระบบหัวคะแนนยังมีอิทธิผลต่อการตัดสินใจเลือกผู้แทนของประชาชน ผู้วิจัยพบว่า ผลของการตื่นตัวของคนรุ่นใหม่ในยุคของสื่อออนไลน์นั้น ทำให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งครั้งแรกตัดสินใจเลือกนโยบายพรรคและหัวหน้าพรรคเป็นปัจจัยหลักมากกว่าระบบเครือญาติหรือสายสัมพันธ์แบบเก่าในพื้นที่มีความไม่สงบส่งผลทำให้การแข่งขันทางด้านนโยบายเพื่อสันติภาพเป็นสิ่งที่ทุกพรรคการเมืองนำเสนอต่อสาธารณะ แม้ว่าจะมีแนวนโยบายที่แตกต่างกัน การเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของสื่อออนไลน์ส่งผลให้ผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งต้องปรับเปลี่ยนเพื่อให้เข้าถึงประชาชนมากขึ้น

สถาบันพระปกเกล้า (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความเคลื่อนไหวทางการเมือง และพฤติกรรมการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร2562 จังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์ คือ1.เพื่อศึกษาความเคลื่อนไหว และพฤติกรรมทางการเมืองของผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกผู้แทนราษฎรในจังหวัด

สงขลา 2. เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมทางการเมือง แบบแผนพฤติกรรมทางการเมืองของประชาชน และกลุ่มการเมืองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในจังหวัดสงขลา 3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในจังหวัดสงขลา และ 4. เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของขั้วอำนาจทางการเมือง การย้ายพรรคการเมือง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจทางการเมือง รวมทั้งการวิเคราะห์ผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในจังหวัดสงขลา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ได้แก่ 1. การสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) ผู้สมัครรับเลือกตั้งและคณะทำงานสื่อมวลชน โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง 2. การสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม (non-participation observation) เมื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งลงพื้นที่หาเสียง เปิดเวทีปราศรัย 3. การสังเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ทั้งระดับชาติและท้องถิ่น โทรทัศน์ สื่อออนไลน์หรืออินเตอร์เน็ต สื่อสังคมออนไลน์ (social media) งานวิจัยนี้ใช้แนวคิดทฤษฎีการตัดสินใจเลือกอย่างเป็นเหตุเป็นผล (rational choice theory) แทนการใช้แนวคิดอัตลักษณ์ของพรรคการเมือง (party identification) ที่ใช้อธิบายความเคลื่อนไหวทางการเมืองและพฤติกรรมการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร(ส.ส.) ของจังหวัดสงขลานับตั้งแต่การเลือกตั้ง 13 กันยายน 2535 จนถึง 3 กรกฎาคม 2554 ซึ่งพรรคประชาธิปัตย์ครองความนิยมผูกขาดทุกเขตเลือกตั้งมาโดยตลอด แต่การเลือกตั้ง 24 มีนาคม 2562 นี้ไม่สามารถอธิบายได้อีกต่อไปเนื่องจากเกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในจังหวัดสงขลาอย่างขนานใหญ่ จนส่งผลทำให้พรรคประชาธิปัตย์ซึ่งเคยมี ส.ส. ครบทุกเขตทั้ง 8 เขต ต้องสูญเสียที่นั่งได้รับเลือกตั้งเพียง 3 เขตเท่านั้น ผลการศึกษาได้ตอบวัตถุประสงค์ที่ผู้วิจัยได้วางไว้ทั้งหมดว่า บริบททางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมในการเลือกตั้งครั้งนี้ ซึ่งห่างจากการเลือกตั้งครั้งสุดท้ายถึง 8 ปี มีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีตที่ผ่านมาเป็นอย่างมาก จนส่งผลทำให้เกิดความเคลื่อนไหวทางการเมือง และนำมาสู่การเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมการเลือกตั้งของผู้มีสิทธิเลือกตั้งจังหวัดสงขลา แทนที่จะมีความผูกพันกับพรรคประชาธิปัตย์เหมือนอย่างในอดีต ตามการอธิบายของแนวคิดอัตลักษณ์ของพรรคการเมือง หรือความผูกพันพรรคการเมืองแต่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเลือกตั้งเป็นไปตามการอธิบายของแนวคิด ทฤษฎีการตัดสินใจเลือกอย่างเป็นเหตุเป็นผล กล่าวคือ ในด้านบริบททางการเมือง ได้แก่ ระบบเลือกตั้งแบบจัดสรรปันส่วน ทำให้มีผู้สมัครในทุกเขตเลือกตั้งมากที่สุดเป็นประวัติการณ์ ทำให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีทางเลือกในการเลือกตัวแทนของตนเองมากกว่าในอดีต ในขณะเดียวกันเกิดปัญหาความเป็นเอกภาพภายในพรรคประชาธิปัตย์ ทั้งในระดับชาติและในระดับพื้นที่เลือกตั้ง ส่งผลต่อความร่วมมือในการหาเสียงเลือกตั้ง ในด้านบริบททางเศรษฐกิจ ได้แก่ ภาวะความเสื่อมถอยทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับความรู้สึกเบื่อหน่ายต่ออดีตส.ส.ของพรรคประชาธิปัตย์ ที่ผู้มีสิทธิเลือกตั้งเห็นว่าไม่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนนำปัญหาของประชาชนไปนำเสนอต่อรัฐบาลจึงต้องการเปลี่ยนส.ส.และพรรคการเมืองในขณะที่ในด้านนโยบาย ผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่ใช้บัตร

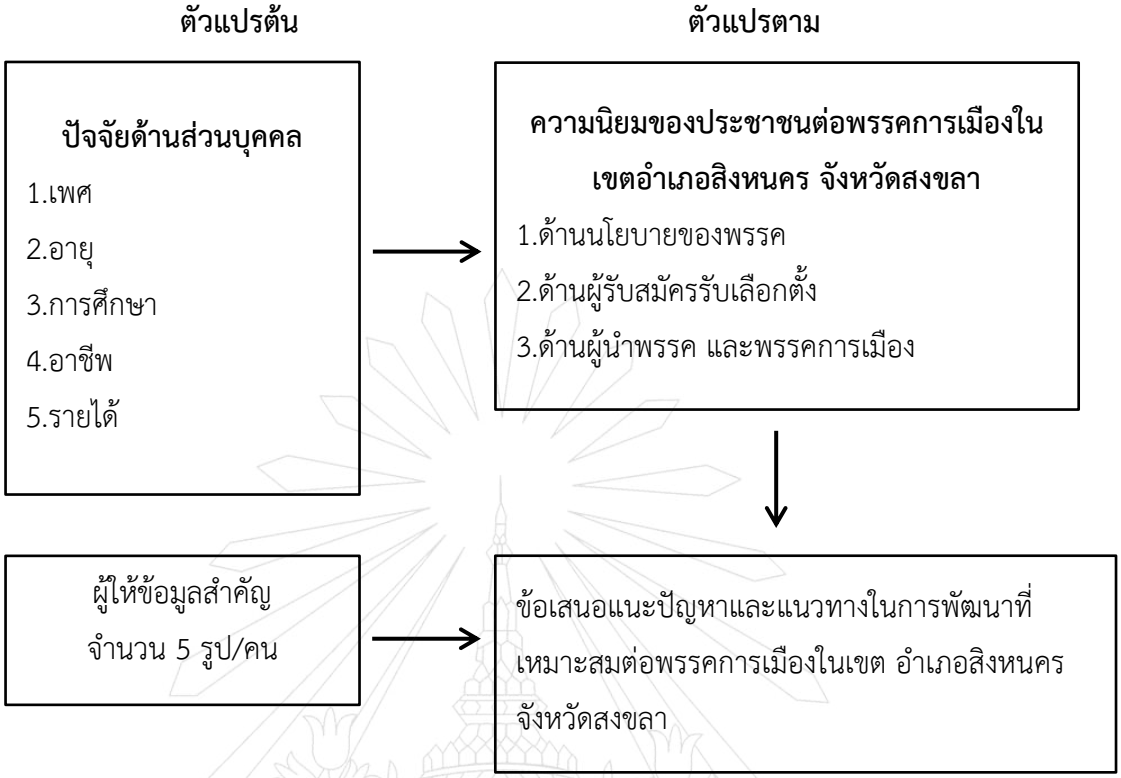
สวัสดิการแห่งรัฐหวั่นเกรงว่า หากพรรคพลังประชารัฐและพลเอกประยุทธ์ไม่ได้จัดตั้งรัฐบาล และเป็นนายกรัฐมนตรีจะทำให้เกิดการยกเลิกบัตรดังกล่าวดังนั้น ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จึงสนับสนุนพรรคพลังประชารัฐ ที่มีนโยบายบัตรประชารัฐ ซึ่งเป็นนโยบายเดียวกับบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ ในด้านบริบททางสังคม การเลือกตั้งครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการหาเสียงของผู้สมัครและพรรคการเมือง ซึ่งมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงโดยเฉพาะในหมู่เยาวชนคนหนุ่มสาวที่เป็นผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งครั้งแรก (first voter) ซึ่งส่วนใหญ่ชื่นชอบพรรคอนาคตใหม่ ทำให้ผู้สมัครของพรรคทุกเขตเลือกตั้งได้รับคะแนนเสียงในระดับมาก ที่ส่งผลต่อคะแนนของพรรคประชาธิปัตย์โดยปริยาย เช่นเดียวกับบริบทด้านอื่น ๆ ที่กล่าวมา จากบริบทด้านต่าง ๆ ที่กล่าวมาในการเลือกตั้งครั้งนี้ ได้ก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวทางการเมืองที่แตกต่างจากการเลือกตั้งครั้งก่อนและพฤติกรรมการเลือกตั้งของคนสงขลาได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย ทำให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่ชนะเลือกตั้งสังกัดพรรคพลังประชารัฐ 4 คน พรรคประชาธิปัตย์ 3 คน และพรรคภูมิใจไทย 1 คน ในขณะที่ในอดีตพรรคประชาธิปัตย์ชนะในทุกเขตเลือกตั้งนับตั้งแต่การเลือกตั้ง 13 กันยายน 2535 เป็นต้นมา

ดร.สุภากาญจน์ ชัยฤกษ์, ผศ.สุจารี แก้วคง, ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา, ดร.สมปอง รักษาธรรม และสิบโทกฤตกร ทองนอก.(2563) ได้ทำการวิจัยเรื่องโครงการศึกษาการเลือกตั้งระดับท้องถิ่น ปี 2563 : การเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นครศรีธรรมราช มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบรรยากาศทางการเมืองพฤติกรรมทางการเมืองของผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด การจัดการเลือกตั้ง และพฤติกรรมการตัดสินใจลงคะแนนเสียงของประชาชน การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยเก็บข้อมูลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง อาทิ ผู้สมัครรับเลือกตั้ง ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง กรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัด กรรมการการเลือกตั้งประจำหน่วยเลือกตั้ง และหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และองค์กรต่าง ๆ ที่รณรงค์เกี่ยวกับการเลือกตั้ง เป็นต้น รวมถึงการสังเกตการณ์ในพื้นที่ ผลการศึกษาพบว่า ด้านบรรยากาศทางการเมือง มีการแข่งขันกันค่อนข้างสูง บรรดาผู้สมัครมีการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง โดยการลงพื้นที่แนะนาตัวเองและแนะนานโยบายของตนให้ประชาชนรู้จักผ่านรูปแบบการประชาสัมพันธ์ในลักษณะต่าง ๆ อย่างคึกคัก ด้านพฤติกรรมทางการเมืองของผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด พบว่า บรรดาผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในจังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนใหญ่จะมีความสัมพันธ์กับพรรคการเมืองระดับชาติ แบบไม่เป็นทางการ คือ ไม่ได้สังกัดพรรคการเมืองโดยตรง แต่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับคนในพรรคการเมืองระดับชาติ นอกจากนี้ ยังพบว่า บรรดาผู้สมัครมีความสัมพันธ์กันระหว่างผู้นำในพื้นที่และหัวคะแนน ซึ่งมีความสำคัญกับฐานประชาชนในการแข่งขันสูง แม้ว่าในการสุ่มสัมภาษณ์ประชาชนจะตอบว่าไม่มีการซื้อเสียงในพื้นที่ แต่จากการรายงานของคณะกรรมการการ

เลือกตั้งจังหวัดนครศรีธรรมราชและสื่อมวลชน พบว่า ยังคงมีข้อร้องเรียนเกี่ยวกับการซื้อเสียงอยู่บ้างในบางพื้นที่ ด้านการจัดการเลือกตั้ง พบว่า คณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้มีการจัดประชุมเพื่อเตรียมในการเลือกตั้งให้เป็นไปตามแนวปฏิบัติของโครงสร้างการบริหารจัดการเลือกตั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีการจัดอบรมทำความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายเลือกตั้งท้องถิ่น ความรู้ที่เท่าทันในการกระทาผิดทางการเมืองในลักษณะต้องห้ามต่าง ๆ ให้กับผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดในจังหวัดนครศรีธรรมราชในส่วนของผู้ใช้สิทธิในพื้นที่ คณะกรรมการการเลือกตั้งจังหวัดนครศรีธรรมราช ได้มีการรณรงค์สร้างความเข้าใจที่ถูกต้องใน การไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ด้วยการประชาสัมพันธ์ ผ่านสื่อวิทยุ, ป้ายประชาสัมพันธ์, Facebook และไลน์ ตลอดจนการเปิดให้มีช่องทางในการร้องเรียนและแจ้งเบะแสของการทุจริตการเลือกตั้งในทุกรูปแบบ ผ่านช่องทางโทรศัพท์ Facebook และไลน์ เป็นต้น ด้านพฤติกรรมการตัดสินใจลงคะแนนเสียงของประชาชน พบว่า ประชาชนในพื้นที่มีความตื่นตัวให้ความสนใจออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน 769,687 คน จากจำนวน ผู้ใช้สิทธิเลือกตั้ง จานวน 1,200,951 คน คิดเป็นร้อยละ 64.09 ซึ่งมาการการเลือกตั้งครั้งก่อนร้อยละ 12.45 และไปใช้สิทธิเลือกตั้งสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด จานวน 760,600 คนจากจำนวนผู้ใช้สิทธิเลือกตั้ง จานวน 1,191,951 คน คิดเป็นร้อยละ 63.81

2.8. สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเรื่องความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี ทบทวนเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมือง รวมทั้งปัจจัยที่ส่งผลต่อความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมือง โดยนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 2.5 แสดงสรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน (Mix Methodology Research) ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีแบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ครั้งนี้ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.5.การเก็บรวบรมข้อมูล

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ได้แก่ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีรายชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา จำนวน 61,951 คน (ข้อมูลสถิติประชากร เมื่อวันที่ 15 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2560)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเชิงปริมาณ

ได้แก่ ประชาชนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งที่อาศัยอยู่ในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา จำนวน 382 คน โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างจากโดยใช้สูตรของเครซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970 อ้างใน ธีรวุฒิ เอกะกุล, 2543) ที่ระดับความคลาดเคลื่อน .05

3.1.3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ

ได้แก่ รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา และปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียดอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา รวม 5 รูป/คน

3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง

3.2.1 การวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยมีเทคนิคการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้ การสุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบลำดับชั้น (Stratified Random sampling) คำนวณหากลุ่มตัวอย่าง แบบสัดส่วนโดยเทียบบรรญัติไตรยางค์ เพื่อหาขนาดกลุ่มตัวอย่างจานวน 382 คน ซึ่งมีวิธี คือ จำนวนผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งที่อาศัยอยู่แต่ละตำบลในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลาหารด้วยจำนวนประชากรทั้งหมดคูณด้วยขนาดกลุ่มตัวอย่าง เมื่อได้สัดส่วนแต่ละตำบลแล้วทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) 3.2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (key informant) กำหนดการเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกตามตำแหน่งหน้าที่ และความรับผิดชอบในการเป็นผู้ปกครองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา จำนวน 5 รูป/คน

ตารางที่ 3.1 แสดงรายชื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ที่	ชื่อ – สกุล	ตำแหน่ง
1	พระครูสิริธรรมาภิรัต,ผศ.ดร.	รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
2	พระมหาเอกวิน ปิยวิโร,ดร.	อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
3	นายกริชชัย ภู่ฉุน	นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา
4	นายสิทธิพงศ์ รัตนะ	นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา
5	นายสุพล แก้วเล็ก	ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษานี้เป็นงานวิจัยโดยใช้ แบบสอบถาม (Questionnaire) และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In - dept interview) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างลักษณะเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทาการศึกษาค้นคว้ารวบรวมจากข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Sources) และข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Sources) ซึ่งได้แก่ หนังสือ ตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาสร้างเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย

3.3.1 แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งสร้างขึ้นโดยผู้วิจัย จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ข้อคาถามได้ครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

ศึกษา โดยแบบสอบถาม (Questionnaires) มีลักษณะคำถามแบบปลายปิดและปลายเปิดแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิการศึกษา สถานะภาพการสมรส อาชีพ และรายได้ ในการทำงานลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบสอบถามโดยให้เลือกตอบมีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check list)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ที่ครั้งนี้ผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัย มีข้อคำถาม 3 ด้าน ได้แก่ ด้านนโยบายของพรรค จำนวน 10 ข้อ ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง จำนวน 5 ข้อ และ ด้านการตัดสินใจในทางการเมือง ด้านละ 10 ข้อ รวมเป็น 25 ข้อ มีลักษณะของข้อคำถามเป็นมาตรฐานส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยมีเกณฑ์การเลือกคำตอบเดียวจาก 5 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนตามแนวคิดของ ลิเคิร์ท (Likere Scale) ให้ผู้ตอบทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความรู้สึกว่ามีส่วนร่วมต่อข้อความนั้นในระดับใด โดยกำหนดระดับคะแนนตามลำดับการมีส่วนร่วม 5 ระดับ ซึ่งในแต่ระดับ มีความหมายดังต่อไปนี้

5 หมายถึง ประชาชนที่มีความนิยมในระดับมากที่สุด
4 หมายถึง ประชาชนที่มีความนิยมในระดับมาก
3 หมายถึง ประชาชนที่มีความนิยมในระดับปานกลาง
2 หมายถึง ประชาชนที่มีความนิยมในระดับน้อย
1 หมายถึง ประชาชนที่มีความนิยมในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา มีลักษณะแบบปลายเปิด (Open – ended questions) มี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านนโยบายของพรรค ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง และ ด้านการตัดสินใจในทางการเมือง เพื่อให้ผู้ตอบได้ตอบตามแนวคิดของตนเองได้อย่างอิสระ

3.3.2 แบบสัมภาษณ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ 1 ชุด โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ตอนที่ 2 ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้ 1) ด้านนโยบาย 2) ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง 3) ด้านการตัดสินใจในทางการเมือง

3.4 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบสอบถามตามขั้นตอนดังนี้

3.4.1 ศึกษาหลักการให้บริการ แนวคิดและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับ ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

3.4.2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.4.3 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective) หรือ IOC เท่ากับ 1 ทุกข้อ

3.4.4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับประชาชนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีสถานภาพเดียวกับกลุ่มตัวอย่าง 30 คน นำผลที่ได้หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Conbach) ได้ค่าเฉลี่ยเชื่อมั่น 0.942

3.4.5 นำแบบสอบถามที่ได้จากการทำแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลในการวิจัยต่อไป

3.5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำเครื่องมือการวิจัย คือ แบบสอบถาม และคำถามสำหรับสัมภาษณ์เชิงลึก ไปเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

3.5.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

1) ขอรับหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนายอำเภออำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

2) แจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

3) ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์

4) นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ และประมวลผลผ่านโปรแกรมสำเร็จรูป

3.5.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยนัดหมายวัน เวลา และสถานที่กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และเดินทางไปเก็บข้อมูลตามวัน เวลา ที่นัดหมายไว้ สถานที่ในการสัมภาษณ์เป็นสถานที่ที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญปฏิบัติหน้าที่อยู่ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยการจดบันทึกเป็นเอกสารและบันทึกภาพ เมื่อได้รับอนุญาต

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ในการหาค่าสถิติต่าง ๆ และวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.6.1 หาค่าร้อยละ ของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

3.6.2 หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เพื่อทราบระดับความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอ สิงหนคร จังหวัดสงขลา

3.6.3 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อทราบการกระจายของข้อมูลของข้อคำถามแต่ละด้าน

3.6.4 ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ค่า t (t - test) เพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ที่มีวุฒิการศึกษาต่างกัน

3.6.5 ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ F (F - test) เพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ที่มี เพศ อายุ วุฒิการศึกษา รายได้ สถานะภาพการสมรส ต่างกัน และเมื่อปรากฏว่า ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติจึงทดสอบความแตกต่างค่าคะแนน เฉลี่ยรายคู่ โดยใช้วิธี LDS (Least Significant Difference)

3.6.6 แปลความหมายของคะแนน ระดับค่าเฉลี่ยความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยแปรผลมาตราส่วนประมาณค่าใน 5 ระดับ และแปรความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามช่วงของค่าเฉลี่ย (ส่งศรี ชมพูวงศ์, 2559: 73) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง ความคิดเห็น มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ความคิดเห็น มาก
ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง ความคิดเห็น ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง ความคิดเห็น น้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง ความคิดเห็น น้อยที่สุด

3.6.7 ข้อมูลข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริม ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายเปิด ผู้วิจัยได้รวบรวมและจำแนกข้อมูลที่มีเนื้อหาเดียวกัน เพื่อใช้ในการสรุปผลการวิจัย

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัยวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป ดังนี้

1. การหาค่าร้อยละ (Percentage) (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2562 หน้า 80)

สูตร ร้อยละ = $\frac{\mathrm{N} \times 100}{\mathrm{Na}}$

เมื่อ N แทน จานวนที่ต้องการเปรียบเทียบ

Na แทน จานวนเต็ม

2. การหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) มีสูตรดังนี้ (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2562 หน้า 71)

สูตร

$\bar{X} = \frac{\sum \mathrm{X}}{\mathrm{N}}$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต

$\sum \mathrm{X}$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างความถี่กับคะแนน

N แทน จานวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2562 หน้า 74)

สูตร S.D. = $\sqrt{n\frac{\sum x^2-(\sum x)^2}{\mathrm{n}(n-1)}}$

เมื่อ S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum x^2$ *แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง*

$(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

N แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

4.ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา(*Alpha - coefficient)* มีสูตรดังนี้ (ธานินทร์ ศิลป์จารุ,2562 หน้า 72)

สูตร α = $\frac{K}{K-1}\left[1-\frac{\sum s_1^2}{s_1^2}\right]$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

K แทน จำนวนข้อของคำถาม

s_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

5.หาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยหาความสอดคล้องของความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ โดยใช้สูตร (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2562 หน้า 73)

สูตร IOC = $\frac{\sum R}{N}$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคาถามกับวัตถุประสงค์

$\frac{\sum R}{N}$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา” มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา และ 2) เพื่อวิเคราะห์ปัญหา และแนวทางในการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีรายชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน (Mix Methodology Research) โดยใช้แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีรายชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา จำนวน 382 คน มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปการวิเคราะห์ข้อมูลทางสังคมศาสตร์ นำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยายตามลำดับ ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

4.3 สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

4.4 ผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนาเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวกในการเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ ดังนี้

n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

$\overline{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 382 คน เมื่อจำแนกตาม เพศ อายุ วุฒิการศึกษาอาชีพ และรายได้ต่อเดือน โดยนำมาแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน และร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน	ร้อยละ
เพศ			
	1. ชาย	183	47.90
	2. หญิง	199	52.10
อายุ			
	1. ต่ำกว่า 30 ปี	88	23.00
	2. 30 – 50 ปี	152	39.80
	3. 51 ปีขึ้นไป	142	37.20
วุฒิการศึกษา			
	1. ประถมศึกษา	94	24.60
	2. มัธยมศึกษา	116	30.40
	3. อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	89	23.30
	4. ปริญญาตรีขึ้นไป	83	21.70
อาชีพ			
	1. นักเรียน / นักศึกษา	41	10.7
	2. รับจ้างทั่วไป / เกษตรกรรม	146	38.2
	3. ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ	73	19.1
	4. ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว	86	22.5
	5. อื่น ๆ	36	9.4
รายได้ต่อเดือน			
	1. ต่ำกว่า 10,000 บาท	122	31.90
	2. 10,000 - 15 ,000 บาท	143	37.40
	3. 15,000 - 20,000 บาท	70	18.30
	4. 20,000 บาทขึ้นไป	47	12.30
	โดยรวม	**382**	**100.00**

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 52.10 และเพศชาย จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 47.90 ตามลำดับ

2. อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุระหว่าง 31 – 50 ปี จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมาอายุระหว่าง 51 ปีขึ้นไป จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 35.60 และอายุต่ำกว่า 30 ปี จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 ตามลำดับ

3. ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 30.40 รองลงมาคือ ระดับประถมศึกษา จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 24.60 ระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 23.30 และระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 21.70 ตามลำดับ

4. อาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป / เกษตรกรรม จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 38.20 รองลงมาคือ ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 19.10 นักเรียน / นักศึกษา จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.70 และอื่น ๆ จำนวน 36 คิดเป็นร้อยละ 9.4 ตามลำดับ

5. รายได้ต่อเดือน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 10,001 -15,000 บาท จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 37.40 รองลงมาคือ รายได้ต่อเดือนระหว่าง ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 31.90 รายได้ต่อเดือนระหว่าง 15,001 - 20,000 บาท จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 และรายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 12.30 ตามลำดับ

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยการหาค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นที่มีต่อความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยรวม

(n = 382)

ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
ด้านนโยบายของพรรค	3.79	0.80	มาก
ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง	3.82	0.99	มาก
ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง	3.80	0.97	มาก
รวม	**3.80**	**0.92**	**มาก**

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยรวม ซึ่งมีค่าแปลผลโดยรวม ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.80, S.D. = 0.92) อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.82, S.D. = 0.99) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.80, S.D. = 0.97) อยู่ในระดับมาก และด้านนโยบายของพรรค ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.79, S.D. = 0.80) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นที่มีต่อความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านนโยบายของพรรค

(n = 382)

ด้านนโยบายของพรรค	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1.ท่านมีนโยบายที่สามารถทำได้จริงเพียงใด	3.84	0.81	มาก
2.ท่านมีนโยบายที่ตรงต่อระบบราชการรวมศูนย์กระจายอำนาจ กระจายคน กระจายงบประมาณเพียงใด	3.80	0.77	มาก
3.ท่านมีนโยบายที่เท่าเทียม มีสวัสดิการถ้วนหน้าครบวงจรเพียงใด	3.76	0.83	มาก
4.ท่านมีนโยบายที่เอื้อต่อเศรษฐกิจไม่ผูกขาดจากนายทุนใหญ่ เพียงใด	3.74	0.87	มาก
5.ท่านมีนโยบายขนส่งสาธารณะเพื่อทุกคน เดินทางสะดวก เพียงใด	3.77	0.77	มาก
6.ท่านมีนโยบายที่ยกระดับเศรษฐกิจฐานรากของเกษตรกรเพียงใด	3.83	0.77	มาก
7.ท่านมีนโยบายส่งเสริมธุรกิจใหม่ด้วยเทคโนโลยีเพียงใด	3.74	0.76	มาก
8.ท่านมีนโยบายที่สามารถเปิดข้อมูลรัฐ กำจัดทุจริต สร้างรัฐโปร่งใส ให้อำนาจตรวจสอบอยู่ในมือประชาชนเพียงใด	3.80	0.82	มาก
9.ท่านมีนโยบายเคารพความแตกต่าง และศักดิ์ศรีคนต้องเท่าเทียมกันเพียงใด	3.77	0.77	มาก
10. ท่านมีนโยบายที่เป็นประชาธิปไตย และมิติสร้างการเมืองแบบใหม่เพียงใด	3.79	0.76	มาก
11. ท่านมีนโยบายที่เป็นประชาชนนิยมเพียงใด	3.81	0.83	มาก
รวม	**3.79**	**0.80**	**มาก**

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านนโยบายของพรรค ซึ่งมีค่าแปลผล โดยรวมค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.79, S.D. = 0.80) อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 1 ท่านมีนโยบายที่สามารถทำได้จริงเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.84, S.D. = 0.81) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ข้อที่ 6 ท่านมีนโยบายที่ยกระดับเศรษฐกิจฐานรากของเกษตรกรเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.83, S.D. = 0.77) อยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 7 ท่าน

มีนโยบายส่งเสริมธุรกิจใหม่ด้วยเทคโนโลยีเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.74, S.D. = 0.76) อยู่ในระดับมาก และข้อที่ 4 ท่านมีนโยบายที่เอื้อต่อเศรษฐกิจไม่ผูกขาดจากนายทุนใหญ่เพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.74, S.D. = 0.87) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นที่มีต่อความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง

(n = 382)

ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง	ระดับความคิดเห็น		
	$\overline{x}$	S.D.	แปลผล
12.ท่านเป็นผู้ที่มีการแต่งกายที่สะอาดเรียบร้อย เหมาะสมกับกาลเทศะ กิริยามารยาทเรียบร้อย วางตัวเหมาะสมเข้ากับคนอื่นได้ดีเพียงใด	3.92	0.72	มาก
13.ท่านมีความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานด้านการเมืองการปกครองเป็นอย่างดี มีวิสัยทัศน์สามารถคาดการณ์ แนวโน้มสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับองค์กร และสามารถแก้ไขปัญหาได้เร็วเพียงใด	3.83	0.80	มาก
14.ท่านมีความอดทน สามารถทนแรงกดดันจากสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี จิตใจดี และมีความยุติธรรม เห็นประโยชนส่วนรวมมากกว่าประโยชน์สวนตนเพียงใด	3.85	0.77	มาก
15.ท่านมีความเชื่อมั่นและศรัทธาในระบบการเมืองที่ถูกต้องสามารถในการเจรจาต่อรองสามารถทำให้ผู้อื่นคล้อยตามได้ผู้อื่นยอมรับ และศรัทธาเพียงใด	3.80	0.79	มาก
16.ท่านผู้สมัครับเลือกตั้งเป็นคนรุ่นใหม่มีความรู้เพียงใด	3.77	0.81	มาก
17.ท่านผู้สมัครเลือกตั้งมีประวัติโปร่งใสประกอบอาชีพสุจริตเพียงใด	3.68	0.84	มาก
18.ท่านเป็นผู้ที่ประชาชนรู้จัก และให้การยอมรับนับถือ ไม่ถือตัวช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจเสมอ สามรถประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ได้ดีเพียงใด	3.82	0.77	มาก
19.ท่านเป็นผู้ที่มีร่วมกิจกรรมกับชุมชนเพียงใด	3.80	0.79	มาก
20.ท่านเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับประชาชนในชุมชนเพียงใด	3.80	0.74	มาก
21.ท่านเป็นผู้ที่ประชาชนเข้าถึงง่ายเพียงใด	3.96	2.89	มาก
รวม	**3.82**	**0.99**	**มาก**

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง ซึ่งมีค่าแปลผลโดยรวม ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.82, S.D. = 0.99) อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 21 ท่านเป็นผู้ที่ประชาชนเข้าถึงง่ายเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.96, S.D. = 2.89) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ข้อที่ 12 ท่านเป็นผู้ที่มีการแต่งกายที่สะอาดเรียบร้อย เหมาะสมกับกาลเทศะ กิริยามารยาทเรียบร้อย วางตัวเหมาะสมเข้ากับคนอื่นได้ดีเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.92, S.D. = 0.72) อยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 17 ท่านผู้สมัคเลือกตั้งมีประวัติโปร่งใสประกอบอาชีพสุจริตเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.68, S.D. = 0.84) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 **แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และระดับความคิดเห็นที่มีต่อความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง**

(n = 382)

ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
22. ท่านผู้นำพรรคมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลเพียงใด	3.80	0.79	มาก
23. ท่านผู้นำพรรคเป็นคนรุ่นใหม่กล้าคิด กล้าทำ กล้าเปลี่ยนแปลงเพียงใด	3.82	0.82	มาก
24. ท่านผู้นำพรรคมีบุคลิกที่ดี มีความสามารถในการสื่อสารเพียงใด	3.97	2.64	มาก
25. ท่านผู้นำพรรคมีวิธีคิดแก้วิกฤติเศรษฐกิจเพียงใด	3.76	0.82	มาก
26. ท่านผู้นำพรรคมีอุดมการณ์ด้านการสร้างการเมืองใหม่เพียงใด	3.75	0.82	มาก
27.ท่านผู้นำพรรคมีประสบการณ์ทางการเมืองมาก่อนเพียงใด	3.78	0.75	มาก
28.พรรคการเมืองที่เปิดกว้างให้ประชาชนมีส่วนร่วมเพียงใด	3.81	0.83	มาก
29. พรรคการเมืองมีอุดมการณ์ด้านการสร้างการเมืองใหม่เพียงใด	3.80	0.77	มาก
30. พรรคการเมืองมีการทำกิจกรรมทางการเมืองในเขตพื้นที่อำเภอ สิงหนคร จังหวัดสงขลาเพียงใด	3.81	0.79	มาก
31. พรรคการเมืองที่มีการดาเนินการมากกว่า 10 ปี	3.73	0.84	มาก
32. พรรคการเมืองเน้นนโยบายทางเศรษฐกิจเพียงใด	3.71	0.77	มาก
รวม	**3.80**	**0.97**	**มาก**

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง ซึ่งมีค่าแปลผลโดยรวม ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.80, S.D. = 0.97) อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 24 ท่านผู้นำพรรคมีบุคลิกที่ดี มีความสามารถในการสื่อสารเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.97, S.D. = 2.64) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ข้อที่ 23 ท่านผู้นำพรรคเป็นคนรุ่นใหม่กล้าคิด กล้าทำ กล้าเปลี่ยนแปลงเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$ = 3.82, S.D. = 0. 82) อยู่ในระดับมาก

และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 32 พรรคการเมืองเน้นนโยบายทางเศรษฐกิจเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.71, S.D. = 0.97) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

4.3 สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

ด้านนโยบายของพรรค

1. ควรมีนโยบายที่สามารถทำได้จริง และนโยบายที่ตรงต่อระบบราชการรวมศูนย์กระจายอำนาจ กระจายคน กระจายงบประมาณ

2. ควรมีนโยบายที่ยกระดับเศรษฐกิจฐานรากของเกษตรกร

3. ควรมีนโยบายที่เป็นประชาชนนิยม แต่ไม่ควรจะมากเกินความจำเป็น

4. ควรมีนโยบายที่สามารถเปิดข้อมูลรัฐ กำจัดทุจริต สร้างรัฐโปร่งใส ให้อำนาจตรวจสอบอยู่ในมือประชาชน

ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง

1. ควรเป็นผู้มีความอดทน สามารถทนแรงกดดันจากสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี จิตใจดี และมีความยุติธรรม เห็นประโยชนส่วนรวมมากกว่าประโยชน์สวนตนเพียงใด

2. ควรเป็นผู้ที่ประชาชนเข้าถึงง่าย ประชาชนรู้จัก และให้การยอมรับนับถือ ไม่ถือตัว ช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจเสมอ สามรถประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ได้ดี

3. ควรเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานด้านการเมืองการปกครองเป็นอย่างดี มีวิสัยทัศน์สามารถคาดการณ์ แนวโน้มสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับองค์กร และสามารถแก้ไขปัญหาได้เร็ว

4. ควรเป็นผู้ที่มีการแต่งกายที่สะอาดเรียบร้อย เหมาะสมกับกาลเทศะ กิริยามารยาทเรียบร้อย วางตัวเหมาะสมเข้ากับคนอื่นได้ดี

ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง

1. ผู้นำพรรคควรเป็นผู้มีบุคลิกที่ดี มีความสามรถในการสื่อสาร และมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล

2. ผู้นำพรรคควรเป็นคนรุ่นใหม่กล้าคิด กล้าทำ กล้าเปลี่ยนแปลง

3. พรรคการเมืองมีอุดมการณ์ด้านการสร้างการเมืองใหม่ และเปิดกว้างให้ประชาชนมีส่วนร่วม

4. พรรคการเมืองมีการทำกิจกรรมทางการเมืองในเขตพื้นที่อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลาอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

4.4 ผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ประเด็นที่ 1 ด้านนโยบายพรรคมีการกำหนดนโยบายเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นตามความต้องการของประชาชน อย่างไร?

พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร. รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช (เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2566) ในภาพรวมประชาชนจะเลือกพรรคการเมือง เพราะตัวผู้สมัครหรือพรรคการเมือง นโยบายต่าง ๆ ของพรรคจะมีความสำคัญ หากนโยบายพัฒนาท้องถิ่นที่มีแนวคิดที่ดี และประชาชนจะดูว่านักการเมืองคนนั้นคือใคร มีศักยภาพในการกำหนดนโยบายของพรรคการเมืองได้มากน้อยเพียงใด หรือเห็นว่าหลาย ๆ นโยบายของพรรคตอนหาเสียงได้นำเสนอไว้อย่างดีและถูกใจ เมื่อรับการเลือกตั้งเข้าไปแล้วแต่ไม่สามารถทำตามที่รับปากประชาชนไว้ได้ ซึ่งเป็นเหตุจากปัจจัยหลาย ๆ ประการ เพราะฉะนั้นประชาชนบางคนก็ไม่ได้สนใจนโยบาย แต่จะเลือกที่ตัวบุคคลมากกว่าตัวนโยบายของพรรค ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับตัวบุคคลนั้นคือใครและมีชื่อเสียงมากน้อยเพียงใด เป็นที่รู้จักของประชาชนมากน้อยแค่ไหน รวมถึงมีนโยบายที่ต้องสอดคล้องต่อความต้องการของประชาชนมากน้อยเพียงใด ก็เพื่อประโยชน์ของประชาชนให้ได้มากที่สุด ประชาชนจึงจะเลือกนโยบายของพรรคนั้นเป็นหลัก

พระมหาเอกวิน ปิยวีโร,ดร. อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช (เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2566) ด้านนโยบายของพรรคจะเป็นตัวกำหนดความนิยมของประชาชน ในการตัดสินใจในการเลือกพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่ง และนักการเมืองก็จะเสนอนโยบายของแต่ละพรรค เพื่อที่จะมาแข่งขันกันในการเลือกตั้งที่เสนอมานั้นในการที่จะเข้ามาพัฒนาท้องถิ่นในแต่ละพื้นที่ จึงขึ้นอยู่กับประชาชนว่าสนใจนโยบายในพรรคการเมืองใด มีโอกาสที่จะนำนโยบายนั้นมาปฏิบัติให้เกิดผลได้มากน้อยเพียงใดเมื่อได้รับการเลือกตั้งเข้าไปแล้ว ทั้งนี้ประชาชนอาจจะไม่โฟกัสที่ตัวนโยบาย และไม่ได้ดูที่ตัวพรรคการเมือง รวมถึงหัวหน้าพรรคหรือตัวผู้ลงสมัครของแต่ละพรรค

นายกริชชัย ภู่ฉุน นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2566) การกำหนดนโยบายต้องกำหนดให้สอดคล้องกับโครงสร้างพื้นฐานของท้องถิ่นที่ลงสมัครเข้ารับเลือกตั้ง เนื่องจากโครสร้างพื้นฐานในพื้นที่ท้องถิ่นต่าง ๆ มีความแตกต่างกัน เพราะว่าในแต่ละจังหวัดและอำเภอมีความต้องการในส่วนของโครงสร้างพื้นฐานที่แตกต่างกัน ทั้งเรื่องของไฟฟ้า ถนน เป็นต้น การพัฒนาท้องถิ่นที่สำคัญจะต้องมีการกำหนดนโยบายเพื่อมุ่งเน้นในแต่ละพื้นที่ เช่น ในบางพื้นที่เด่นเรื่องการท่องเที่ยว ก็ต้องมุ่งเน้นด้านการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว บางพื้นที่เด่นเรื่องการทำเกษตรกรรม ก็ต้องมุ่งเน้นเรื่องของโครงการด้านเกษตรกรรมและตอบสนองเรื่องของการตลาด แต่ในบางพื้นที่ เช่นในตัวเมืองหรือในเขตชุมชนใหญ่ ๆ จำเป็นต้องมุ่งเน้นเรื่องของสาธารณูปโภค รวมถึงการมุ่งเน้นเรื่องการพัฒนาเมืองให้มีความสอดคล้องกับตัวบริบทในการพัฒนาเมือง ให้มีความเจริญ

ครบถ้วนในทุก ๆ ด้าน สรุปว่า จำเป็นต้องมีนโยบายที่หลากหลายที่จะนำไปใช้ตามพื้นที่ของผู้สมัครแต่ละคนในเขตอำเภอสิงหนคร ซึ่งผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งต่างมีความแตกต่างกันในเรื่องจุดแข็งและจุดอ่อนของแต่ละคน อาจจะเป็นผู้สมัครที่เป็นคนในพื้นที่โดยมุ่งเน้นเรื่องของการนำนโยบายในการพัฒนาให้สอดคล้องแต่ละพื้นที่

นายสิทธิพงศ์ รัตนะ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2566) นโยบายพรรคที่มีการกำหนดนโยบายของพรรคต่าง ๆ ในการพัฒนาท้องถิ่น ทั้งด้านคุณภาพชีวิตในตำบล, การดูแลเรื่องปากท้อง, ส่งเสริมอาชีพดูแลเด็กผู้พิการ, ผู้สูงอายุในท้องถิ่น, เรื่องการคมนาคมที่สะดวก ให้ประชาชนสามารถเข้าใจถึงปัญหาและการแก้ปัญหา รวมถึงผลประโยชน์ที่ประชาชนได้รับ

นายสุพล แก้วเล็ก ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2566) ไม่มีการกำหนดนโยบายพรรคที่ชัดเจน แต่กำหนดนโยบายแบบประชานิยม เพื่อหวังคะแนนนิยมเพียงอย่างเดียวโดยไม่คิดว่านโยบายจะทำได้หรือไม่ ใช้งบประมาณมาจากส่วนไหน ทั้งนี้นับว่าเป็นการใช้นโยบายขายฝันและให้ความหวังที่เป็นไปไม่ได้ หรือเป็นไปได้แต่ก็ไม่มีประสิทธิภาพ ประชาชนเห็นแล้วจึงมีการตัดสินใจไม่แน่ชัด

สรุป วิสัยทัศน์ของผู้นำจะต้องมีการมองภาพที่กว้างกว้างไกล มีมิติลึกรอบด้าน เข้าใจปัญหา และแก้ปัญหาได้ดี แก้ปัญหาได้รวดเร็ว รวมถึงการวางอนาคตว่าจะพัฒนาอะไร แก้ปัญหาในด้านใด โดยเน้นเฉพาะกลุ่มของเยาวชน ว่าจะพัฒนาไปในทิศทางไหน ปรับเปลี่ยนบริบท และวางแผนอนาคตไว้อย่างไร การพัฒนาด้านกายภาพ ด้านคุณภาพชีวิต ด้านความเป็นอยู่ สร้างสังคมให้น่าอยู่ ประชาชนต้องจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ของท้องถิ่น เพื่อจะได้ช่วยกันแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง ได้รับประโยชน์ได้มีการวางแผนในการทำงานในมุมมองหรือทิศทางสู่อนาคต ต้องกำหนดอยู่บนพื้นฐานความต้องการของประชาชน จำเป็นต้องมี กฎ ระเบียบ ข้อกฎหมาย และงบประมาณ เพื่อจะพัฒนาท้องถิ่นให้เป็นไปได้เป้าหมายอย่างชัดเจน

ประเด็นที่ 2 ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้งมีความสุภาพเรียบร้อยไม่ถือตัว และทักษะทางด้านการบริหารงานท้องถิ่นหรือไม่อย่างไร ?

พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร. รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช (เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2566) ผู้สมัครเข้าลงรับการเลือกตั้ง ต้องมีบุคลิกภาพสุภาพเรียบร้อย ไม่ถือตัว และอ่อนน้อมถ่อมตน ส่วนมากก่อนที่จะมีการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง ผู้ลงรับสมัครจะมีความอ่อนน้อมถ่อมตน รู้จักเคารพกราบไหว้ไม่ถือตัวทักทายประชาชนอยู่เสมอ เมื่อได้รับการเลือกตั้งเข้าไปแล้ว ผู้ที่ได้รับเลือกบางท่านบางคนนั้นจะเข้าพบได้ยาก ปรึกษาหารือก็ไม่สามารถเข้าพบตัวได้ ทั้งนี้จะเป็นเฉพาะบางคนเท่านั้น ซึ่งมีผู้สมัครที่ได้รับเลือกเข้าไปก็ยังมีความเสมอ

ต้นเสมอปลาย สามารถเข้าใกล้ชิดกับประชาชนอยู่เสมอ ฉะนั้นผู้ที่มีความสำคัญกับประชาชนทั้งก่อนเลือกตั้งและหลังเลือกตั้ง จะเป็นที่นิยมของประชาชน แต่หลังเลือกตั้งไปแล้ว ไม่สนใจถึงปัญหาของประชาชน ก็จะเกิดความนิยมที่ลดลงต่อนักการเมืองและส่งผลถึงพรรคการเมืองนั้น ในส่วนผู้ที่ได้รับการเลือกเข้าไปรวมถึงพรรคการเมืองที่เลือกไป มีนักการเมืองที่ทำตามสัญญาต่อคของตนก็จะเป็นที่นิยมชมชอบของประชาชน

พระมหาเอกวิน ปิยวีโร,ดร. อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช (เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2566) ส่วนใหญ่ผู้ลงรับสมัครการเลือกตั้งจะมีบุคลิกภาพที่สุภาพเรียบร้อย เป็นบุคลิกที่ทำให้ประชาชนเข้าถึงได้ง่าย เพราะเป็นการเพิ่มความนิยมชมชอบในตัวผู้ลงรับสมัครการเลือกตั้งให้กับประชาชน ในการเลือกตั้งในครั้งต่าง ๆ ที่ผู้ลงสมัครรับเลือกตั้ง เสนอในการกล้าพูด กล้าคิด กล้าทำในที่สาธารณะ และทักษะการบริหารนั้น โดยปกติแล้วตัวนักการเมืองนั้นมีความรู้ความสามารถอยู่แล้ว และจะเสนอผลงานให้ประชาชนได้รับรู้ผลงานที่ลงปฏิบัตินั้น ประชาชนจะเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนในทุกพื้นที่ทุกระดับ

นายกริชชัย ภู่ฉุน นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2566) เรื่องของบุคลิกภาพ เรื่องของความสุภาพเรียบร้อย ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญ เพราะคนในปัจจุบันชื่นชอบคนที่มีบุคลิก และมีนิสัยที่มีความสุภาพเรียบร้อย มีกิริยามารยาทที่ดี เรื่องที่สำคัญอีกอย่างคือการที่ไม่ถือตัว เพราะการที่เป็นผู้แทนหรือผู้ลงสมัครรับเลือกตั้ง สามารถให้ประชาชนเข้าถึงง่าย เพราะประชาชนสามารถแลกเปลี่ยนสะท้อนในความต้องการรวมถึงข้อมูล และประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ผู้แทนเองก็จะได้นำข้อมูลที่ได้ไปกำหนดนโยบาย เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน และส่วนของทักษะการบริหารท้องถิ่นถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญแต่ไม่ถือว่าสำคัญที่สุด เนื่องจากหน้าที่ผู้ลงรับสมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ก็คือการเสนอนโยบายมากกว่าเรื่องของการบริหารหน้าที่หลักของ ส.ส. ซึ่งเป็นหน้าที่ของนิติบัญญัติในเรื่อบกระบวนการทางกฎหมาย ส่วนเรื่องของการบริหารเป็นของระดับรัฐมนตรี เป็นต้น

นายสิทธิพงศ์ รัตนะ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2566) ผู้ลงรับสมัครการเลือกตั้งทุกคนล้วนมีความสุภาพเรียบร้อย ไม่ถือตัวในช่วงออกหาเสียง และแต่ละคนก็มีความสามารถในการบริหารงานท้องถิ่น เพราะแต่ละคนที่เสนอตัวมาในแต่ละพรรคการเมืองได้ผ่านการบริหารงานมาเกือบทุกคน ไม่ว่าจะ อดีตสมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.), อดีตรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (อบจ.), อดีตสมาชิกสภาจังหวัด(สจ.), อดีตผู้บริหารบริษัท

นายสุพล แก้วเล็ก ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2566) จะเห็นว่าในการเลือกตั้ง แต่ละครั้งจะมีการใช้เงินในการซื้อ

เสียงมากขึ้น ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างผู้สมัครกับประชาชน และส่วนน้อยจะมีผู้นำท้องถิ่นเป็นหัวคะแนนเพื่อแลกกับการผลักดันโครงการต่าง ๆ ของแต่ละพื้นที่

สรุปได้ว่า ผู้นำจะต้องรู้จักวางแผนทั้งระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ต้องมีประสิทธิภาพในการวางโครงสร้างการบริหารจัดการ และปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยึดหลักกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ควรยึดถือประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลักไม่ควรเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการวางแผนการตรวจสอบเพื่อโปร่งใสในการบริหารและการปกครอง พร้อมเดินสู่เป้าหมาย และบรรลุตามวัตถุประสงค์สูงสุดขององค์กรและประชาชน

ประเด็นที่ 3 ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมืองสามารถเป็นแรงจูงใจในการตัดสินใจและการเปิดให้มีการรับฟังปัญหาต่าง ๆ ของประชาชนอย่างไร ?

พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร. รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช (เมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2566) เกี่ยวกับผู้นำนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะผู้นำเป็นแรงจูงใจให้กับประชาชนที่จะเลือกพรรคการเมืองนั้น ๆ ส่วนในจังหวัดสงขลา เมื่อก่อนนั้นประชาชนจะเลือกพรรคประชาธิปัตย์เพราะผู้นำเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะผู้นำนั้นที่เป็นตัวดึงดูดหรือเป็นผู้ที่สร้างความนิยมชมชอบให้กับประชาชน ยกตัวอย่างเช่นท่าน ชวน หลีกภัย อดีตเคยเป็นหัวหน้าพรรค และเป็นผู้อาวุโสของพรรค เพราะฉะนั้นผู้นำพรรคการเมืองจึงมีส่วนสำคัญในการที่จะทำให้ประชาชนเลือกพรรคการเมืองนั้น ๆ

พระมหาเอกวิน ปิยวีโร,ดร. อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช (เมื่อวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2566) ด้านผู้นำถือว่าเป็นด้านสำคัญ เพราะประเทศไทยนั้นเป็นระบบประชาธิปไตย มีวิสัยทัศน์เพื่อประชาชน เพราะผู้นำที่ดีนั้นจะต้องมีวุฒิภาวะทั้งด้านสติปัญญา และด้านอารมณ์ หากมีคำถามจากประชาชนก็ต้องมีคำตอบตามที่ประชาชนอยากรู้ และรับทราบรวมถึงต้องเข้าถึงประชาชน กล้าที่จะตัดสินใจในการเลือกตั้งในแต่ละครั้ง ต้องมีการเปิดรับฟังปัญหาของประชาชน และแก้ไขปัญหานั้น ถ้าทำได้ก็จะเป็นรักของประชาชนทั้งตัวผู้สมัคร และพรรคการเมืองรวมถึงจะทำให้ประชาชนออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งในแต่ละครั้งเพิ่มมากขึ้นด้วย

นายกริชชัย ภู่ฉุน นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2566) เรื่องของผู้นำพรรค และตัวพรรคการเมือง ในส่วนของผู้นำพรรคก็ต้องเป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์ ต้องมีความเฉลียวฉลาดในการที่จะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ มีความสามารถในการวางแผนงานต่าง ๆ โดยเฉพาะผู้นำพรรคมีหน้าที่นำพาไปสู่การพัฒนา ซึ่งต้องมีการออกนโยบายของกระทรวงต่าง ๆ ต้องมีความสามารถในการสร้างนโยบาย สร้างแผนงานหรือโครงการ รวมถึงต้องมีความสามารถในการขับเคลื่อนโครงการเพื่อไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ และการพัฒนาที่ต่อเนื่องตามมา และส่วนพรรคการเมืองก็ควรจะมีค่านิยมของพรรคการเมือง เพราะพรรคการเมืองมีหลักนิยมอย่างไร ค่านิยม

อย่างไร เพราะพรรคการเมืองบางพรรคก็จะเน้นเรื่องของการส่งเสริมเศรษฐกิจฐานราก บางพรรคก็จะเน้นเรื่องของสวัสดิภาพสวัสดิการของสังคม บางพรรคก็จะเน้นเรื่องของการส่งเสริมการท่องเที่ยวและการเกษตร เป็นต้น ทำให้เกิดแรงจูงใจแก่ประชาชนว่าพรรคการเมืองพรรคใดตอบสนองความต้องการของตนเองได้

นายสิทธิพงศ์ รัตนะ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2566) ผู้นำพรรคการเมืองต้องมีความสามารถสร้างแรงจูงใจได้ คือ 1.เป็นผู้มีวิสัยทัศน์ 2.รับฟังปัญหาของประชาชนในท้องถิ่น 3.สามารถแก้ไขปัญหาได้อย่างเร่งด่วน 4. เข้าใจปัญหาและแยกแยะว่าสิ่งใดที่สามารถควรกระทำก่อน และสิ่งไหนสามารถกระทำได้ในภายหลัง 5.เป็นแบบอย่างในเรื่องของการตรงต่อเวลา ความซื่อสัตย์ มีคุณธรรม

นายสุพล แก้วเล็ก ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2566) พรรคการเมืองหรือผู้นำพรรคไม่สามารถเป็นแรงจูงใจในการตัดสินใจได้ เนื่องจากไม่มีความคิดเห็นในนโยบาย มีการย้ายพรรคดึง ส.ส. เข้าพรรค เพื่อหวังจะได้จำนวน ส.ส. ข้างมาก ในการจัดตั้งรัฐบาล และไม่เคยเข้าถึงพื้นที่เพื่อรับฟังปัญหาต่าง ๆ จึงเป็นเหตุให้ประชาชนไม่ไว้วางใจและไม่สามารถตอบโจทย์ตัวเลือกได้

สรุปได้ว่า ผู้นำไม่สามารถดำเนินการได้เพียงลำพัง ต้องมีการช่วยเหลือกัน ผู้นำมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องช่วยเหลือกิจการงานของคนในท้องถิ่น เพราะหากประชาชนเลือกเข้ามาแล้วไม่สามารถช่วยเหลือได้ก็ไม่มีประโยชน์ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนกับองค์กร เกิดได้จากการพูดคุย ลงพื้นที่สร้างความเข้าใจ สร้างการมีส่วนร่วม สร้างความเชื่อมั่นให้เกิดกับประชาชน ให้เกียรติ รับฟังความเห็นต่างอย่างเป็นธรรม แก้ไขความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นเพื่อนำไปสู่การเคารพนับถือจากประชาชน

ตารางที่ 4.6 สรุปผลด้านนโยบายพรรคมีการกำหนดนโยบายเพื่อการพัฒนาท้องถิ่นตามความต้องการของประชาชน อย่างไร?

ลำดับ	รายชื่อ	สรุปบทสัมภาษณ์
1	พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร. รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช	ถ้าหากว่านโยบายพัฒนาท้องถิ่นที่มีแนวคิดที่ดี แต่ประชาชนจะดูอีกว่านักการเมืองคนนั้นคือใคร มีศักยภาพในการกำหนดนโยบายของพรรคการเมืองเพื่อให้สอดคล้องกับประชาชนที่ได้รับประโยชน์มากที่สุด ประชาชนก็เลือกพรรคนั้นเป็นหลัก
2	พระมหาเอกวิน ปิยวีโร,ดร. อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช	การตัดสินใจในการเลือกตั้งพรรคการเมืองใดพรรคการเมืองหนึ่งนั้น อยู่ที่ตัวนักการเมือง พรรคการเมือง และนโยบายพรรค
3	นายกริชชัย ภู่ฉุน นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา	ต้องกำหนดนโยบายที่สอดคล้องกับท้องถิ่นว่าในแต่ละพื้นที่มีประเด็นอย่างไร ต้องการโครงสร้างแบบใด และต้องมุ่งเน้นในเรื่องที่เด่น ๆ ของพื้นที่เหล่านั้น เพราะว่าในแต่ละจังหวัด และอำเภอมีความต้องการในส่วนของโครงสร้างพื้นฐานที่แตกต่างกัน
4	นายสิทธิพงศ์ รัตนะ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา	นโยบายพรรคที่มีการกำหนดนโยบายของพรรคต่าง ๆ ในการพัฒนาท้องถิ่น ทั้งด้านคุณภาพชีวิตในตำบล, การดูแลเรื่องปากท้อง, ส่งเสริมอาชีพดูแลเด็กผู้พิการ, ผู้สูงอายุในท้องถิ่น, เรื่องการคมนาคมที่สะดวก
5	นายสุพล แก้วเล็ก ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา	ไม่มีการกำหนดนโยบายพรรคที่ชัดเจน แต่กำหนดนโยบายแบบประชานิยม เพื่อหวังคะแนนนิยมเพียงอย่างเดียวโดยไม่คิดว่านโยบายจะทำได้หรือไม่ ใช้งบประมาณมาจากส่วนไหน

ตารางที่ 4.7 ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้งมีความสุภาพเรียบร้อยไม่ถือตัว และทักษะทางด้านการบริหารงานท้องถิ่นหรือไม่อย่างไร ?

ลำดับ	รายชื่อ	สรุปบทสัมภาษณ์
1	พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร. รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช	นักการเมืองและพรรคการเมืองนั้นควรที่จะให้ความสำคัญต่อประชาชน ถ้าให้ความสำคัญต่อประชาชนแล้วก็จะเป็นที่ชื่นชอบของประชาชน แต่ถ้าไม่ให้ความสำคัญ และไม่สนใจใยดี ก็จะเป็นที่ไม่ชอบของประชาชน
2	พระมหาเอกวิน ปิยวีโร,ดร. อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช	ผู้ลงสมัครเลือกตั้งควรจะทำตัวให้เข้าง่าย ทำผลงานให้เข้าตาของประชาชน และต้องเป็นผู้ที่กล้าพูดกล้าคิด และกล้าทำในสิ่งต่าง ๆ
3	นายกริชชัย ภู่ฉุน นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา	เรื่องของบุคลิกภาพ เรื่องของความสุภาพเรียบร้อย ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญ เพราะคนในปัจจุบันชื่นชอบคนที่มีบุคลิก และมีนิสัยที่มีความสุภาพเรียบร้อย มีกิริยามารยาทที่ดีเรื่องที่สำคัญอีกอย่างคือการที่ไม่ถือตัวและต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้
4	นายสิทธิพงศ์ รัตนะ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา	ทุกคนมีความสุภาพเรียบร้อยไม่ถือตัว แต่ละคนมีความสามารถในการบริหารงานท้องถิ่นเพราะแต่ละคนที่เสนอตัวมาในแต่ละพรรคการเมืองได้ผ่านการบริหารงานมาเกือบทุกคน
5	นายสุพล แก้วเล็ก ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา	ในการเลือกตั้ง แต่ละครั้งจะมีการใช้เงินในการซื้อเสียงมากขึ้น ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างผู้สมัครกับประชาชน และส่วนน้อยจะมีผู้นำท้องถิ่นเป็นหัวคะแนนเพื่อแลกกับการผลักดันโครงการต่าง ๆ ของแต่ละพื้นที่

ตารางที่ 4.8 ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมืองสามารถเป็นแรงจูงใจในการตัดสินใจ และการเปิดให้มีการรับฟังปัญหาต่าง ๆ ของประชาชนอย่างไร ?

ลำดับ	รายชื่อ	สรุปบทสัมภาษณ์
1	พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร. รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช	ผู้นำพรรคการเมืองจะเป็นแรงจูงใจให้กับประชาชนในการเลือกพรรคการเมืองนั้น ๆ รวมทั้งตัวนโยบายและพรรคการเมืองเองควรจะมีความจริงจังจริงใจต่อประชาชน สนใจในปัญหาที่เกิดขึ้นกับประชาชนและแก้ไขปัญหาให้ตรงจุด
2	พระมหาเอกวิน ปิยวีโร,ดร. อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช	ผู้สมัครสมัครลงรับการเลือกตั้ง และพรรคการเมืองต้องรับฟังปัญหา และแก้ไขปัญหา ถ้าทำได้ก็จะได้รับความไว้ใจจากประชาชน ก็จะได้รับการเลือกตั้งให้เข้าไปดูแลตามความไว้ใจของประชาชนในการเลือกตั้งในแต่ละครั้ง
3	นายกริชชัย ภู่ฉุน นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา	ผู้นำพรรคต้องมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มีความสามารถในการวางแผนงานต่าง ๆ และขับเคลื่อนโครงการเพื่อสอดคล้องความต้องการของประชาชน
4	นายสิทธิพงศ์ รัตนะ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา	ผู้นำพรรคการเมืองมีความสามารถสร้างแรงจูงใจได้ 1.เป็นผู้มีวิสัยทัศน์ 2.รับฟังปัญหาของประชาชนในท้องถิ่น
5	นายสุพล แก้วเล็ก ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา	พรรคการเมือง หรือผู้นำพรรคไม่สามารถเป็นแรงจูงใจในการตัดสินใจได้ เนื่องจากไม่มีความคิดเห็นในนโยบาย มีการย้ายพรรคดึงส.ส. เข้าพรรคเพื่อหวังจะได้จำนวนส.ส. ข้างมาก ในการจัดตั้งรัฐบาล และไม่เคยเข้าถึงพื้นที่เพื่อรับฟังปัญหาต่าง ๆ

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา” มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอ สิงหนคร จังหวัดสงขลา และ 2) เพื่อวิเคราะห์ปัญหา และแนวทางในการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีรายชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา เป็นการวิจัยเชิงผสมผสาน (Mix Methodology Research) โดยใช้แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มีรายชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา จำนวนประชากรทั้งหมด จำนวน 61,951 คน กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยโดยใช้สูตรของเครซี่ และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) จึงได้กลุ่มตัวอย่าง 382 คน ซึ่งผู้วิจัยทาการสำรวจ (Survey Research) และเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) และแบบสัมภาษณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ เพื่อหาค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และข้อมูลเชิงคุณภาษณ์ใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา ซึ่งสามารถสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา” นั้น พอสรุปได้ดังนี้

5.1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. จำแนกตามเพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 52.10 และเพศชาย จำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 47.90 ตามลำดับ

2. จำแนกตามอายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุระหว่าง 31 – 50 ปี จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 39.80 รองลงมาอายุระหว่าง 51 ปีขึ้นไป จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 35.60 และอายุต่ำกว่า 30 ปี จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00 ตามลำดับ

3. จำแนกตามระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 30.40 รองลงมาคือ ระดับประถมศึกษา จำนวน

94 คน คิดเป็นร้อยละ 24.60 ระดับอนุปริญญาหรือเทียบเท่า จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 23.30 และระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 21.70 ตามลำดับ

4. จำแนกตามอาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้างทั่วไป / เกษตรกรรม จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 38.20 รองลงมาคือ ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50 ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 19.10 นักเรียน / นักศึกษา จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.70 และอื่น ๆ จำนวน 36 คิดเป็นร้อยละ 9.4 ตามลำดับ

5. จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 10,001 -15,000 บาท จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 37.40 รองลงมาคือ รายได้ต่อเดือนระหว่างต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 31.90 รายได้ต่อเดือนระหว่าง 15,001 - 20,000 บาท จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 และรายได้ต่อเดือน 20,001 บาทขึ้นไป จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 12.30 ตามลำดับ

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยรวม ดังนี้

ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยรวมทั้ง 3 ด้าน ซึ่งมีค่าแปลผลโดยรวมโดยค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.80, S.D. = 0.92) อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.82, S.D. = 0.99) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.80, S.D. = 0.97) อยู่ในระดับมาก และด้านนโยบายของพรรค ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.79, S.D. = 0.80) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

1. ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านนโยบายของพรรค ซึ่งมีค่าแปลผล โดยรวมค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.79, S.D. = 0.80) อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 1 ท่านมีนโยบายที่สามารถทำได้จริงเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.84, S.D. = 0.81) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ข้อที่ 6 ท่านมีนโยบายที่ยกระดับเศรษฐกิจฐานรากของเกษตรกรเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.83, S.D. = 0.77) อยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 7 ท่านมีนโยบายส่งเสริมธุรกิจใหม่ด้วยเทคโนโลยีเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.74, S.D. = 0.76) อยู่ในระดับมาก และข้อที่ 4 ท่านมีนโยบายที่เอื้อต่อเศรษฐกิจไม่ผูกขาดจากนายทุนใหญ่เพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.74, S.D. = 0.87) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

2. ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง ซึ่งมีค่าแปลผลโดยรวม ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 3.82, S.D. = 0.99) อยู่ใน

ระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 21 ท่านเป็นผู้ที่ประชาชนเข้าถึงง่ายเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.96, S.D. = 2.89) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ข้อที่ 12 ท่านเป็นผู้ที่มีการแต่งกายที่สะอาดเรียบร้อย เหมาะสมกับกาลเทศะ กิริยามารยาทเรียบร้อย วางตัวเหมาะสมเข้ากับคนอื่นได้ดีเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.92, S.D. = 0.72) อยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 17 ท่านผู้สมัคเลือกตั้งมีประวัติโปร่งใสประกอบอาชีพสุจริตเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.68, S.D. = 0.84) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

3. ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง ซึ่งมีค่าแปลผลโดยรวม ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.80, S.D. = 0.97) อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากสูงสุดไปต่ำสุด พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อที่ 24 ท่านผู้นำพรรคมีบุคลิกที่ดี มีความสามรถในการสื่อสารเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.97, S.D. = 2.64) อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ข้อที่ 23 ท่านผู้นำพรรคเป็นคนรุ่นใหม่กล้าคิดกล้าทำ กล้าเปลี่ยนแปลงเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.82, S.D. = 0. 82) อยู่ในระดับมาก และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อที่ 32 พรรคการเมืองเน้นนโยบายทางเศรษฐกิจเพียงใด ค่าเฉลี่ย ($\overline{x}$ = 3.71, S.D. = 0.97) อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ

5.1.3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

ด้านนโยบายของพรรค

1. ควรมีนโยบายที่สามารถทำได้จริง และนโยบายที่ตรงต่อระบบราชการรวมศูนย์กระจายอำนาจ กระจายคน กระจายงบประมาณ

2. ควรมีนโยบายที่ยกระดับเศรษฐกิจฐานรากของเกษตรกร

3. ควรมีนโยบายที่เป็นประชานนิยม แต่ไม่ควรจะมากเกินความจำเป็น

4. ควรมีนโยบายที่สามารถเปิดข้อมูลรัฐ กำจัดทุจริต สร้างรัฐโปร่งใส ให้อำนาจตรวจสอบอยู่ในมือประชาชน

ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง

1. ควรเป็นผู้มีความอดทน สามารถทนแรงกดดันจากสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี จิตใจดี และมีความยุติธรรม เห็นประโยชนส่วนรวมมากกว่าประโยชน์สวนตนเพียงใด

2. ควรเป็นผู้ที่ประชาชนเข้าถึงง่าย ประชาชนรู้จัก และให้การยอมรับนับถือ ไม่ถือตัวช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจเสมอ สามรถประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ได้ดี

3. ควรเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถในการปฏิบัติงานด้านการเมืองการปกครองเป็นอย่างดี มีวิสัยทัศน์สามารถคาดการณ์ แนวโน้มสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับองค์กร และสามารถแก้ไขปัญหาได้เร็ว

4. ควรเป็นผู้ที่มีการแต่งกายที่สะอาดเรียบร้อย เหมาะสมกับกาลเทศะกิริยามารยาทเรียบร้อย วางตัวเหมาะสมเข้ากับคนอื่นได้ดี

ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง

1. ผู้นำพรรคควรเป็นผู้มีบุคลิกที่ดี มีความสามรถในการสื่อสาร และมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล

2. ผู้นำพรรคควรเป็นคนรุ่นใหม่กล้าคิด กล้าทำ กล้าเปลี่ยนแปลง

3. พรรคการเมืองมีอุดมการณ์ด้านการสร้างการเมืองใหม่ และเปิดกว้างให้ประชาชนมีส่วนร่วม

4. พรรคการเมืองมีการทำกิจกรรมทางการเมืองในเขตพื้นที่อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

สรุปผลเชิงคุณภาพ

1. ด้านนโยบายของพรรค วิสัยทัศน์ของผู้นำจะต้องมีการมองภาพที่กว้างกว้างไกล มองลึกรอบด้าน มองถึงอนาคตว่าเราจะพัฒนาอะไร แก้ปัญหาในด้านใด โดยเน้นเฉพาะกลุ่มของเยาวชน ว่าจะพัฒนาไปในทิศทางไหน ปรับเปลี่ยนบริบท และวางแผนอนาคตไว้อย่างไร ต้องพัฒนาด้านกายภาพ และคุณภาพชีวิต สภาพด้านความเป็นอยู่และสังคมจำเป็นจะต้องน่าอยู่ ประชาชนต้องจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ของท้องถิ่นเพื่อจะได้ช่วยกันแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง ได้รับประโยชน์ได้มีการวางแผนในการทำงานในมุมมองหรือทิศทางสู่อนาคต ต้องกำหนดอยู่บนพื้นฐานความต้องการของประชาชน จำเป็นต้องมี กฎระเบียบ ข้อกฎหมาย และงบประมาณ เพื่อจะพัฒนาท้องถิ่นให้เป็นไปได้เป้าหมายอย่างชัดเจน

2. ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง ผู้นำจะต้องรู้จักวางแผนทั้งระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ต้องมีประสิทธิภาพในการวางโครงสร้างการบริหารจัดการ และปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยึดหลักกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ควรยึดถือประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลักไม่ควรเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการวางแผนการตรวจสอบเพื่อโปร่งใสในการบริหารและการปกครอง พร้อมเดินสู่เป้าหมาย และบรรลุตามวัตถุประสงค์สูงสุดขององค์กร และประชาชน

3. ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง ผู้นำไม่สามารถดำเนินการได้เพียงลำพังต้องมีการช่วยเหลือกัน ผู้นำมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องช่วยเหลือกิจการงานของคนในท้องถิ่นเพราะหากประชาชนเลือกเข้ามาแล้ว ไม่สามารถช่วยเหลือได้ก็ไม่มีประโยชน์ การสร้างความสัมพันธ์

ระหว่างประชาชนกับองค์กร เกิดได้จากการพูดคุย ลงพื้นที่สร้างความเข้าใจ สร้างการมีส่วนร่วม สร้างความเชื่อมั่นให้เกิดกับประชาชน ให้เกียรติ รับฟังความเห็นต่างอย่างเป็นธรรม แก้ไขความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นเพื่อนำไปสู่การเคารพนับถือจากประชาชน

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา” ผู้วิจัยได้นำผลที่พบจากการวิจัยมาอภิปรายเชื่อมโยงทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังต่อไปนี้

5.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ดังนี้

ผลการศึกษา พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา โดยรวมทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับมาก อภิปรายผลได้ว่า

ด้านนโยบายของพรรค ต้องเป็นนโยบายที่พัฒนาท้องถิ่นและต้องอยู่บนพื้นฐานความต้องการของประชาชน วางแผนการในอนาคตเพื่อเป้าหมายอย่างชัดเจน ตัวอย่างวิจัยของ วรยุทธ สถาปนาศุภกุล (2560:บทคัดย่อ) เรื่อง คุณลักษณะผู้นำทางการเมือง ท้องถิ่นที่พึงประสงค์ตามทัศนะของประชาชนอำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ผลวิจัยพบว่า 1. ศึกษาคุณลักษณะของผู้นำทางการเมืองที่พึงประสงค์ตามทัศนะของประชาชนตำบลเหมืองแก้ว อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ 2. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหาและแนวทางแก้ไขคุณลักษณะของ ผู้นำทางการเมืองที่พึงประสงค์ตามทัศนะของประชาชนตำบลเหมืองแก้ว อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ 3. ควรมีนโยบายที่สามารถทำได้จริงและตรงต่อระบบราชการที่มีการรวมศูนย์กระจายอำนาจ กระจายคน กระจายงบประมาณ เพื่อที่จะยกระดับเศรษฐกิจฐานรากของเกษตรกร และควรทำในสิ่งที่ประชาชนนิยม แต่ไม่ควรจะมากเกินความจำเป็นและควรที่จะเปิดข้อมูลรัฐ กำจัดการทุจริต สร้างรัฐที่โปร่งใส ให้อำนาจตรวจสอบอยู่ในมือประชาชน 4. สภาพทั่วไป และปัญหาอุปสรรคเกี่ยวกับการกำหนดนโยบายของพรรคการเมืองไทยมีเหตุปัจจัยที่มีความซับซ้อน และหลากหลายกระจายตัวมากขึ้น โดยเฉพาะต่อเหตุผลที่อิงอยู่กับ ขบวนการทางสังคม การเมืองภายนอก มากกว่าอิงอยู่กับผู้นำ และแกนนาภายในพรรค 5. กลไกการกำหนด นโยบายของพรรคการเมืองไทยนั้นพรรคการเมืองต้องมีความจริงใจต่อการแก้ไขปัญหาอย่างจริงจัง 6. การพัฒนากลไกการกำหนดนโยบายของพรรคการเมืองไทยโดยการนำหลักอิทธิบาท 4 มาใช้เป็นแนวทางใน การกำหนดนโยบาย องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยนั้นชี้ให้เห็นว่าสาระสำคัญของการพัฒนากลไกการกำหนด นโยบายของพรรคการเมืองไทยนั้น เริ่มจากการการก่อรูปนโยบายจากอุดมการณ์พรรคการเมือง นำไปสู่กระบวนการในการกำหนดนโยบายทางการเมืองภายใต้กรอบที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ ต่อมาเป็นการตัดสินใจนโยบายแนวคิดและแนวทางการทำงานกับนโยบายของพรรค สอดคล้องและเป็นไปเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน ยึด

มั่นในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข 7. ประชาชนจะเลือกพรรคการเมือง เพราะตัวผู้สมัครหรือพรรคการเมือง นโยบายต่าง ๆ ของพรรค จะมีความสำคัญถ้าหากว่านโยบายพัฒนาท้องถิ่นที่มีแนวคิดที่ดี แต่ประชาชนจะดูอีกว่านักการเมืองคนนั้นคือใคร ว่าเค้าจะมีศักยภาพกำหนดนโยบายของพรรคการเมืองได้มากน้อยเพียงใด หรือไม่เราจะเห็นว่าหลายหลายนโยบายของพรรคการเมืองที่ตอนหาเสียงได้โฆษณาชวนเชื่อไว้อย่างดิบดี แล้วพอได้รับการเลือกตั้งเข้าไปแล้วก็ไม่สามารถทำตามที่รับปากประชาชนไว้ได้ เหตุเพราะปัจจัยหลาย ๆ ประการ เพราะฉะนั้นประชาชนบางคนก็ไม่ได้สนใจนโยบายและจะเลือกที่ตัวบุคคลมากกว่าตัวนโยบายของพรรค แต่ก็ขึ้นอยู่กับตัวบุคคลนั้นคือใครและมีชื่อเสียงมากน้อยเพียงใด เป็นที่รู้จักของประชาชนมากแค่ไหนและมีนโยบายที่ต้องสอดคล้องต่อความต้องการของประชาชนมากเพียงใด และเพื่อประโยชน์ของประชาชนมากที่สุด ประชาชนก็จะเลือกนโยบายของพรรคนั้นเป็นหลัก 8. พรรคการเมืองมีความสำคัญต่อระบอบการปกครองเป็นอย่างมาก แม้แต่ในการปกครองระบอบที่ไม่เป็นประชาธิปไตย ก็ยังจำต้องมีพรรคการเมือง อาทิ พรรคคอมมิวนิสต์ในประเทศที่มีการปกครองระบอบสังคมนิยมหากแต่พรรคการเมืองเหล่านั้นมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกับพรรคการเมืองในระบอบประชาธิปไตย มิได้เป็นตัวกลางเสนอความต้องการของประชาชนให้แก่รัฐบาล ตลอดจนมิได้เปิดโอกาสให้ประชาชนที่สนใจเข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมืองแต่อย่างใด ในส่วนการใช้อำนาจรัฐ พรรคการเมืองเหล่านั้นมิได้ทำหน้าที่ตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐให้แก่ประชาชนดังเช่นที่พรรคการเมืองในระบอบประชาธิปไตยสมควรทำ พรรคการเมืองถือว่ามีบทบาทสำคัญต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตยเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากพรรคการเมืองคือ สถาบันหลักที่ทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่าง "ภาครัฐ” กับ "ภาคประชาชน” โดยที่พรรคการเมืองจะนำเอาปัญหาหรือความต้องการของประชาชนมาแปลงเป็นนโยบายของพรรค และนำนโยบายเหล่านั้นไปปฏิบัติเมื่อได้รับเลือกตั้งเข้าไปทำหน้าที่ฝ่ายนิติบัญญัติหรือฝ่ายบริหารประเทศ

ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง ต้องเป็นผู้สมัครที่มีวิสัยทัศน์ที่กว้างกว้างไกล มองลึกรอบด้าน มองถึงอนาคตว่าเราจะพัฒนาอะไร แก้ปัญหาในด้านใด จะพัฒนาไปในทิศทางไหน ปรับเปลี่ยนบริบทและวางแผนอนาคตไว้อย่างไร และประชาชนต้องมีการเลี่ยนแปลงสภาพการเป็นอยู่ที่ดีขึ้นตัวอย่างงานวิจัยของพระมหาณัฏฐพจน์ ขนฺติธโร (ร่องน้อย).(2563, หน้า 3 - 4) เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตื่นตัวทางการเมืองของประชาชนในอำเภอละแม จังหวัดชุมพร ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาประชาชนเบื่อหน่ายการเมือง แบบเดิม ๆ ที่ประชาชนต้องการและให้ความสำคัญในแต่ละด้าน มีดังนี้คือ ด้านคุณลักษณะของผู้สมัคร แสดงวิสัยทัศน์ให้ประชาชนเห็นถึงความรู้ความสามารถ ในการจะแก้ไขปัญหาของท้องถิ่นในอนาคต นึกถึงพึ่งได้ ด้านการหาเสียงของผู้สมัคร นักการเมืองต้องเปลี่ยนวิธีการหาเสียง สร้างจุดเด่นให้ประชาชนเชื่อมั่นในด้านผู้สมัครของด้านพรรคการเมือง ควรเป็นผู้ที่มีความอดทน สามารถทนแรงกดดันจากสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี มีจิตใจที่ดี และมีความยุติธรรม เห็นประโยชนส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน รวมถึงควรเป็นผู้ที่ให้ประชาชนเข้าถึงได้

ง่าย เป็นที่รู้จักของประชาชนได้การยอมรับนับถือ ไม่ถือตัวและคอยที่จะช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจอยู่เสมอ ประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ได้ และต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ในการปฏิบัติงานด้านการเมืองการปกครอง มีวิสัยทัศน์สามารถคาดการณ์แนวโน้มสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับองค์กร และสามารถแก้ไขปัญหาได้ รวมถึงควรเป็นผู้ที่มีการแต่งกายที่สะอาดเรียบร้อย เหมาะสมกับกาลเทศะ กิริยามารยาทเรียบร้อย วางตัวเหมาะสมเข้ากับคนอื่นได้ดี ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญ เพราะคนในปัจจุบันชื่นชอบคนที่มีบุคลิกและมีนิสัยที่มีความสุภาพเรียบร้อย มีกิริยามารยาทที่ดี เรื่องที่สำคัญอีกอย่างคือการที่ไม่ถือตัวเพราะการที่เป็นผู้แทนหรือผู้ลงสมัครรับเลือกตั้ง สามารถให้ประชาชนเข้าถึงง่ายเพราะประชาชนสามารถแลกเปลี่ยนสะท้อนในความต้องการรวมถึงข้อมูลและประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ผู้แทนเองก็จะได้นำข้อมูลที่ได้ไปกำหนดนโยบาย เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน และส่วนของทักษะการบริหารท้องถิ่นถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญแต่ไม่ถือว่าสำคัญที่สุด เนื่องจากหน้าที่ผู้ลงรับสมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ก็คือการเสนอนโยบายมากกว่าเรื่องของการบริหารหน้าที่หลักของ ส.ส. ซึ่งเป็นหน้าที่ของนิติบัญญัติในเรื่องกระบวนการทางกฎหมาย ส่วนเรื่องของการบริหารเป็นของระดับรัฐมนตรี เป็นต้น และประชาชนยุคเริ่มเริ่มจะพิจารณาตัดสินใจเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งมากที่สุดจากพฤติกรรม 10 อันดับแรก จากมากไปหาน้อย มีไหวพริบปฏิภาณ ไม่เอาเปรียบผู้อื่น ไม่ทุจริต คดโกง ไม่ปฏิบัติตนไปในทางที่เสื่อมเสีย ไม่ซื้อเสียง เข้าใจปัญหาของประชาชนอย่างแท้จริง แก้ไขปัญหาให้ประชาชนได้ดี รู้จักเคารพและให้เกียรติบุคคลในทุก ๆ ระดับ มีประวัติการทำงานที่ดี ไม่มุ่งร้ายผู้อื่น ประชาชนจะใช้การพิจารณาตัดสินใจอย่างมากในคุณลักษณะเกี่ยวกับในด้านของมนุษยสัมพันธ์ ด้านความเป็นผู้นำ ด้านคุณธรรม ด้านความสามารถ ด้านการประพฤติปฏิบัติตนในการหาเสียง ด้านชีวิตส่วนตัวและครอบครัว ด้านบุคลิกภาพ โดยประชาชนที่มีวัยที่แตกต่างกันมีปริมาณการพิจารณาตัดสินใจลักษณะของสมัครสมาชิกที่สมัครมากน้อยแตกต่างกันไป

ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง ผู้นำนั้นไม่สามารถดำเนินการได้เพียงลำพัง ต้องมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้นำมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องช่วยเหลือกิจการงานของคนในท้องถิ่น เพราะหากประชาชนเลือกเข้ามาแล้ว ไม่สามารถช่วยเหลือได้ก็ไม่มีประโยชน์ ต้องสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อประชาชน ตัวอย่างงานวิจัยของ ณัฐพงษ์ ธรรมทอง (2562, หน้า 2) เรื่อง อิทธิพลของพรรคการเมืองที่มีผลต่อการตัดสินใจของประชาชนในการ เลือกตั้งทั่วไปในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า 1. สภาพทั่วไปของอิทธิพลพรรคการเมืองที่มีผลต่อการตัดสินใจของประชาชนในการเลือกตั้งทั่วไปในเขตกรุงเทพมหานคร คือ นโยบายและผลงานดี ผู้นำพรรคภาพลักษณ์ดี พรรคใหญ่มีชื่อเสียงและประชาชนชื่นชอบ 2. องค์ประกอบอิทธิพลพรรคการเมืองที่มีผลต่อการตัดสินใจของประชาชนในการเลือกตั้งทั่วไปในเขตกรุงเทพมหานคร คือ การมีนโยบายและผลงานดี การมีหัวหน้าพรรคภาพลักษณ์ที่ดีและการเป็นพรรคมีขนาดใหญ่ มีชื่อเสียงที่ดี 3. การพัฒนาองค์ประกอบ

อิทธิพลพรรคการเมืองที่มีผลต่อการตัดสินใจของประชาชนในการเลือกตั้งทั่วไปใน เขตกรุงเทพมหานคร พรรคมีนโยบายตอบสนองความต้องการคนส่วนมาก พรรคมีผู้นำและสมาชิกที่มีบุคลิกที่ดี มีความสามารถในการสื่อสาร มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล ควรเป็นคนรุ่นใหม่กล้าคิด กล้าทำ กล้าเปลี่ยนแปลง ต้องเป็นพรรคที่มีอุดมการณ์ในการพัฒนา สู่การเมืองยุคใหม่ และเปิดกว้างให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทางการเมืองในเขตกรุงเทพมหานครอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอและต้องมีความเฉลียวฉลาดในการที่จะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า มีความสามารถในการวางแผนงานต่าง ๆ โดยเฉพาะผู้นำพรรคมีหน้าที่นำพาไปสู่การพัฒนา ซึ่งต้องมีการออกนโยบายของกระทรวงต่าง ๆ ต้องมีความสามารถในการสร้างนโยบาย สร้างแผนงานหรือโครงการ รวมถึงต้องมีความสามารถในการขับเคลื่อนโครงการเพื่อไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์และการพัฒนาที่ต่อเนื่องตามมา และส่วนพรรคการเมืองก็ควรจะมีค่านิยมของพรรคการเมือง เพราะพรรคการเมืองมีหลักนิยมอย่างไร ค่านิยมอย่างไร เพราะพรรคการเมืองบางพรรคก็จะเน้นเรื่องของการส่งเสริมเศรษฐกิจฐานราก บางพรรคก็จะเน้นเรื่องของสวัสดิภาพสวัสดิการของสังคม บางพรรคก็จะเน้นเรื่องของการส่งเสริมการท่องเที่ยวและการเกษตร เป็นต้น ทำให้เกิดแรงจูงใจแก่ประชาชนว่าพรรคการเมืองพรรคใดตอบสนองความต้องการของตนเองได้ 4. ความน่าสนใจที่เกี่ยวกับการเลือกตั้ง ไม่ได้จำกัดอยู่แค่การได้ทราบว่าผู้สมัครคนใดจากพรรคไหน ได้รับการเลือกตั้งให้เข้าไปเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือว่าพรรคการเมืองใดได้เป็นแกนนำในการจัดตั้งรัฐบาลเพื่อบริหารประเทศแต่ยังรวมไปถึงการได้ทราบถึงปัจจัยที่อยู่เบื้องหลังพฤติกรรม และการตัดสินใจของผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในการมีส่วนร่วมกัน ในการเลือกตั้งไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจที่จะใช้เวลาที่แต่ละคนมีอยู่อย่างจำกัดเพื่อจะออกไปเลือกตั้ง และตัดสินใจว่าจะเลือกใครทั้ง ๆ ที่ตนเองอาจจะไม่มีข้อมูลหรือความรู้ที่เกี่ยวกับผู้สมัคร ทุก ๆ คนเพียงพอ แต่ก็ต้องตัดสินใจเลือกคนที่ตนเองเห็นเหมาะสมที่สุด รวมถึงการเข้าใจถึงผลกระทบจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น พื้นที่และภูมิภาคที่อยู่อาศัยอาชีพ ระดับรายได้ ระดับการศึกษา เพศ รวมไปถึงความสนใจในด้านข่าวสารในบ้านเมืองที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกให้ผู้สมัครคนใดในคูหาเลือกตั้งโดยทั่วไป เมื่อถึงวันเลือกตั้งผู้มีสิทธิออกเสียง เลือกตั้งจะต้องทำการตัดสินใจสองอย่างนั่นคืออย่างแรก จะออกไปเลือกตั้งหรือไม่ และอย่างที่สอง การตัดสินใจว่าจะเลือกใคร และเมื่อการตัดสินใจอย่างแรกออกมาว่าตนจะไม่ออกไปเลือกตั้ง การตัดสินใจอย่างที่สองก็จะไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน อย่างไรก็ดีหากการตัดสินใจอย่างแรกออกมาว่าตนจะออกไปเลือกตั้ง ผู้มีสิทธิเลือกตั้งก็ต้องทำการตัดสินใจอย่างที่สอง นั่นคือจะเลือกใครเมื่อตนอยู่ในคูหาเลือกตั้ง

5.2.2 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาที่เหมาะสมต่อพรรคการเมืองในเขต อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลาดังนี้

ผลการศึกษา พบว่า **ด้านนโยบายของพรรค** พบว่า นโยบายของพรรคควรมีนโยบายที่สามารถทำได้จริง และตรงต่อระบบราชการที่มีการรวมศูนย์กระจายอำนาจ กระจายคน กระจายงบประมาณ เพื่อที่จะยกระดับเศรษฐกิจฐานรากของเกษตรกร และควรทำในสิ่งที่ประชาชนนิยม แต่ไม่ควรจะมากเกินความจำเป็น และควรที่จะเปิดข้อมูลรัฐ กำจัดการทุจริต สร้างรัฐที่โปร่งใส ให้อำนาจตรวจสอบอยู่ในมือประชาชน

ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง พบว่า ผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้งควรเป็นผู้ที่มีความอดทน สามารถทนแรงกดดันจากสถานการณ์ต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี มีจิตใจที่ดี และมีความยุติธรรม เห็นประโยชนส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน รวมถึงควรเป็นผู้ที่ให้ประชาชนเข้าถึงได้ง่าย เป็นที่รู้จักของประชาชนได้การยอมรับนับถือ ไม่ถือตัวและคอยที่จะช่วยเหลือผู้อื่นด้วยความเต็มใจอยู่เสมอ ประสานงานกับหน่วยงานอื่น ๆ ได้ และต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ในการปฏิบัติงานด้านการเมืองการปกครอง มีวิสัยทัศน์สามารถคาดการณ์แนวโน้มสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับองค์กร และสามารถแก้ไขปัญหาได้ รวมถึงควรเป็นผู้ที่มีการแต่งกายที่สะอาดเรียบร้อย เหมาะสมกับกาลเทศะ กิริยามารยาทเรียบร้อย วางตัวเหมาะสมเข้ากับคนอื่นได้ดี

ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง พบว่า ผู้นำพรรคควรเป็นผู้ที่มีบุคลิกที่ดี มีความสามารถในการสื่อสาร มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล ควรเป็นคนรุ่นใหม่กล้าคิด กล้าทำ กล้าเปลี่ยนแปลง ต้องเป็นพรรคที่มีอุดมการณ์ในการพัฒนา สู่การเมืองยุคใหม่ และเปิดกว้างให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทางการเมืองในเขตพื้นที่อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สมชาย ภคภาสน์วิวัฒน์ (2546,หน้า 190) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของพรรคการเมืองคือมีหน้าที่ในการรวมตัวของผู้มีแนวคิดร่วมกัน (Aggregation Function) พรรคการเมืองจะมีบทบาทสำคัญในการรวบรวมบุคคลที่มีแนวคิด และอุดมการณ์ที่คล้ายคลึงกันหรือร่วมกันบทบาทดังกล่าวนี้จะมีความสัมพันธ์กับบทบาทในการให้ทิศทางทางการเมือง (Orientation Function) กล่าวคือ เมื่อมีการรวบรวมบุคลากรที่มีแนวคิดทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมร่วมกันแล้ว พรรคการเมืองเหล่านี้ก็จะพยายามชี้แนะทิศทางดังกล่าวให้กับประชาชน 2. หน้าที่ในการกระจายค่านิยม (Socialization Function) พรรคการเมืองมีหน้าที่ในการสื่อสารอุดมการณ์หรือแนวคิดดังกล่าวให้กับประชาชนทั่วไปโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงของการเลือกตั้ง หน้าที่ดังกล่าวของพรรคการเมืองจึงมีลักษณะเป็นการกระจายค่านิยมทางการเมืองเศรษฐกิจ และสังคม ให้อยู่ในวงกว้างและหากพรรคใดได้รับชัยชนะสามารถจัดตั้งรัฐบาลก็เท่ากับว่านำเอาค่านิยมดังกล่าวมาดาเนินการในทางปฏิบัติ ซึ่งเป็นค่านิยมที่ได้รับการยอมรับจากประชาชนโดยมีผลการเลือกตั้งเป็นประจักษ์พยาน 3. หน้าที่ในการเป็นตัวแทนของประชาชน (Representation Function) พรรคการเมืองจะทำหน้าที่

ในการจัดสรรบุคลากรที่จะกลายมาเป็นตัวแทนของประชาชนในการดาเนินทางการเมือง พรรคการเมืองจึงทำหน้าที่ในการเป็นตัวแทนของอำนาจอธิปไตยปวงชนส่วนหนึ่งโดยเฉพาะการเริ่มต้นกระบวนการทางการเมืองที่ประชาชนมีส่วนร่วมมากที่สุดอย่างการเลือกตั้งพรรคจะต้องพิจารณาเลือกบุคคลที่จะนาเสนอให้แก่ประชาชนเพื่อเป็นตัวแทนอย่างรอบคอบ

อภิปรายผลเชิงคุณภาพ

ด้านนโยบายของพรรค พบว่า วิสัยทัศน์ของผู้นำจะต้องมีการมองภาพที่กว้างกว้างไกล มองลึกรอบด้าน มองถึงอนาคตว่าเราจะพัฒนาอะไร แก้ปัญหาในด้านใด โดยเน้นเฉพาะกลุ่มของเยาวชน ว่าจะพัฒนาไปในทิศทางไหน ปรับเปลี่ยนบริบท และวางแผนอนาคตไว้อย่างไร ต้องพัฒนาด้านกายภาพ และคุณภาพชีวิต สภาพด้านความเป็นอยู่และสังคมจำเป็นจะต้องน่าอยู่ ประชาชนต้องจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ของท้องถิ่นเพื่อจะได้ช่วยกันแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง ได้รับประโยชน์ได้มีการวางแผนในการทำงานในมุมมองหรือทิศทางสู่อนาคต ต้องกำหนดอยู่บนพื้นฐานความต้องการของประชาชน จำเป็นต้องมี กฎระเบียบ ข้อกฎหมาย และงบประมาณ เพื่อจะพัฒนาท้องถิ่นให้เป็นไปได้เป้าหมายอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คมสันต์ บัวติ๊บ และ จันทนา สุทธิจาร (2561) เรื่อง “การเมืองในการกำหนดนโยบายสาธารณะ: กรณีศึกษานโยบายด้านโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในอำเภอแห่งหนึ่งในเขตจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง” ที่พบว่าปัจจัยการเมืองภายใน ซึ่งหมายถึง การตัดสินใจในสภาท้องถิ่นเอง โดยนักการเมืองท้องถิ่นในฐานะตัวแทนของประชาชนในแต่ละเขตเลือกตั้งล้วนแล้วแต่ต่อสู้แข่งขันแย่งชิงนโยบายสาธารณะเพื่อเข้าสู่พื้นที่ของตนเองตามที่ได้มีการหาเสียงไว้และผลงานของนักการเมืองย่อมเป็นเสียงสะท้อนถึงโอกาสที่นักการเมืองจะได้รับการเลือกตั้งในครั้งต่อไป ซึ่งส่งผลต่อภาพรวมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอทั้งหมด

ด้านผู้ลงรับสมัครรับการเลือกตั้ง พบว่า ผู้นำจะต้องรู้จักวางแผนทั้งระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ต้องมีประสิทธิภาพในการวางโครงสร้างการบริหารจัดการ และปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ยึดหลักกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ควรยึดถือประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลักไม่ควรเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการวางแผนการตรวจสอบเพื่อโปร่งใสในการบริหารและการปกครอง พร้อมเดินสู่เป้าหมาย และบรรลุตามวัตถุประสงค์สูงสุดขององค์กร และประชาชน ชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุเมธ เดียวอิศเรศ (2527 หน้า 70-73) ได้กำหนดบทบาท และหน้าที่ของผู้นำไว้ 14 ประการ ดังนี้ 1) ผู้นำในฐานะผู้บริหาร จะเป็นผู้ประสานงานระหว่างกลุ่มที่อยู่ในองค์การเพื่อให้งานดำเนินไปด้วยดี โดยจะเป็นผู้ที่ควบคุมนโยบายและกำหนดวัตถุประสงค์ของกลุ่มรับผิดชอบนโยบายให้เป็นไปด้วยดี 2) ผู้นำในฐานะผู้วางแผน จะเป็นผู้วางแผนปฏิบัติงาน เป็นผู้ตัดสินใจว่าบุคคลในกลุ่มของตนผู้ใดควรใช้วิธีการอย่างไร และใช้สิ่งใด

มาประกอบเพื่อให้งานบรรลุตามความต้องการ มีหน้าที่ดูแลด้วยว่าแผนที่วางไว้มีการดำเนินงานตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่ 3) ผู้นำในฐานะผู้กำหนดนโยบาย ผู้นำมีสิทธิในการกำหนดวัตถุประสงค์หรือการกำหนดนโยบายของกลุ่มหรือหมู่คณะเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมาย 4) ผู้นำในฐานะผู้เชี่ยวชาญ ผู้นำจำเป็นต้องทำหน้าที่คล้ายกับผู้ชำนาญการในสาขาวิชาชีพ เพื่อช่วยแก้ปัญหาให้ผู้ใต้บังคับบัญชาเนื่องจากเป็นผู้มีความรู้และความชำนาญ 5) ผู้นำในฐานะเป็นตัวแทนของกลุ่มเพื่อติดต่อกับภายนอก สมาชิกภายในกลุ่มย่อยไม่สามารถที่จะทำการติดต่อกับบุคคลภายนอกได้ในขณะเดียวกันพร้อม ๆ กัน ผู้นำจึงเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติ และความสามารถที่จะทำหน้าที่แทนกลุ่มได้ 6) ผู้นำในฐานะผู้ควบคุมความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม ผู้นำต้องคอยดูแลความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่ม เพื่อการสร้างขวัญ และกาลังใจของบุคลากร หากสมาชิกภายในกลุ่มไม่มีความเข้าใจแล้วอาจเกิดความแตกแยกขึ้นได้ 7) ผู้นำในฐานะผู้ให้คุณ และให้โทษ ผู้เกี่ยวข้องกับการเสนอให้คุณ และโทษแก่ผู้อื่นจะกลายเป็นผู้มีอำนาจและเป็นผู้นำในที่สุด คุณและโทษดังกล่าวอาจเป็นการขึ้นเงินเดือนตัดเงินเดือน การมอบหมายงานให้มากหรือน้อย ให้งานที่ยากหรือง่ายได้ทั้งสิ้น ซึ่งความเสียหายอาจจะเกิดขึ้นแก่หน่วยงานได้ ถ้าหากผู้นามอบอำนาจประเภทนี้ให้แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งมากจนเกินไป 8) ผู้นำในฐานะผู้ไกล่เกลี่ย ผู้นำที่เกิดขึ้นในภาวะที่มีการขัดแย้งภายในองค์การหรือหน่วยงาน ซึ่งอาจทำให้เกิดความเสียหาย ผู้นำจึงเป็นผู้ที่คอยประสานความขัดแย้งที่เกิดขึ้นโดยการไกล่เกลี่ยคู่กรณีให้มีความเข้าใจกัน 9) ผู้นำในฐานะที่เป็นบุคคลตัวอย่าง บุคคลที่มีความประพฤติดีหรือปฏิบัติงานดีจนได้รับการยกย่องเสมอว่าเป็นตัวอย่างอันดีของหน่วยงาน มักจะมีโอกาสกลายเป็นผู้นำของผู้อื่นได้โดยง่าย 10) ผู้นำในฐานะสัญลักษณ์ของกลุ่ม ความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของกลุ่มมีความสำคัญต่อการดำรงหรือคงอยู่ของกลุ่ม แต่การที่คนหมู่มากมาอยู่รวมกันนั้นจะทำให้มีความสามัคคีกันอยู่ตลอดย่อมเป็นเรื่องลำบาก แต่จะมีบางคนที่ได้รับการยกย่องจากกลุ่มคนทั้งหลายภายในกลุ่มให้เป็นตัวแทนของกลุ่มโดยจะดีกับเขาเสมอไม่ว่าในโอกาสใด ๆ ก็ตามขณะเดียวกันบุคคลผู้นี้ก็รัก และยึดกลุ่มเป็นสรณะของเขาด้วย บุคคลผู้นี้จึงกลายเป็นสัญลักษณ์ของกลุ่ม อำนาจของเขาที่มีจึงสูงสุดเหนือจิตใจของคนทุกคนภายในกลุ่ม 11) ผู้นำในฐานะตัวแทนรับผิดชอบ หน่วยงานบางแห่งจะมีผู้นำที่อาสาเข้ารับผิดชอบต่อการตัดสินใจ และการกระทำบางอย่างของบุคคลบางคนในกลุ่มหรืออาจจะรับผิดชอบต่อกิจการทั้งหมดที่คนในกลุ่มนั้นกระทำ โดยเหตุดังกล่าวในบางโอกาสต่อมากลุ่มจึงมอบหมายให้มีอำนาจตัดสินใจกระทำการใด ๆ แทนกลุ่มได้ 12) ผู้นำในฐานะผู้มีอุดมคติ ผู้นำบางคนเป็นผู้กำหนดอุดมคติ สร้างความเชื่อมั่น และศรัทธาต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นแก่บุคคลที่แวดล้อมเขา บางครั้งอาจเป็นผู้กำหนดคุณธรรมประจำใจ และกำหนดขนบธรรมเนียมที่ใช้ปฏิบัติภายในกลุ่ม อุดมคติดังกล่าวในตอนแรกอาจเป็นคำพูดของเขาที่ใคร ๆ พากันนิยม และประพฤติปฏิบัติตาม ต่อมาทาให้กลายเป็นอุดมคติที่เป็นทางการของกลุ่มไป 13) ผู้นำในฐานะบิดาผู้มีแต่ความกรุณา ผู้นำชนิดนี้จะวางตนเป็นผู้อาวุโสของกลุ่ม

มีบุคลิกน่านับถือ เป็นบิดาของกลุ่ม จะว่ากล่าวดุด่าใครก็ตามจะไม่มีใครถือโกรธ เพราะทุกคนทราบดีทั่วกันว่าเบื้องหลังการดุด่าว่ากล่าวนั้น ล้วนแล้วแต่เต็มไปด้วยความรัก ความหวังดีอยู่ด้วยเสมอไป ผู้นำดังกล่าวจะเป็นที่พึ่งทางใจที่คอยช่วยเหลือแก่ทุกคนเมื่อมีความทุกข์ 14) ผู้นำในฐานะผู้รับความผิดแทน ผู้นำชนิดนี้เป็นความหวังของกลุ่ม เมื่อใดมีความเสียหายเกิดขึ้นผู้นาชนิดนี้จะถูกลงโทษหรือรับโทษนั้น ๆ แทนกลุ่ม โดยทั่ว ๆ ไป คนเราต่างก็ไม่ต้องการรับผิดชอบเมื่อมีความผิดพลาดเกิดขึ้น แต่พากันซัดทอดความผิดให้กับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งการซัดทอดเช่นนี้ ทำให้ผู้ถูกซัดทอดกลายเป็นผู้นำขึ้นมา เพราะเมื่อเหตุการณ์ร้าย ๆ นั้นผ่านพ้นไปผู้คนก็จะพากันเห็นใจที่เขาต้องรับเคราะห์กรรมแทนพวกตนแต่เพียงผู้เดียว

ด้านผู้นำพรรค และพรรคการเมือง พบว่า ผู้นำไม่สามารถดำเนินการได้เพียงลำพัง ต้องมีการช่วยเหลือกัน ผู้นำมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องช่วยเหลือกิจการงานของคนในท้องถิ่น เพราะหากประชาชนเลือกเข้ามาแล้ว ไม่สามารถช่วยเหลือได้ก็ไม่มีประโยชน์ การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประชาชนกับองค์กร เกิดได้จากการพูดคุย ลงพื้นที่สร้างความเข้าใจ สร้างการมีส่วนร่วม สร้างความเชื่อมั่นให้เกิดกับประชาชน ให้เกียรติ รับฟังความเห็นต่างอย่างเป็นธรรม แก้ไขความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นเพื่อนำไปสู่การเคารพนับถือจากประชาชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพพงษ์ บุญจิตราดุล (2534 หน้า 94) ได้ให้ความหมายของผู้นำไว้ดังนี้ ผู้นำ คือ ผู้ที่ใช้อิทธิพลมากในการกำหนดเป้าหมายหรือปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายของกลุ่มหรือองค์การ ได้กำหนดปัจจัยของผู้นำ ดังนี้ 1) คุณลักษณะทางร่างกาย เช่น อายุ ส่วนสูง รูปร่าง และน้ำหนักโดยหลายคนเชื่อว่าผู้นำที่มีประสิทธิภาพควรจะเป็นชายรูปร่างใหญ่กายา มีเสียงทุ้ม และแข็งแรงกว่าผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ดังเช่นการรับราชการทหารและตำรวจก็ได้วางข้อจำกัดบางอย่างต่อส่วนสูง และน้ำหนักของบุคคลเอาไว้ 2) ภูมิหลังทางสังคม เช่น การศึกษา สถานภาพสังคม และความคล่องตัว สำหรับบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมเศรษฐกิจที่สูงจะเป็นข้อได้เปรียบต่อการบรรลุสถานภาพของความเป็นผู้นำ บุคคลที่มาจากสถานภาพทางสังคมเศรษฐกิจที่ต่ำสามารถก้าวไปสู่ตำแหน่งระดับสูงภายในอุตสาหกรรมปัจจุบันมากขึ้นกว่าสิบแปดปีที่ผ่านมา และในปัจจุบันผู้นำจะมีการศึกษามากขึ้น 3) สติปัญญา การศึกษาหลายอย่างที่ตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างสติปัญญา และสถานภาพของความเป็นผู้นำได้ชี้ให้เห็นว่าผู้นำจะมีดุลยพินิจ ความเด็ดขาด ความรู้ที่เหนือกว่า 4) บุคลิกภาพ ผู้นำที่มีประสิทธิภาพจะมีลักษณะทางบุคลิกภาพ เช่น ความตื่นตัว ความเชื่อมั่นตนเอง และความซื่อสัตย์ 5) คุณลักษณะทางงาน ผู้นำจะต้องมีความต้องการความสำเร็จ และความรับผิดชอบที่สูง ผลลัพธ์เหล่านี้เสนอว่าผู้นำจะเป็นบุคคลที่มีแรงจูงใจที่สูง และต้องการความสำเร็จของงาน 6) คุณลักษณะทางสังคม ผู้นำจะเป็นส่วนร่วมที่กระตือรือร้นภายในกิจกรรมที่หลากหลายเกี่ยวพันกับบุคคลจำนวนมาก ให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่นและสามารถสร้างความสามัคคี ความไว้วางใจ และความยึดเหนี่ยวของกลุ่ม

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา” ผู้วิจัยขอเสนอประเด็นที่ควรกำหนดเป็นนโยบายเพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำไปใช้ดังต่อไปนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอ สิงหนคร จังหวัดสงขลา

1. ในอดีตประชาชนในอำเภอสิงหนคร มีความนิยมในพรรคการเมืองในพรรคประชาธิปัตย์ ผู้สมัครก็จะเลือกพรรคนั้น แต่ประชาชนมีมุมมองที่เปลี่ยนไป โดยให้ความสำคัญกับตัวผู้สมัครมากกว่าตัวพรรคการเมือง แต่ทั้งนี้พรรคการเมืองนั้นต้องเป็นพรรคที่มีอุดมการณ์เกี่ยวข้องกับประชาชน

2. ในปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงจากเมื่อก่อน เช่น พรรคที่เคยผูกขาด พรรคที่เคยมีอิทธิพลต่อพื้นที่ต่าง ๆ มีการแย่งชิง และแข่งขันจากพรรคการเมืองใหม่ในหลาย ๆ พรรค ทำให้ประชาชนมีโอกาสการตัดสินใจ สิ่งสำคัญก็คือในปัจจุบันแต่ละพื้นที่ที่มีการแข่งขันกันมากขึ้น จึงจะต้องปรับเปลี่ยนบริบทให้ใกล้ชิดกับประชาชน และต้องทำให้ประชาชนเข้าถึงได้ง่ายขึ้น ต้องมีการรับฟังเสียงของประชาชนมากยิ่งขึ้น เพราะพรรคการเมืองแต่ละพรรคมีฐานคะแนนเสียง จึงจะต้องปรับตัวและปรับนโยบายเพื่อประชาชนในทุกพื้นที่ จึงจะทำให้พรรคมีผลงานที่เห็นได้ชัดเจนและได้รับความนิยมจากประชาชนทุกพื้นที่เพิ่มมากขึ้น

3. ความนิยมของประชาชนในอำเภอสิงหนคร จะนิยมพรรคการเมืองที่เข้าถึงประชาชนอย่างแท้จริง นำนโยบายพรรคมาปฏิบัติ ดูแลคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น ส่งเสริมการสร้างรายได้ให้กับประชาชนในท้องถิ่น รวมถึงส่งเสริมสินค้าทางการเกษตร เช่น ข้าว, ยางพารา, ปาล์ม และสินค้าทางการเกษตรอื่น ๆ

4. สิ่งที่จะทำให้ประชาชนชื่นชมและมีความนิยมต่อพรรคการเมืองโดยเฉพาะในอำเภอ สิงหนคร จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นท้องที่ในภาคใต้ สิ่งสำคัญแบ่งเป็น 3 ประการ 1. เรื่องนโยบายของพรรค ผู้ที่เป็นกรรมการบริหารพรรค จะต้องสำรวจหรือเข้าถึงประชาชนในชุมชนหรือท้องถิ่นว่ามีปัญหาอะไร นักการเมืองก็จะต้องเข้าไปก็เข้าไปแก้ไขปัญหานั้น ๆ ประชาชนต้องการอะไร แล้วนำปัญหานั้นมากำหนดนโยบายพรรค และทำให้ได้ตามนโยบายนั้น 2. ตัวของนักการเมืองผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งนั้นไม่ควรห่างเหินจากประชาชน ให้เข้าไปพบปะสนทนาไปรับรู้ถึงปัญหาของประชาชน และก็แก้ไขปัญหาให้ตรงจุด และที่สำคัญต้องเป็นคนที่มีความจริงใจต่อประชาชน 3. ความต่อเนื่องหรือความเอาใส่ใจในการลงพื้นที่ของพรรคการเมือง และนักการเมืองก็ดีควรจะใส่ใจในตอนที่ประชาชนอยู่ดีกินดีและยามลำบาก ก็จะต้องรับรู้ปัญหาต่าง ๆ ควรจะแก้ไข และทำอย่างที่รับปากไว้ ก็จะเป็นที่นิยมชมชอบของประชาชน และจะได้รับการเลือกตั้งให้เข้าไปดูแลประชาชนในแต่ละพื้นที่

5. ข้อเสนอแนะของประชาชนต่อพรรคการเมืองในทุกระดับ นักการเมืองของพรรคใดพรรคการเมืองหนึ่งในการที่จะเข้าถึงประชาชนในแต่ละพื้นที่ ต้องมีการพบปะประชาชน และเข้าถึงในทุก ๆ ปัญหา และสามารถแก้ไขปัญหาของประชาชนได้ ถ้ารับปากกับประชาชนไว้แล้วต้องทำให้สำเร็จตามที่รับปากไว้ ก็จะทำให้เป็นที่รักและเป็นที่ชื่นชมของประชาชน ต้องทำให้ประชาชนมีความเชื่อใจในตัวนักการเมืองและพรรคการเมือง ต้องทำงานให้มีประสิทธิภาพ ต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวมมากว่าประโยชน์ส่วนตน สิ่งเหล่านี้จะทำให้ประชาชนเกิดความเชื่อมั่นในการไปเลือกตั้งในแต่ละครั้ง

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา” ผู้วิจัยขอเสนอให้ผู้ที่สนใจ ได้นำไปศึกษาวิจัยครั้งต่อไปในประเด็นดังต่อไปนี้

1. ควรทำการศึกษาวิจัยเรื่องเปรียบเทียบความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเฉพาะเขตเทศบาลต่าง ๆ

2. ควรศึกษาวิจัยความนิยมทางการเมืองโดยระบุเป็นเฉพาะเรื่องบุคคลหรือตระกูลในท้องถิ่น

3. ควรทำการศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ของผู้นำชุมชนหรือผู้บริหารในส่วนท้องถิ่นที่ส่งผลต่อความนิยมทางการเมือง

บรรณานุกรม

1. ภาษาไทย :

ก. ข้อมูลปฐมภูมิ

พระราชบัญญัติ. *การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่น พ.ศ. 2562*. ราชกิจจานุเบกษา ฉบับพระราชบัญญัติ.

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). *พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.* กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ข. ข้อมูลทุติยภูมิ

1) หนังสือ :

กรมการศาสนา. (2544). สารานุกรมไทย ฉบับเยาวชน เล่ม ๔. กรุงเทพมหานคร : พระบรมมหาราชวัง.

กมล ทองธรรมชาติ. (2540). *การเลือกตั้งพรรคการเมืองและเสถียรภาพของรัฐบาล.* กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คณิน บุญสุวรรณ. (2547). *คู่มือการใช้สิทธิของประชาชน.* กรุงเทพฯ : คฤาตา พับลิเคชั่น.

คูณ โทขันธ์. (2537). *พุทธศาสนากับชีวิตประจำวัน.* กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

จันทนา สุทธิจารี. (2544). *การมีส่วนร่วมของประชาชนในการเมืองการปกครองของไทยตามรัฐธรรมนูญ ฉบับประชาชน.* กรุงเทพฯ : วี.เจ.พริ้นเตอร์.

เชาวนะ ไตรมาศ. (2542). *การเลือกตั้งแบบใหม่ ทำไมคนไทยต้องไปเลือกตั้ง.* กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, สถาบันนโยบายศึกษา.

ณัชชาภัทร์ อุ่นตรงจิตร. (2548). *รัฐศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ด่านสุทธา.

ธานินทร์ กรัยวิเชียร. (2520). *ระบอบประชาธิปไตย.* กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

นรนิติ เศรษฐบุตร. (2547). *การมีส่วนร่วมทางการเมือง (พิมพ์ครั้งที่ 4).* นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

บรรเทิง พาวิจิตร. (2548). *การปกครองตามแนวพุทธศาสตร์.* กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโต.

บุญสิริ ชวลิตธำรง. (2529*). ธรรมโอสถ.* กรุงเทพมหานคร : อมรินทร์การพิมพ์.

ปรีชา นันตาภิวัฒน์ น.อ.(พิเศษ). (2544). *พจนานุกรมหลักธรรมพระพุทธศาสนา.* กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดวงแก้ว.

ปิ่น มุทุกันต์. (2535). *มงคลชีวิต ภาค 1*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.

พรศักดิ์ ผ่องแผ้ว. (2543). *ข่าวสารการเมืองของคนไทย.* กรุงเทพฯ : เข้าพระยาการพิมพ์.

พระเทพดิลก (ระแบบ ฐิตญาโณ). (2544). *ธรรมปริทรรศน์*. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร : มหามกุฏราชวิทยาลัย.

พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต). (2549). *พุทธวิธีการบริหาร*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต). (2550). *ธรรมนูญชีวิต*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.

_____. (2551). *พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์*. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ บริษัท สหธรรมิก จำกัด.

_____. (2554). *พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์.* พิมพ์ครั้งที่ 16.กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ บริษัท สหธรรมิก จำกัด.

พระภาวนาวิสุทธิคุณ (เสริมชัย ชยมงฺคโล). (2542). *ตอบปัญหาธรรมปฏิบัติ.* กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เอชทีพีเพรส.

พระมหาบุญมี มาลาวชิโร. (2551). *ธรรมใจ*. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร : บริษัท ปรีชาธร อินเตอร์ พริ้น จำกัด.

พระราชสุทธิญาณมงคล (จรัญ ฐิติธมฺโม). (2542). *หลักธรรมกับความเปลี่ยนแปลงของชีวิต.* กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ธุรกิจก้าวหน้า.

พัฒนาข้าราชการพลเรือน, สถาบัน. (2550). *การเรียนรู้รัฐธรรมนูญ 2540 ด้วยตนเอง : การมีส่วนร่วมของประชาชน.* กรุงเทพฯ : บริษัท แอ็คทีฟ พริ้ง จำกัด.

พุทธทาสภิกขุ. (2525*). พุทธศาสนากับคนรุ่นใหม่และสังคมไทยในอนาคต*. กรุงเทพมหานคร : สุขภาพใจ.

ไพฑูรย์ บุญวัฒน์.(2538*). ระบบการเลือกตั้งที่ลดการซื้อเสียงและให้โอกาศคนดีสมัครรับเลือกตั้ง เพื่อทำแทนระบบการเลือกตั้งที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน.* กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2545). *การบริหารราชการในส่วนภูมิภาค*. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.

เมตต์ เมตต์การุณจิตต์. (2547). *การบริหารจัดการศึกษาแบบมีส่วนร่วม.* กรุงเทพ ฯ : บุ๊คพอยท์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542.* กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

วศิน อินทสระ. (2544). *หลักธรรมอันเป็นหัวใจพระพุทธศาสนา.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ธนธัชกาพิมพ์.

วัชรา ไชยสาร. (2541). *ระบบการเลือกตั้งกับการเมืองยุคใหม่*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม.

วิสุทธิ์ โพธิแท่น.(2524). *ประชาธิปไตย: แนวความคิดและตัวแบบประเทศประชาธิปไตยในอุดมคติ.* กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สถาบันพระปกเกล้า. (2547). *สารานุกรมการปกครองท้องถิ่น หมวด ประชาสังคมกับการปกครองท้องถิ่นการเมืองและการมีส่วนร่วมในระดับท้องถิ่น.* กรุงเทพฯ : ธรรมดาเพลส จำกัด.

สมเด็จพระมหาวีรวงศ์ (พิมพ์ ธมฺมธโร). (2541). *ธรรมะสร้างเยาวชน*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (วาศน์ วาสโน). (2528). *สังคหวัตถุ 4.* กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.

สมบัติ ธำรงธัญวงศ์. (2544). *การเมืองแนวความคิดและการพัฒนา.* พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เสมาธรรม.

สัมพันธ์ เตชะอธิก และคณะ. (2546*). อบต.เทศบาล อบจ. อำนาจของใคร ?.* สถาบันวิจัยและพัฒนา : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, (2551). *การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน.* พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.

สุจิต บุญบงการ และพรศักดิ์ ผ่องแผ้ว.(2527). *พฤติกรรมการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งของคนไทย.* กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชีพ ปุญญานุภาพ. (2537*). พระไตรปิฎกฉบับสำหรับประชาชน*. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิมหามกุฏราชวิทยาลัย.

ไสว มาลาทอง. (2552). *คู่มือการดำเนินงานเสริมสร้างศีลธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน.*

อาภา จันทรสกุล. (2535). *ทฤษฎีและแนวปฏิบัติในการให้คำปรึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร :ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อุดม เชยกีวงค์ และ กนิษฐาน แป้นสุวรรณ. (2548). *พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า.* กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แสงดาว.

2) ดุษฎีนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ และสารนิพนธ์ :

เกริกเกียรติ แก้วมณี. (2562). “การบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไทยให้ปลอดจากการคอร์รัปชัน : กรณีศึกษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้นแบบด้านการป้องกันการคอร์รัปชัน”. *ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต.* มหาวิทยาลัยบูรพา.

กฤตยชญ์ สมมุ่ง. (2563). “พฤติกรรมการเลือกตั้ง วันที่ 24 มีนาคม 2562 กรณีศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช เขตที่ 2 และเขตที่ 5”. *วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยรังสิต.

กฤติยา พละสุ. (2556). “การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์สัย อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด”. *วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต* มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ขวัญหทัย แจ่มแจ้ง. (2562). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจของประชาชนในการเลือกนายกองค์การบริหารส่วนตำบลวัดสุวรรณ อำเภอบ่อทอง จังหวัดชลบุรี”. *งานนิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยบูรพา.

ชญานิศฐ์ รักแจ้ง. (2554). “การให้บริการของสำนักงานประกันสังคมตามหลักสังคหวัตถุ 4 ตามทัศนะของผู้ประกันตนเขตกรุงเทพมหานคร” *วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย* : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ณัฐพงษ์ สุวรรณพฤษ์. (2554). “ความคิดเห็นของประชาชนต่อคุณลักษณะของนายกเทศมนตรีเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม”. *วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต.* มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ทศพล ประทีปเมือง. (2552). “การมีส่วนร่วมทางการเมืองในการเลือกตั้งผู้นำหมู่บ้านในเขตบ้านโสกจานหมู่ที่ 7 ตำบลโนนสัง อำเภอโนนสัง จังหวัดหนองบัวภู”. *วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ธีระศักดิ์ เหลาแตว. (2562). “การจัดการเรียนรู้การอยู่ร่วมกัน ตามหลักสังคหวัตถุ 4 นักเรียนโรงเรียนชุมชนบ้านนาดีหนองไผ่ จังหวัดสกลนคร”. *วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย* :มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

นัฏฐิกาล ศรีจันทร์โท. (2552). “การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนาภู อำเภอยางสีสุราช จังหวัดมหาสารคาม”. *วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต* มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

นาวาเอก วีระศักดิ์ ฟักศรี. (2563). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกรุงเทพมหานคร ของพรรคประชาธิปัตย์ในปี พ.ศ. 2562”. *วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย :มหาวิทยาลัยรังสิต.

ปวีณา อุคมกัน. (2553). “การมีส่วนร่วมของประชาชน : กรณีศึกษาตำบลบางทรายใหญ่ อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร”. *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.

พระครูวินัยธรพนพัฒน์ พลางวัน (สีลสุทฺโธ). (2560). “การบริหารงานตามหลักสังคหวัตถุ 4 ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี”. *การค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.

พระครูอาทรปริยัตยานุกิจ (สุจิตฺโต/เพียรสองชั้น). (2555). “การประยุกต์ใช้หลักสังคหวัตถุ 4 ในการบริหารงานบุคลากรโรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา ในอาเภอสุวรรณภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด” *วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระจักรพันธ์ จกฺกวโร (จันทร์แรง). (2560). “ประสิทธิผลการบริหารตามหลักสังคหวัตถุธรรมของเทศบาลตำบลศรีเตี้ย อำเภอบ้างโฮ่ง จังหวัดลำพูน*”. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย* : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระมหาเสน่ห์ ไชยสุกา. (2552). “การศึกษาและการพัฒนาการทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยยึดหลักสังคหวัตถุ ๔*”. ปริญญานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย :* มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พระมหานพดล สีทอง. (2554). “ความสำคัญระหว่างคุณธรรมด้านสังคหวัตุ 4 และขันติ – โสรัจจะกับพฤติกรรมการเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรของบุคลากร : ศึกษาเฉพาะกรณีของสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข” *สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

พระมหาบุญเพียร ปุญฺญวิริโย. (2544). “แนวคิดและวิธีการขัดเกลาสังคมในสถาบันครอบครัวตามแนวพุทธศาสนา*”. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระมูนทะวี วงวิจิดดี. (2562). “การบริหารงานบุคคลตามหลักสังคหวัตถุ 4 ของวิทยาลัยครูสงฆ์จำปาสัก ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว*”. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.

พระสมุห์ประสาทพร มหาปุญฺโญ (รอดเสถียร). (2561). “แนวทางการบริหารงานวิชาการตามหลักสังคหวัตถุ 4 สำหรับครูโรงเรียนปฐมศึกษา อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ*”. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

พระสุนทร ธมฺมธโร (บุญคง). (2560). “การประยุกต์ใช้หลักสังคหวัตถุ 4 ในชุมชนวัดหนองสนม จังหวัดระยอง*”. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

ภาวิต บุญชละ. (2560). “ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของประชาชนในการเลือกตั้งนายกเทศมนตรี : กรณีศึกษาเทศบาลตำบลสันผีเสื้อ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่”. *การค้นคว้าแบบอิสระศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

วาที ชายชาญ. (2543). “ความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 : ศึกษาเฉพาะกรณี จังหวัดปราจีนบุรี*”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.* มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ศราวุธ ศรีประเสริฐ. (2543). “การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในขตเทศบาลตำบลลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์”. *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมพิศ สุขเสน. (2552). “การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขดเทศบาลเมืองอุตรดิตถ์”. *วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.

สำเร็จ รักษาวัฒนะ. (2551). “การมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลห้วยราช อำเภอห้วยราช จังหวัดบุรีรัมย์”. *วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย :* มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

สุภรณ์ ศิริวานิช. (2542). “ความรู้ความเข้าใจของผู้นำท้องถิ่นเกี่ยวกับการเลือกตั้งภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 : ศึกษาเฉพาะกรณีจังหวัดพัทลุง*”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.* มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุรพงษ์ วุฒิดิลกประพันธ์. (2554). “เหตุผลของประชาชนในการตัดสินใจเลือกสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด เขต 5 อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม”. *การค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต.* มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

สุรีย์พร คุรุสิทธิ์. (2552). “การมีส่วนร่วมทางการเมืองท้องถิ่นของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลชุมเห็ด อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์”. *ภาคนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต.* มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

อณัญญา พงษ์ไพรัตน์. (2560). “การประยุกต์ใช้หลักสังคหวัตถุ 4 กับการบริหารงานของเจ้าหน้าที่ฝ่ายงานธุรการ โรงเรียนอนุบาลหนองคาย อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย*”. วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต.* บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

อภิไท สอนทอง. (2553). “การรับรู้เกี่ยวกับพลวัตรทางการเมืองและรากเหง้าทางความคิดของคนชนบทไทยต่อการมีส่วนร่วมทางการเมือง : กรณีศึกษาประชาชนในเขดเลือกตั้งที่1 และ 2 จังหวัดพิจิตร*”.วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยนเรศวร.

อริสา เส็งคำปาน. (2560). “การตัดสินใจเลือกนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ในพื้นที่ตำบลจุมพล อำเภอโพนพิสัย จังหวัดหนองคาย”. *วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต.* บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

อาชัญวิชญ์ ชุมพงษ์ศักดิ์. (2556). “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลเกษตรวิสัย อำเภอวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด”. *วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

3) วารสารทางวิชาการ :

ถวิลวดี บุรีกุล. (2551). *การมีส่วนร่วม : แนวคิด ทฤษฎีและกระบวนการ.* เอกสารประกอบการศึกษาดูงานของคณะกรรมาธิการการพัฒนาการเมืองและการมีส่วนร่วมของประชาชน วุฒิสภา. กรุงเทพฯ : สถาบันพระปกกล้า.

ปรัชญา เวสารัชช์. (2528). *รายงานการวิจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมเพื่อพัฒนาชนบท.* กรุงเทพฯ : สถาบันไทยดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พรศักดิ์ ผ่อนแผ้ว.(2534). *การเลือกตั้งกับพัฒนาการทางการเมืองไทย.* ในเอกสารการสอนชุดวิชาปัญหาการพัฒนาทางการเมืองไทย (พิมพ์ครั้งที่ 5, หน่วยที่ 4). นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

พิมลจรรย์ นามวัฒน์.(2534). *การเลือกตั้ง.* ในเอกสารการสอนชุดวิชาปัญหาการพัฒนาทางการเมืองไทย (พิมพ์ครั้งที่ 5, หน่วยที่ 8). นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

3) บุคลานุกรม

พระครูสิริธรรมมาภิรัต.ผศ.ดร. : ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร. รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมโศกราช สัมภาษณ์.

พระมหาเอกวิน ปิยวีโร.ดร. : ประธานหลักสูตรมหาบัณฑิต และหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมโศกราช สัมภาษณ์.

นายกริชชัย ภู่ฉุน: นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา สัมภาษณ์.

นายสิทธิพงศ์ รัตนะ : นายกองคีการบริหารส่วนตำบลบางเขียด สัมภาษณ์.

นายสุพล แก้วเล็ก : ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด สัมภาษณ์.

2. ภาษาอังกฤษ :

Almond, G. A. & Powell, G. B. (1984). “*Comparative Politics today: a world view”*. Boston : Little, Brown .

Butler, D. (1987). Democracy at the polls: A comparatives study of competitive national elections. Washington, DC: America Enterprise Institute for Public Policy Research.

Keith, Davis. (1972). "*Human Behavior of World - Man Ralations and Organization Behavior".* New York : Mc Graw-Hill.

Nic, Norman H. and Sidney Verbe. (1975). *"Political Participation. in Handbook of Political Science"*. V. 4. Edited by Fred I. Greenstein and Nelson W. Poesy, P. 9-12 Massachusetts : Addison Wesley.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1. รศ.ดร.เดชชาติ ตรีทรัพย์

วุฒิการศึกษา : Ph.D. (Sociology) Pune

ตำแหน่งปัจจุบัน : ผู้ช่วยอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตศีธรรมาโศกราช

: อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาสังคมวิทยาตามแนวพุทธศาสตร์

2. รศ.ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว

วุฒิการศึกษา : ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต(สาขาวิชารัฐศาสตร์)

ตำแหน่งปัจจุบัน : ผู้ช่วยอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยวิทยาเขตศีธรรมาโศกราช

3. นายกริชชัย ภู่ฉุน

วุฒิการศึกษา : รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต (การระหว่างประเทศและการทูต) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ตำแหน่งปัจจุบัน : นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๙

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๔ **วันที่** ๑๗ พฤศจิยายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เจริญพร รศ.ดร. เดชชาติ ตรีทรัพย์ ผู้ช่วยอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ด้วย พระสุริยา สุริโย (สมกาย) นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง " ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (The Popularity of People to Political Parties in the Area of Singhanakhon District, Songkhla Province)" โดยมี ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้จึงเจริญพรเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาต่อไป

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.เดชชาติ ตรีทรัพย์)

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๙

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๔ **วันที่** ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เจริญพร รองศาสตราจารย์ ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว

ด้วย พระสุริยา สุริโย (สมกาย) นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (The Popularity of People to Political Parties in the Area of Singhanakhon District, Songkhla Province)" โดยมี ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้จึงเจริญพรเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาต่อไป

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.กันตภณ หนูทองแก้ว)
๒๘ พ.ย. ๖๕

วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร.๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๔

ที่ว่าการอำเภอสิงหนคร
เลขรับที่ ๕๖๘๐
วันที่ 25 พ.ย. 2565
เวลา ..... น.

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เจริญพร นายอำเภอสิงหนคร

ด้วย พระสุริยา สุริโย (สมกาย) นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (The Popularity of People to Political Parties in the Area of Singhanakhon District, Songkhla Province)" โดยมี ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้จึงเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โครงสร้างของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้การวิจัยมีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และเป็นประโยชน์ทางวิชาการต่อไป รายละเอียดดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

ดำเนินการแล้ว 25 พ.ย. 65

(นายกริชชัย ภู่ฉุน)
นายอำเภอสิงหนคร

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลการวิจัย

วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร.๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

ที่ว่าการอำเภอสิงหนคร
เลขรับที่ ๒๔๐๔
วันที่ 1 - ธ.ค. 2565
เวลา.....น.

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เจริญพร นายอำเภอสิงหนคร

ด้วย พระสุริยา สุริโย (สมกาย) นักศึกษาปริญญาโท นักศึกษาหลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (The Popularity of People to Political Parties in the Area of Singhanakhon District, Songkhla Province)” โดยมี ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ พระสุริยา สุริโย (สมกาย) ได้เก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่ของท่าน เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาต่อไป

ขอเจริญพร

ทราบ/อนุญาต

(นายกริชชัย ภู่ฉุน)
นายอำเภอสิงหนคร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

ภาคผนวก ง

หนังสือขออนุญาติสัมภาษณ์การวิจัย

วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร.๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช

ด้วย พระสุริยา สุริโย (สมกาย) นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (The Popularity of People to Political Parties in the Area of Singhanakhon District, Songkhla Province)” โดยมี ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ พระสุริยา สุริโย (สมกาย) ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

- ตาม
- อนุมัติตามขอมาด้วย

(พระครูสิริธรรมาภิรัต,ผศ.ดร.)
รองอธิการบดี
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร.๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน พระมหาเอกกวิน ปิยวีโร, ดร. อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาวิชารัฐศาสตร์

ด้วย พระสุริยา สุริโย (สมกาย) นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (The Popularity of People to Political Parties in the Area of Singhanakhon District, Songkhla Province)" โดยมี ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ พระสุริยา สุริโย (สมกาย) ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

22 ก.พ. 2566

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพรหมคีรี
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร.๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

วันที่ 21 พ.ย. 2566
เวลา 09.35 น.

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เจริญพร นายสิทธิพงศ์ รัตนะ นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด

ด้วย พระสุริยา สุริโย (สมกาย) นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง “ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (The Popularity of People to Political Parties in the Area of Singhanakhon District, Songkhla Province)” โดยมี ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ พระสุริยา สุริโย (สมกาย) ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

เรียน นายก อบต.บางเขียด
☑ เพื่อโปรดทราบ
☐ เพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการ
☐ อื่นๆ.....
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

(นายสำราญ ทองเสภี)
รองปลัด องค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด
21 พ.ย. 66

(นายสุพล แก้วเล็ก)
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด
21 พ.ย 66

(นางสาวพัทธ์ธิรา คงสุข)
เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘
21 พ.ย. 2566

(นางวาสนา แก้วอินทร์)
หัวหน้าสำนักงานปลัด
21 พ.ย. 66

(นายสิทธิพงศ์ รัตนะ)
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด
21 พ.ย. 66

☐ กรรมการ
☐ กองงาน
☐ งานการศึกษา

วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร.๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

รับที่ ๑๗๗ 21 กพ 2566 09.32 น.

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย
เจริญพร สุพล แก้วเล็ก ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด

ด้วย พระสุริยา สุริโย (สมกาย) นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (The Popularity of People to Political Parties in the Area of Singhanakhon District, Songkhla Province)" โดยมี ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ พระสุริยา สุริโย (สมกาย) ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

เรียน นายก อบต.บางเขียด
☑ เพื่อโปรดทราบ
☐ เพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการ
☐ อื่นๆ.....
มหาวิทยาลัย/มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
เห็นชอบและอนุมัติ

ขอเจริญพร

(นายสำราญ ทองเสภี)
รองปลัด องค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด
21 ก.พ. 66

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

(นายสุพล แก้วเล็ก)
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด
21 กพ 66

(นางสาวพัชธ์ทิรา คาสุข)
เจ้าพนักงานธุรการชำนาญงาน
บัณฑิตศึกษา 21 ก.พ. 2566
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

(นางวาสนา แก้วอินทร์)
หัวหน้าสำนักงานปลัด
21 ก.พ. 66

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช
หมู่ที่ ๖ ตำบลนาพรุ อำเภอพระพรหม
จังหวัดนครศรีธรรมราช ๘๐๐๐๐
โทร.๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘-๙ www.ssc.mbu.ac.th

ที่ อว ๗๙๑๖(๒)/ว ๐๖๙๖

๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

ที่ว่าการอำเภอสิงหนคร
เลขรับที่ ๙๓๐
วันที่ 23 พ.ย. 2566
เวลา.....น.

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เจริญพร นายกริชชัย ภู่ฉุน นายอำเภอสิงหนคร

ด้วย พระสุริยา สุริโย (สมกาย) นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช กำลังดำเนินการทำสารนิพนธ์เรื่อง "ความนิยมของประชาชนต่อพรรคการเมืองในเขตอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา (The Popularity of People to Political Parties in the Area of Singhanakhon District, Songkhla Province)" โดยมี ดร.สิทธิพงษ์ สิทธิภัทรประภา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมาโศกราช จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ พระสุริยา สุริโย (สมกาย) ได้เก็บรวบรวมข้อมูล (สัมภาษณ์) เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการทำสารนิพนธ์ต่อไป สำหรับ วัน เวลา นั้น นักศึกษาจะเป็นผู้มาติดต่อกับท่านด้วยตนเอง

จึงเจริญพรมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วยและขออนุโมทนาขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้

ขอเจริญพร

ทราบ / ดำเนินการ / หักการหมายแนบสัมภาษณ์ และสัมภาษณ์

(นายกริชชัย ภู่ฉุน)
นายอำเภอสิงหนคร

(พระครูสิริธรรมาภิรัต, ผศ.ดร.)
ผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ศรีธรรมาโศกราช
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บัณฑิตศึกษา
โทร. ๐-๗๕๘๐-๙๑๒๘

ภาคผนวก จ

รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์การวิจัย

ราชชื่อผู้ให้สัมภาษณ์การวิจัย

1. พระครูสิริธรรมมาภิรัต.ผศ.ดร.

ตำแหน่ง : ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร. รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมโศกราช

2. พระมหาเอกวิน ปิยวีโร.ดร.

วุฒิการศึกษา : ปร.ด (รัฐศาสตร์)

ตำแหน่งปัจจุบัน : ประธานหลักสูตรมหาบัณฑิต และหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตศรีธรรมโศกราช

3. นายกริชชัย ภู่ฉุน

วุฒิการศึกษา : รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต (การระหว่างประเทศและการทูต) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ตำแหน่งปัจจุบัน : นายอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

4. นายสิทธิพงศ์ รัตนะ

วุฒิการศึกษา : คณะรัฐศาสตร์บัณฑิต มหาลัยรามคำแหง คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนาบริหาร

ตำแหน่งปัจจุบัน : นายกองคีการบริหารส่วนตำบลบางเขียด

5. นายสุพล แก้วเล็ก

วุฒิการศึกษา : คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ตำแหน่งปัจจุบัน : ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบางเขียด

ภาคผนวก ฉ

รูปภาพประกอบผู้ให้สัมภาษณ์การวิจัย

รูปภาพประกอบผู้ให้สัมภาษณ์การวิจัย

ภาคผนวก ซ
ตารางแสดงผลจากโปรแกรมสำเร็จรูป

ตารางแสดงผลจากโปรแกรมสำเร็จรูป

(Scale: ALL VARIABLES)

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	382	100.0
	Excluded[a]	0	.0
	Total	382	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.891	32

มหาวิทยาลัยราชภัฏ

Item Statistics			
	Mean	Std. Deviation	N
เพศ	1.5209	.50022	382
อายุ	2.1414	.76396	382
การศึกา	2.4215	1.08333	382
อาชีพ	2.8168	1.17629	382
รายได้	2.1099	.99260	382
a1	3.8429	.80773	382
a2	3.7958	.76689	382
a3	3.7565	.83298	382
a4	3.7356	.86987	382
a5	3.7723	.76537	382
a6	3.8298	.77348	382
a7	3.7435	.76481	382
a8	3.8037	.82334	382
a9	3.7670	.76722	382
a10	3.7932	.76103	382
a11	3.8063	.82555	382
a12	3.9162	.72329	382
a13	3.8325	.80235	382
a14	3.8482	.76880	382
a15	3.7958	.78716	382
a16	3.7670	.80723	382
a17	3.6780	.84399	382
a18	3.8246	.76890	382
a19	3.8010	.79182	382
a20	3.8037	.73936	382
a21	3.9634	2.88788	382
a22	3.7958	.78716	382
a23	3.8246	.82489	382
a24	3.9660	2.63858	382
a25	3.7644	.82417	382
a26	3.7539	.82110	382
a27	3.7827	.74764	382
a28	3.8141	.83210	382
a29	3.7984	.77270	382
a30	3.8141	.79335	382
a31	3.7251	.84204	382
a32	3.7094	.77145	382

Item-Total Statistics				
	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
เพศ	131.1152	289.850	-.039	.892
อายุ	130.4948	289.384	-.021	.893
การศึกา	130.2147	277.922	.286	.890
อาชีพ	129.8194	281.114	.176	.892
รายได้	130.5262	283.200	.157	.892
a1	128.7932	274.989	.515	.887
a2	128.8403	273.473	.606	.886
a3	128.8796	273.854	.540	.886
a4	128.9005	273.628	.523	.886
a5	128.8639	274.706	.557	.886
a6	128.8063	275.086	.536	.886
a7	128.8927	275.713	.517	.887
a8	128.8325	272.234	.608	.885
a9	128.8691	273.673	.598	.886
a10	128.8429	275.372	.534	.887
a11	128.8298	272.388	.601	.885
a12	128.7199	276.181	.530	.887
a13	128.8037	273.728	.567	.886
a14	128.7880	275.968	.504	.887
a15	128.8403	274.644	.543	.886
a16	128.8691	273.631	.567	.886
a17	128.9581	272.434	.585	.885
a18	128.8115	274.421	.566	.886
a19	128.8351	271.466	.665	.885
a20	128.8325	273.195	.642	.885
a21	128.6728	268.163	.137	.912
a22	128.8403	272.995	.608	.885
a23	128.8115	273.366	.564	.886
a24	128.6702	267.245	.177	.907
a25	128.8717	272.285	.606	.885
a26	128.8822	271.243	.648	.885
a27	128.8534	274.120	.596	.886
a28	128.8220	272.157	.604	.885
a29	128.8377	274.735	.551	.886

a30	128.8220	273.365	.589	.886
a31	128.9110	272.108	.598	.885
a32	128.9267	274.766	.550	.886

Scale Statistics			
Mean	Variance	Std. Deviation	N of Items
132.6361	289.434	17.01277	32

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	:	พระสุริยา สุริโย (สมกาย)
เกิด	:	วันศุกร์ ที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2536
ชาติภูมิ	:	46/2 หมู่ 3 ตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา 90330
ที่อยู่ปัจจุบัน	:	วัดบางเขียด 87 หมู่ 2 ตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา 90330
การศึกษา	:	รัฐศาสตรบัณฑิต (ร.บ.) มหาวิยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช
อุปสมบท	:	วันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2560
สังกัด	:	วัดบางเขียด 87 หมู่ 2 ตำบลบางเขียด อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา 90330
หน้าที่การงานปัจจุบัน	:	ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดบางเขียด ต.บางเขียด อ.สิงหนคร จ.สงขลา